

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Diane_Carey_-_StarTrek_TNG_-_Vpád.pdb

PDB Name: Vpád
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.2.2003
Modification Date: 16.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kapitola první

"...ALE PAK JSEM ŘEKL: 'V takové soustavě souřadnic by se perihélium Merkuru pohybovalo v opačném směru'"
Tvář, která patřila k bzučivému hlasu, zdobil široký úsměv a jiskra života vzdorujícího ve zkrouceném těle, schouleném na podpůrné židli.

Jeden ze čtyř přítomných mužů dovyprávěl příběh a další se hned nato dal do smíchu.

Třetí se zamračil a přemýšlel, co je na tom vtipného, a ten čtvrtý.... nebyl člověk.

"To je dobrá historka!" zasmál se druhý chlapík divokého vzezření, s mrakem poletujících křídově bílých vlasů a knírem jako kartáč na koňskou hřivu. Měl úsečný německý přízvuk.

Náhodnému pozorovateli by se možná zdálo, že muž, který nebyl člověkem, se snad dobře baví - bylo těžké to rozeznat. Přes obličej namalovaný šaškovsky zlatě se na jeho lesklých tvářích a ve žlutých očích zračilo jen uboze málo pobavení. Na hlavě měl krempu bez klobouku, jen se štítkem, jako by chtěl uchránit své žluté oči před jediným zdrojem světla nad hlavami hráčů. Velmi zručně rozdával společnosti karty.

"Docela vtipné, doktore Hawkingu," prohlásil ten se zlatým obličejem. Lehce se pootočil a pohlédl vpravo. "Víte, sire Isaaku, vtip spočívá v pochopení relativního zakřivení časoprostoru. Jestliže jsou dvě nesetřvačné soustavy souřadnic v relativním pohybu..."

Sir Isaac Newton, profesor matematiky a královský rytíř, šlechticky hrdě odfrkl a vyzývavě pohlédl do odrazujících ptačích očí rozdávajícího.

"Nepoučujte mě, pane," ohradil se. "Já jsem vynalezl fyziku. Den, kdy mi na hlavu spadlo jablko, byl nejvýznamnějším dnem v historii vědy."

Odolal pokušení povědět jim, že už málem příběh pochopil, když mu tu možnost zkazili nadměrným vysvětlováním. Svým studentům by nic takového neudělal.

Malý postižený vědec šikmo od něj se vzeplal na pojízdné židli a zabzučel: "Ne, tu historku o jablku už ne."

Sir Isaac otevřel ústa. Zíral před sebe a jeho mozek usilovně pracoval: Nemohl promluvit.

"Všeobecně se věří, že ta příhoda je vymyšlená dodatečně," vpadl bez obalu a beze stopy zdvořilosti kovový muž.

Sir Isaac cítil, že se mu stahuje hrud'. "Jak se opovažujete!"

Stařec s rozevlátými vlasy mu poklepal na ruku s hladkými kartami: "Asi bychom se měli vrátit ke hře." Opřel se o loket a pohlédl na Hawkinga. "Uvidíme... Vy jste zvýšil sázku pana Data o čtyři, a to znamená, že v sázce proti mně je sedm."

"V sázce je deset!" zařval sir Isaac. "Copak neumíte jednoduše počítat?"

Génius. Kdepak je?

Hráli s kartami a hracími známkami, navršenými před nimi na kulatém stole, pokrytém měkkou zelenou látkou. Na žádné ze stěn nevisel ani jediný svícen, který by dodal místnosti pocit vyváženosti. Pouze světlo shora, o kterém si sir Isaac odvodil, že musí být odraženým slunečním světlem.

Jak se můžou posmívat minulosti? Mám se vysmívat poznatkům Koperníka, Galilea, Keplera, protože jsem opravil jejich závěry? Může si skutečný vědec trojit úsměšky z práce těch, kteří bádali před ním?

Náhle se zarazil, přistížen při mlhavém pocitu budoucnosti. Nějak pochopil, že muži kolem něj patří k jeho budoucnosti, ale to poznání jím nijak neotřásl. Ti muži mluvili o budoucnosti a minulosti libovolně, jako by člověk nestál neproměnlivě na valu té druhé. Stephen Hawking by nikdy nemohl sedět v takovém vynálezu, s přístrojem, který by mu držel karty, kdyby se jiní před ním neopírali o hole a nevozili je na vozíčkách a nic by je nenutilo najít lepší způsoby pohybu.

Zase čas, budoucnost a přítomnost... Jak se mohou tak prolínat?

Sir Isaac se začal cítit nespokojen. Pokukoval po ostatních a namotával si na prst loknu ze své změti kadeří, které mu dosahovaly až na prsa. Ostatní neskrývali hlavy pod žádnými parukami. On byl také jediným, kdo měl na sobě roucho vhodné k setkání učenců. Ostatní neměli kalhoty pod kolena ani převlečníky a nákrčníky, a v dohledu se, nevyskytoval žádný meč ani vycházková hůl. Možná byli oblečeni v pyžamech.

Einstein s mrakem vlasů postrčil hromádku známek doprostřed stolu.

Sir Isaac netrpělivě vyrovnal sázku. "Především nevím, proč jsem tady," zamumlal.

Nikdy se tuhle hru neučil, ale nějak věděl, jak ji hrát, a byl k tomu proti své vůli nucen. Jistě mohl dělat něco lepšího.

Čtyři inteligentní muži mohli diskutovat o vhodnějších tématech než hrací známky, snímání, vynášení a blufování. Byl konečkonců správcem mincovny, profesorem Cambridgeské univerzity, členem parlamentu, rytířem. Ale tyto muži se ho přesto neptali na nic o binomické větě ani o diferenciální metodě jako základu výpočtu a smáli se jeho kodifikaci

kvantových zákonů dynamiky vesmíru.

Smáli se.

Je budoucnost tak samolibá? Jak se mohou ti, kdo využívají vědy, vysmívat jiným, kteří vědu pro lidstvo objevili?

S pocitem hořké urážky zatoužil vstát a prozkoumat optické vlastnosti světla nad hlavou, aby zjistil, zda odpovídá jeho teoriím o spektrálních barvách, které v kombinaci tvoří bílé světlo.

Ale vstát nemohl. Něco uvnitř ho nutilo dál sedět a hrát. Je to sen?

Držel karty v chladných rukách. a přemýšlel o podstatě svého strachu, že se církev mýlí a toto je nějaký smutný posmrtný život. Odkášlal si a zeptal se: "Jaký má smysl hrát tuhle směšnou hru?"

Dat vyrovnal sázku a pravil: "Vyložte karty. Když hraju poker s kolegy, často zjišťuji, že je to užitečná příležitost, jak prozkoumat rozličné stránky lidské povahy. Zajímalo mě, jak na sebe v takové situaci budou vzájemně reagovat tři největší mozky v dějinách lidstva. Zatím je to velice poučné."

Stařec pohlédl na svůj sloupec známek. "A výnosné."

Sir Isaac obezřetně přelétl pohledem ostatní, ale našel u nich jen málo skutečně zjevné inteligence, s výjimkou Stephena Hawkinga. Bytost zvaná Dat měla sklon zacházet moc do podrobností a Einstein byl zjevně Němec.

Hra, kterou hrají, ovšem dokáže vzít chuť předvádět inteligenci. Když chce Dat zkoumat inteligenci, proč nenavštíví Cambridge v roce 1707?

Dodatečně vymyšlená... Jsou moje publikace také dodatečně vymyšlené? Jak rychle budoucnost zastíní minulost!

Jsem zklamaný.

Ucítil vzdálené vibrace v podlaze. Zatoužil vstát, prohledat okolní temnotu a najít stěny. Možná, že kdyby našel stěnu, mohl by zjistit, co je za ní.

Přesto byl nucen zůstat na svém místě a hrát tu čas utrácající hru. Co je to za sílu, která se ho zmocnila? Cítil, jak ho zvědavost dohání k nepřičetnosti. Chce všemohoucí Bůh, aby tu seděl a hloupil?

"Nemohli bychom s tím skončit, prosím vás?" požádal. Hawkingovi pravil: "Jste na řadě."

"Zvyšuju na padesát," zabzučel Hawking.

Dat pomohl postiženému partnerovi tím, že za něj postrčil hrací známky.

Sir Isaac hodil karty na desku stolu. "To je rána. Končím."

Ostatní vypadali, že je to těší.

Jeho to těšilo taky. Teď tu mohl sedět a hluboce se zamyslet, místo aby jim sloužil jako relikvie pro zábavu. Byl profesor, ne komik.

"Princip neurčitosti vám teď nepomůže, Stephene," prohlásil Einstein svým láným přízvukem. "Veškeré kvantové fluktuace ve vesmíru nezmění karty, které máte v ruce. Blufujete a prohrajete."

"Opět se mýlíte, Alberte," odsekl ironicky Hawking. Robotický nástavec, který mu držel karty, je hodil na stůl lícem navrch. Čtyři sedmičky.

Einstein se zakabonil, ale pak se oťrásl vnitřním potlačovaným smíchem.

Sir Isaac je pozoroval a fascinoval ho zvláště Hawking s mechanismy, ke kterým byl připoután. Muž se Stephenovou chorobou by v šestnáctém století neměl čas na genialitu, pomyslel si. A v tom jsme si podobní. Je postižen svým oslabením, ale je to dar, protože navzdory všemu, co mu vzalo, mu darovalo čas na přemýšlení, na zaplnění prázdnoty světem. Čas vypracovat se od bystrosti k brilantnosti. Znám bolestnou touhu po zaplnění takové prázdnoty. Když se kvůli moru v Cambridgi nevyučovalo, několik měsíců soustředěného myšlení mi umožnilo sestavit mé nejvýznamnější teorie... Teď tu společně sedíme, já ze své doby a Hawking z jiné. Co by z nás bylo, kdybychom se narodili v době toho druhého?

A kdyby ten stařec jménem Einstein žil v šestnáctém století, se svými ubohými způsoby a celkovou těžkopádností by nebyl schopen získat podporu u rolnické třídy, ve které se zřejmě narodil.

Sir Isaac neměl žádné pochybnosti o tom, co by se stalo s přítomným Datou. S největší pravděpodobností by ho nabodli na rožeň a hodili do ohně. Šokovaný dav by myslel, že je to očarovaný kus vypálené hlíny.

A kým bych byl já v jejich době?

Podlaha začala vibrovat. Sir Isaac se rozhlédl. Byl si jistý, že to cítí, že se to neodehrává jen v jeho mozku a že to není sen. Náhle na ně zahřímá nebeský hlas a on pocítil, jak mu při tom zvuku chladnou ruce ještě víc.

"Červený poplach. Všichni členové posádky ať se hlásí na služebních stanovištích. Nejvyšší pohotovost. Opakují: nejvyšší pohotovost."

Ostatní se zarazili, ale Dat byl jediný, který nevypadal zmateně. Vstal, položil karty před sebe a pravil: "Budeme to muset dohrát jindy."

Sir Isaac natáhl nohy, jak se připravoval vstát. Kde asi bude čekat v tomto světě bez svíček, plném vibrujících hlasů a neustálých otázek?

Jeho neklidem pronikla naděje. Dokud existují otázky, nebude patřit do starého železa. Kterýkoli vědec má smysl, dokud existuje ještě nějaká otázka.

"Skončete program," ozval Se Dat.

Sir Isaac napjal stehna a chystal se povstat se zrakem upřeným na nelidskou tvář společníka, který jim předtím rozdával karty. Vtom však ucítil, jak se jeho paměť rozplývá. Záchvat paniky mu zaplavil mozek, ale nenalezl nic, čeho by se mohl zachytit,

Zlatavá tvář před jeho očima ztmavla. Na okamžik bylo vidět jantarové linie mřížkovaných stěn v temnotě.

A pak... už jen temnota.

Druhá kapitola

Kosmická loď Enterprise, NCC 1701-D

"ZACHYTLI JSME tísňové volání třetího stupně od kosmické lodi Saladin."

První důstojník William Riker stál v horní části kapitánského můstku u kovového pažení a mluvil, když můstek náhle začal vřít děním. Červený poplach vyvolal obrovské rozrušení, podmaňující chuť utéci nebo se s nenadálou situací vyrovnat.

Chtěl ten pocit potlačit nebo nebrat na vědomí, ale nemohl. Doufal, že se mu nezvyklá netrpělivost nedá vyčíst z tváře nebo z napjatého postoje, když se k němu po rampě můstku blížil velitel.

"Stupeň číslo tři," promluvil kapitán Picard. "To znamená, že se jedná o útok a pronikání na palubu." Britské formulace Jeana-Luca Picarda nijak neochladily jeho slova.

Will Riker čněl nad kapitánem do výšky, ale přesto nebyl schopen ho překonat. Picard byl tichý a vyrovnaný muž pevné postavy, s hlavou holou jako hlava shaolinského kněze. Zdálo se, že černohnědou uniformu Hvězdné flotily nosí téměř neochotně. Byl to člověk zdrženlivých pohybů, který nechával na posádce, aby pouze z tónu hlasu a výrazu očí rozeznala, co cítí.

V očích bylo vidět tiché přání míru. Posádka je v nich viděla každý den, když vstupoval na můstek, a někdy se toto přání vyplnilo, ale dnes ne.

Stupeň číslo tři se ohlašoval zřídka, byl to červotoč zavrtaný v hlavě každého důstojníka kosmického loďstva, protože neznamenal pouze prosté nebezpečí, ale nebezpečí z vnějšku, spojené s útokem.

Pronikání na palubu... na palubu nějaké kosmické lodi.

Co se muselo stát kosmické lodi Federace, ozbrojené lodi Hvězdné flotily, aby mohlo dojít k proniknutí nepřátel na palubu? Kdo je tak silný a úskočný, aby se dostal tak daleko?

Panely vstupu do výtahu za pažením velitelského můstku ve tvaru podkovy se otevřely a poručík Dat se pomalu blížil po rampě. Zaujal své místo na kontrolním operačním stanovišti na přední velicí palubě.

Picard zadržel dech, dokud se Dat neposadil. Z nějakého důvodu cítil v androidově přítomnosti nečekanou osamělost. Pravděpodobně to mělo něco společného se stupněm číslo tři.

Pak pohlédl na Rikera.

Riker pochopil odmlčení i pohled. "Od původního volání jsme se s nimi zatím nedokázali spojit," pravil. Pak se obrátil i on, tentokrát k důstojníkovi na horní palubě, Klingonovi, který ovládal stanoviště zabezpečení a obrany.

"Blížíme se jejich souřadnicím," zabručel poručík Worf.

"Nastavte štíty," nařídil mu Riker a otočil se znovu dopředu. "Připravte se na reaktivní pohon."

Když podporučík u řízení splnil rozkaz, Riker zaváhal, zřejmě ho napadlo, zda se neměl předem dohodnout s přítomným kapitánem.

Ale Picard jenom upíral zrak na velkou přední obrazovku, která jim ukazovala přibližující se prostor, a v tomto okamžiku se vůbec nezajímal o to, zda se loď bude pohybovat tak či onak. Stál vedle Rikera a nechal svého prvního důstojníka velet za sebe.

"Je nablízku nějaká jiná loď?" zeptal se.

"Ne, pane," odpověděl Dat. "Senzory ukazují pouze Saladina."

"Vystupte z hyperprostoru," zavelel kapitán. "Nastavte Saladina na obrazovku."

Jean-Luc Picard pozoroval svou posádku, jak ovládá panely jako hudební nástroje a široký můstek barvy hlíny dokonce zvučí jakousi počítačovou hudbou. Jenom jejich přiléhavé černé uniformy s hnědými, modrozelenými a zlatými štíty na hrudi a rukávy představovaly oživení zemitých odstínů. Barvy umožňovaly snadnou identifikaci posádky ve službě.

Obraz se několikrát posunul, senzory s dalekým dosahem se snažily sestavit podobu lodi zachycenou z velké vzdálenosti. Za okamžik se zformoval bleďý obrys a potom nabyl ostrosti.

Loď Federace druhé třídy, zjevně neřízená, se stopami palby na krytu... ale jinak nepoškozená.

Pohled na ni zmrazil krev v žilách všem, kdo žili v kosmických lodích, byli na nich závislí a trávili velkou část času jejich obsluhou, údržbou a opravou.

Je napadena, obsazena - a kryt není porušen?

Od svého panelu zezadu se překvapeně ozval Worf: "Jejich motory byly poškozeny a obranné systémy vyřazeny, ale pořád mají hlavní zdroj energie... a neutrpěli žádné větší poškození konstrukce."

Tisíc otázek rozechvělo kapitánovo srdce a zavrtalo se mu do mozku. Potřeboval na ně okamžité odpovědi. Nemohl je vyčíst ze vzduchu, ani je nemohl vyždímat ze své posádky. Věděl, že všichni pracují tak rychle, jak jen mohou. Taký potřebovali odpovědi.

"Kapitáne," vyrušil ho Dat.

Všichni na něj pohlédli, dokonce i ti, kteří neměli odtrhnout zrak od své práce.

Přestože byl Dat android, ucítil na sobě pohled pŕltuctu očí a vzhlédl.

"Senzory neukazují na palubě Saladina žádné stopy života," oznámil.

Picard upřeně zíral před sebe a v hloubi duše doufal, že uvidí něco, co ta slova vymaže, ale otřesený první důstojník Riker se opět ozval za oba.

"Žádné?" zalapal po dechu.

Datův umělý klid byl nesmlouvavý. "Ne, pane," odpověděl. "Všichni jsou mrtví."

Třetí kapitola

Kosmická loď Saladin

Poručík Riker dorazil na můstek první. Měli se tam sejít. Vstoupil a zvedl se mu žaludek. Nejdůležitější bod lodi nebyl ničím jiným než změtí těl.

Mrtvé a zakrvácené tělesné schránky všech druhů a velikosti, nadání a smyslů, které patřily členům posádky Hvězdné flotily, ozbrojeným i neozbrojeným, ležely na palubách veličiho můstku. Bojovali a prohráli.

Pod mihotavými nouzovými světly, zahalený v oparu bitevního dýmu, který se pomalu rozplýval, ležel kapitán Saladina Harlock se svou posádkou ve službě na místě, kde byli zasaženi. Bylo patrné, že bojovali tvrdě, ale pouze velitel ochranky byl ozbrojen. Stěny můstku nesly stopy výstřelů z jeho fázoru.

Přes veškeré úsilí se zmrzačená těla navršila přes řídicí panel i pažení. Velitel ostrahy padl první a zakryl fázor svým tělem. Padl, když se pokoušel vykonávat svou práci. Dostal první ránu.

Riker procházel mezi mrtvolami a viděl, že je koberec propálený a čpí kouřem a smrtí. Přál si, aby už přišel někdo další z výsadečného týmu. Procházet ponurým můstkem bylo něco podobného jako prolézat hrobkou. Vůbec se mu to nezamlouvalo. Ze stejného důvodu nešel na archeologii. Nechtěl trávit pracovní dobu rozbalováním mumií. A teď tady má počítat oběti.

Sklonil se nad tělem kapitána Harlocka a s trochou námahy ho obrátil.

Kapitán se v páni skoro přelomil vpůli.

Riker sebou trhl a uskočil. Z Harlocka začala krev pomalu kapat na koberec pod Rikerovými botami, protože jí v tom už nic nebránilo. Srážela se. Nemohlo to být moc dlouho.

Kde je zbytek výsadečného týmu? Riker musel odolávat silné touze je zavolat. Moc dobře věděl, že se mu nehlásí z dobrého důvodu.

Protože slova byla nepříjemná a s nimi přicházel zápach.

Trhl sebou, když se dveře turbovýťahu prudce otevřely, a než se stačil obrátit, napadalo ho, kolik toho na lodi samé ještě funguje. Výtahy, panely, vnitřní a vnější systémy...

Všechno to ještě fungovalo. Na lodi, která byla .práve napadena a dobytá?

Proč tu je pořád klid?

Vděčně odstoupil od ostatků kapitána Harlocka a vyšel vstříc inženýru Geordimu LaForgeovi, ještě než mladík vkročil na potřísněný koberec.

LaForgeho tvář, která měla obvykle pěkně zdravou, kakaově hnědou barvu, téměř zešedla.

"Geordi," zaúpěl Riker, "to je strašné."

LaForge se jednou rukou opřel o panel nouzového řízení a pokusil se zhluboka nadechnout.

"Všichni jsou mrtví," zachraptěl. "Celá posádka. Po celé lodi, v různých situacích. Někteří bojovali, někteří spali. Tomu byste nevěřil, pane, té... té cílevědomosti. Měli..." zarazil se.

"Zlomenou páteř?" Riker pohlédl na kapitánovo zmrzačené tělo.

LaForge se díval mimo něj, jeho VISOR sbíral údaje, okamžitě je třídil a vyslal k němu informace o masakru, které ani jeden z nich nechtěl doopravdy znát. Polámané kosti, ztráta krve, únik tělesné teploty, poranění svalů, poškození mozku...

Náhle odvrátil pohled.

Riker se zarazil nad tím, co mohl mladý důstojník uvidět svým přístrojem, co mohl odhalit o smrti kapitána Harlocka a o smrti všech ostatních, nakupených kolem, ale rozhodl se, že se nebude ptát. Kdyby LaForge spatřil něco, co by bylo třeba hlásit, našel by způsob, jak to říct.

Krev na koberci vypovídala sama o sobě až dost.

"Co je s lodí?" zeptal se Riker. "Zjistil jsi něco? Po čem šli útočníci?"

LaForge polkl, nabral druhou polovinu dechu, který se snažil popadnout, a zakroutil hlavou.

"Ať chtěli cokoli," prohlásil, "lod' to nebyla."

Enterprise

Kapitánův lodní deník, hvězdný čas 46772.4:

Výsadečkový tým poručíka Rikera dokončil prohlídku Saladina a vrátil se na Enterprise. Stále ještě však nemáme představu, kdo Saladina napadl... nebo proč to udělal.

Kapitán Picard se pokusil nedat na sobě znát emoce, když se k němu na velitelském můstku připojil Riker a poručík LaForge. Podrobnosti o Harlockově smrti - na smrti kapitána bylo vždycky něco opravdu hrozného, nejen pro ostatní kapitány - byly hrůzné a více než podivné.

"Těla jsme našli všude," vykládal s přemáháním Riker. "Na služebních stanovištích, na chodbách, poblíž nouzových komor, někteří leželi dokonce ve svých postelích. Bylo to jako procházka jatkami."

Picard se nenáviděl za to, že je musel poslat dívat se na něco, co měl vidět sám. Připadal si chráněný a výjimečný, protože tam nemusel. Teď měli tu hrůzu kvůli němu prožívat znovu.

LaForge vůbec nevypadal dobře.

"Říkáte, že loď sama zůstala nepoškozená?" zeptal se Picard.

"Je to tak," přinutil se inženýr k odpovědi. "Jádro počítače je nedotčené. Žádné vybavení nechybí, s výjimkou obranných systémů je loď stále pln~ ovladatelná."

"Musí existovat nějaký motiv." Kapitán věděl, že je na něm vidět zklamání. "Nějaký důvod, proč nepřítel vnikl na

palubu kosmické lodi Federace a zlikvidoval posádku..."

Byl si vědom toho, že konstatuje něco, co je nasnadě, ale všichni jako by potřebovali slyšet něco takového, nějaké fráze, o kterých by nemuseli přemýšlet, než se přes ně přenesou a pustí se do hledání odpovědi. Musel je, k tomu takhle dovést a musel k tomu dovést i sebe.

"Možná tím motivem byla likvidace posádky," poznamenal Riker. "Útočníci ty lidi zabíjeli metodicky, účinně, zcela chladnokrevně se vyhnuli zbytečným výstřelům. Nepotřebovali na to ani patnáct minut. Chtěli zabít každého člověka na palubě... a podařilo se jim to."

Picard se zachmuřil: "I teroristické útoky mají v sobě něco racionálního. Kdybychom zjistili, kdo to udělal, možná bychom se taky dozvěděli proč."

"Kapitáne," Worfův hluboký hlas prořízl debatu jako siréna, "zachytili jsme tíšňové volání základny na Ohniaka tři. Někdo na ně zaútočil."

Picard se otočil. "Nejvyšší pohotovost. Naberte kurs k soustavě Ohniaka a použijte maximální hyperprostorovou rychlost." Po celé lodi se rozezněl signál k pohotovosti a kapitán nahlas uvažoval: "Ohniaka tři... Ta základna nemá žádnou strategickou hodnotu. Nemáme nějaké další informace?"

Poručík Worf slyšel žádost svého kapitána. Usilovně to zkoušel, pak úsilí ještě znásobil. Jeho tmavá tvář se svráštělým obočím zosobňovala ovládaný vztek. Vypadal, jako by chtěl odtrhat tlačítka na panelu a přidržet loď pod krkem, dokud z ní nevymáčkne odpovědi.

Nedostal je však. Picard si všiml, že se mu to vůbec nelíbí.

Worf skutečně velice nerad nahlásil to, co musel tak jako tak oznámit: "Ztratil jsem s nimi spojení, kapitáne."

"Vstupujeme do soustavy Ohniaka."

Dat měl pevný a soustředěný hlas. To bylo dobře, protože všichni ostatní ztuhli nervozitou.

"Vystupte z hyperprostoru," zavelel Picard podporučíkovi u řízení.

"Senzory hlásí jednu loď na oběžné dráze třetí planety," zahřměl Worf ze zadní části řídicího centra. "Prostorové uspořádání neodpovídá žádné evidované lodi."

"Nastavte ochranné štíty," vyštěkl Riker. "Zaměřte fázery na cíl. Připravte fotonová torpéda."

Picard upřel zrak na velkou obrazovku se vzdáleným obrazem plavidla, ke kterému se přibližovali. "Pane Worfe, pozdravte loď."

Worf pracoval se slyšitelnou nevolí a pak řekl:

"Žádná odpověď."

"Promítněte ji na obrazovku."

Obraz se objevil téměř okamžitě, jakmile senzory dosáhly do neuvěřitelné vzdálenosti a zmocnily se umělého tělesa.

Nepřátelské plavidlo. Neznámé - první stupeň poplachu. Nemělo na sobě žádné označení, žádné ozdoby... a přesto se nad jeho krytem vznášela hrozba.

Směšné, pomyslel si Picard. Přesto se však cítil ohrožený. Drobné nutkavé podezření může být občas zdravé.

"Jaké jsou údaje, pane Date?" oslovil androida.

"Pane kapitáne, vnitřek cizí lodi nemohu dostat na monitor, ale zdá se, že v této chvíli na základnu neútočí."

Riker v rozpacích vstal a v jeho výrazu se stále zračila vzpomínka na to, co spatřil na Saladinu. "Možná zaútočili, ještě než jsme se sem dostali."

Picard mu lehce varovným tónem klidně oponoval: "Nebo mohou být prostě další obětí. Date, jak to vypadá se základnou na povrchu?"

Androidovy ruce se rozběhly po panelu, a pak znovu, ještě delší dobu.

"Vyskytuje se tam velké množství rušivých elektromagnetických vlivů. Nemohu určit, zda jsou na povrchu stále ještě nějaké formy života."

Picard stiskl rty a hněvivě sykl. Nic nešlo hladce. Každý krok bude rizikem. A on to bude muset udělat znovu - zase pošle jiné tam, kam chce jít sám.

Krk mu strnul, ale přinutil se kývnout na Rikera.

Aspoň nemusel nic říkat.

Riker vyrazil na rampu. "Date, Worfe! Půjdete se mnou."

Vědecká základna Federace

Ohniaka tři

William Riker stál strnule, když se transportní místnost kolem něj rozplynula, světla zasyčela a blikla a téměř okamžitě se znovu složila v jiných barvách a tvarech. Strop, stěny, panely počítače - všude mrtvá těla.

Znovu se cítil naprosto osamělý. Nepříjemná samota obsahovala tváře lidí, ale tváře, které jenom upřeně hleděly, těla bez tělesného tepla. Náhle byl rád, že tentokrát nevzal s sebou Geordiho. Worf a Dat vedle něj už trikodéry zkoumali a analyzovali okolí. Podporučík Corelki z ostrahy stál za nimi a setřásal ze sebe šok z toho, co viděl všude kolem.

Riker dobře chápal výraz v jejich očích, neochotu uvěřit tomu, co je obklopovalo.

Všichni byli důkladně ozbrojeni, ale to jeho pocity nijak nezlepšovalo.

Stejně jako na Saladinu, pomyslel si.

Členové posádky leželi mrtví ve zmrtnění kolem jako hromady špinavého prádla.

Typická základna, nic zvláštního, vyjma té podobnosti - jen tu a tam několik stop po ožehnutí střelami, ale žádná skutečná škoda, ani pořádný otvor ve stěně, aby se o něj člověk mohl zajímat. Riker si přál, aby tu našel větší škody, protože takhle se nemohl dívat na nic jiného než na mrtvá těla.

"Tyhle rány," řekl Worf kriticky a mávl svým trikodérem k jedné mrtvole, "způsobil paprsek stlačené plazmy, podobný paprsku z ferengijského ručního fázera."

"Na Ferengie to vypadá dost drasticky," odpověděl Riker a obrátil se k Datovi: "Můžete zjistit, zda někdo přežil?" Dat se blížil pomalými kroky a hleděl na obrazovku svého trikodéru. "Elektromagnetické vlivy stále ztěžují přesnou práci senzorů."

Riker to nechal bez komentáře. "Kolik lidí sloužilo na téhle základně?"

"Dvě stě sedmdesát čtyři," posloužil okamžitou odpovědí Worf.

Riker povzdechl a krev mu ztuhla v žilách, když si to převedl na tucty. "Dobře, musíme projít místnost za místností. Snad tentokrát najdeme někoho, kdo přežil. Worf, vy a Corelki začnete prohledávat severní křídlo. My prohledáme jižní."

"Ano, pane."

Worf byl velice silná osobnost, a navíc Klingon, ale ani on nebyl tak silný a nebojácný, aby předtím, než vykročil, nevytáhl svůj fázera a nenamířil ho před sebe.

Dveře k severnímu křídlu se klouzavě otevřely, jako by se jim vysmívaly. Nebyly poškozeny.

Riker se díval, jak Worf s podporučíkem ostrahy mizejí v hloubi stanice. Dveře se za nimi zase zavřely.

Vůbec to nebyl příjemný pocit. Krutá volba mezi tím přijít příliš pozdě a přesto se ocitnout uprostřed číhajících potíží.

Mávl svým fázérem na druhé dveře a pak pohlédl na Datu, ale druhý důstojník se už pokoušel pracovat na panelu.

"Vypadá to, že mechanismus je zablokovaný," poznamenal Dat a kutil cosi u dveří. "Pokusím se obejít hlavní systém." Díky za oznámení, pomyslel si Riker hořce. Dostaneme se tam a budeme moci potvrdit počet padlých. Nejradši bych se pokusil obejít i přístích deseti minut.

"Není tady moc škod," zamumlal. "Vypadá to, že se o stanici nezajímali... jen o lidi."

Riker pocházel z velice spořádaného světa. Kosmické loďstvo bylo spořádané. Loď kapitána Picarda byla také spořádaná, všechno bylo klidné a stabilní. Na většinu otázek se okamžitě našla odpověď. Uměl vyřešit problém, když věděl, o co se jedná. Všichni to uměli. Tak byli vycvičeni.

Kde tedy ten ztracený problém je? Proč se jim neukáže tvář v tvář?

"Obešel jsem primární systém," upozornil ho Dat. Možná tak žádal o dovolení, přestože odpověď znal předem.

Ale ne, pomyslel si Riker. To si jen namlouvám. Předpokládám, že bude jednat jako lidská bytost. Komplikovaně.

Datovo chování není komplikované.

Otočil se jako předtím jeho druhové ke dveřím k jižnímu křídlu a vykročil způsobem, jakým se jde do něčeho nepříjemného, co chce mít člověk rychle za sebou.

Ale když se dveře rozevřely, nepříjemné na sebe nabralo novou podobu. Znamou a strašnou. Byla to podoba stroje, který zešlel. Tvář mrtvé bytosti, kterou vzali a přinutili žít, jako by vztyčili jednu z mrtvol na palubě, nacpali do ní hadičky na udržení života, obmili tělo a opřeli ji o stěna s otevřenýma očima.

Borg... Borg... Borg!

V Rikerově mozku se rozeznělo slovo, které pro něj představovalo varování. Přál si, aby nikdy žádného neviděl, ale už je kdysi viděl. Skutečně zblízka.

A teď ho také viděl skutečně zblízka.

Než se kdokoli včetně Daty stačil pohnout, vystřelil Borg ze své vestavěné zbraně. Záblesk energie prolétl místností. Will Riker i Dat vypálili a vrhli se do úkrytu. Riker si ke svému údivu uvědomil, že ten ztracený problém právě našli.

Čtvrtá kapitola

Enterprise

"BOJOVÁ STANOVISŤE! Nastavte všechny ochranné štíty!"

Hluboký hlas Jeana-Luca Picarda zněl zřívavě a jeho malá očka vypadala popuzeně. Na obrovské přední obrazovce se cizí loď probudila k životu tím nejzlovolnějším způsobem a plivala na ně jed jako nějaká stepní zmijs.

"Zahajte úhybné manévry, podporučíku!" zavolal na muže u kormidla. "Opětujte palbu!"

Nepříjemně jasné rozkazy byly také nepříjemně nezbytné. Žádné z těchto nařízení nemohl vydat nikdo jiný než nejvyšší velitel.

Znovu jedovatá slina, zákeřné zášlehy stlačené energie, které zasáhly na předních štítech plochu pod palubním jícem - úder do srdce.

Nebyla v tom žádná vypočítavost, žádný trik, úskok nebo strategie. Druhá loď stála čelem k nim a vypálila na ně.

Zuřivý přímý úder, jaký ušetří rváč vědomý si své vlastní síly. Nepřátelská loď neučinila dokonce ani žádný pokus vyhnout se palbě napadené lodi.

"Štíty jsou omezeny na osmdesát procent," hlásil Geordi ze svého stanoviště. "Doplňujeme je pomocnou energií..."

Přerušil ho nový zásah do lodi, který ji na chvíli naklonil na pravobok.

Picard se pevně přidržel velitelského křesla. "Kdo je to? V tomto sektoru nikdo nechová k Federaci žádné nepřátelství! Analyzujte ty paprsky - ať je počítač nějak určí. Snad to budeme moci použít na identifikaci. A pokuste se někdo spojit s výsadečkovým týmem!"

Stanice Ohniaka

Borg, Borg, Borg!

Riker se musel vyhrabat z šoku neuvěřitelného zážitku, zatímco jeho mozek vykřikoval to mrazivé slovo, a střílet dál, protože v zorném úhlu se mu se zbraní připravenou k útoku objevilo více těch nemyslných automatických d'áblů, které tak dobře znal.

Byla to vracející se noční můra Federace a určitě také lodi Enterprise. K dlouhé historii prvních Borgů, přidělených na kosmické lodi nazvané Enterprise, se přidalo první setkání s tímto národem zčásti biologických bytostí a zčásti robotů, řízených jediným kontrolním centrem, prostých vášní i bolesti, zbavených jakýchkoli citů, neustupných až do extrémů. Ano, noční můra.

Zešilejší kybernetika. Mutace strojů a bytostí. Modravé tváře mají opancéřované, ovinuté hadičkami, napůl zakryté citlivými audiovizuálními mechanismy, těla chráněná černým pancéřováním a komponenty bionických generátorů. Jsou odporní, skutečně odporní.

Riker s Datou se zabarikádovávali za stoly a připravili k obraně. Riker cítil za hrudní kostí bušení srdce. Ještě se mu nepodařilo se zhluboka nadechnout. Potřeboval to. Alespoň že Dat zůstal klidný. To jim dodávalo zvláštní výhodu. A té jim bylo zapotřebí. Poloroboti Borgové neúnavně pálili střelu za střelou a plnili místnost traskavými záblesky energie. Riker měl jen uboze málo příležitostí odpovědět na jejich palbu, aniž by mu ožehli obličej.

Nedávalo to smysl. V takové situaci měl dostat příležitost k přímé střele, měl srážet Borgům hlavy jednu po druhé. Všichni byli jako včely dělnice, hlupáci dychtící zemřít pro svůj roj, beze smyslu pro záchranu své osoby.

Tak proč se skrývají, shýbají a uskakují? Proč mají tváře stažené hněvem? Tito zde dospěli dál, přes stadium neuvědomělosti až něčemu jinému. K zuřivosti.

Není to jen moje představa? Třeba mě jen hodně překvapili?

Vyskočit z úkrytu, překulil se a přistál za ocelovou přepravní bednou, zatímco ho Dat svými výstřely kryl. V těch několika málo vteřinách se mu podařilo pořádně si Borgy prohlédnout.

Ne, nic se mu nezdálo. Tito Borgové se nechovali tak jako jiní, které viděl předtím. Pohybovali se rychle - rychle! Skrývali se, aby se vyhnuli střelám, a oči měli zuřivé a cílevědomé.

Kolik jich tu je? Nedalo se to odhadnout. Tak jednoduchý strategický údaj a on ho nezná. Proti těmto zmutovaným kyborgům oni dva vyčerpají své fázy za několik vteřin.

Otevřely se dveře severního křídla a dovnitř vpadl Worf se svým podporučíkem. Stříleli, hned jak se dotkli prahu, ale rychle se pohybující Borgové je okamžitě zahnali do úkrytu. Nedopřáli jim ani okamžik výhody. Posádka Hvězdné flotily byla stále v menšině a v defenzivě, ale Riker využil příležitosti, kdy byla pozornost Borgů rozptýlena Worfem a jeho průvodcem.

Zatnul zuby a připraven na to, že ho spálí na prach, vykroul z úkrytu na tak dlouhou dobu, aby mohl vypálit na nejbližšího Borga - a povedlo se mu to. Střela z fázoru propálila Borgovi hrdlo, přerušila oběh a zničila přívody tak, že se nedaly opravit.

Obluda se zřítíla pod stůl. Jeden ze zbývajících Borgů přestal střílet a pokusil se zachytit padajícího druha, ale nedalo se už nic dělat.

V takové bitvě na tom nebylo nic překvapujícího. Překvapení přišlo, když Borg vzhlédl od těla svého kamaráda a tvář měl staženou hněvem.

"Zabili jste Torsuse!" vykřikl žalobně. "Budete za to pykat!"

Riker překvapeně zíral. V úkrytu za ním se zarazili Worf a Corelki a dokonce i Dat několik stop od něj vypadal zmateně.

Druhý Borg vykroul z úkrytu a jeho pohled se setkal s pohledem Worfa a potom Rikera. "Biologický organismus Klingone," oznámil jim, "a biologický organismus člověče, já vás zničím."

Nebyla to jen informace, ale čirá hrozba. Slib.

Stejný Borg vyhledal očima mezi mrtvolami a přístroji Data a pokračoval: "Umělá forma života: Člen posádky Hvězdné flotily. Poručík. Jméno: Dat."

Riker zachovával mlčení a přál si, aby se Dat zachoval stejně. Nechtěl, aby odpovídal na něco, co vypadalo spíš jako pokyn než analýza.

Borgové se po sobě dívali, jako by si vysílali mlčenlivé vzkazy. Co si sdělovali, když už věděli, s kým bojují?

Jak mohli znát Datovo jméno?

Riker málem zařval svou otázku nahlas, když jeden z Borgů vyskočil. Tvář měl téměř nachovou nezaměnitelným vztekem.

Riker uslyšel v duchu heknutí, vyskočil a vrhl se do zadní části místnosti. Chtěl se dostat blíž k Worfovi a Corelkimu, aby se mohli bránit, kombinovat střelbu a pokusit se o něco divokého. Worf byl natolik rychlý, že ho kryl téměř neustávajícími střelami z fázoru.

Místnost naplnil příšerný řev - jakot a skučení - a Riker se uprostřed běhu instinktivně ohlédl.

Borgové je pronásledovali! Fyzicky útočili, řítili se na ně jako Keltové z hor.

Riker utřel několik ran, aniž rozeznal, který z Borgů mu je zasadil. Vyrázili mu dech z těla. Vracel rány jenom setrvačností, protože tak byl vycvičen. Rozmazaným periferním viděním spatřil, jak Dat vyřídil jednoho Borga kopnutím, ale další zaječel, přitíhl se jako vichřice a odhodil Data ke stěně tak tvrdě, že povolila.

Borgové nemřeli zbraněmi - bojovali, zápasili! Pokoušeli se zabít rukama!

To je šílené. Nemožné. Kam se poděl vzorec jejich chování? A jeho předpověditelnost?

Riker chtěl nabrat dech a něco zakřičet, cokoli, aby povzbudil svůj tým, ale měl všude na sobě Borgy. Mlátili do něj, kopali, skřípali zuby a oči, podobné lidským, jim jiskřily, když do něj bušili. Za ním v rohu další dva mlátili Worfa a on přes svou planoucí klingonskou zuřivost a nelidskou sílu prohrával.

Riker rukama odrážel rány Borgů a dělal všechno možné, aby si chránil životně důležité orgány. Přitom se stále pokoušel opřít o podpůrný nosník a dostat jednu ruku dolů. Kdyby se jen mohl dotknout svého komunikačního štítu

a poslat jeho prostřednictvím bleskovou zprávu mateřské lodi, transportér by se mohl zachytit na jejich bušících srdcích a vytáhnout je z toho.

Jen kdyby mohl spustit ruku, aniž by mu rozbili hlavu...

Prohra. Prohráváme... Dopadneme jako ostatní, nakupení na stolech, přelomení vpůli...

"Přestaňte!"

Riker ustupoval před ranami, které dostával. Vykřikl on? To nebyl Worfův hluboký dunivý hlas.

Dva Borgové, kteří na něj dotírali, náhle přestali. Shledal, že shrbeně stojí a dívá se.

"Přestaňte!" Soustředil se na zvuk a našel ho.

Dat? Lesklá tvář androida, obvykle dokonale vyhlazená a netečná, byla pokřivena šílenstvím a v jeho zlatých očích se zračila nenávist. Dat zachrčel, popadl do obou rukou kybernetické spirály a zvedl jednoho z Borgů nad hlavu.

"Přestaňte!" zakřičel znovu a mrštil Borgem na stůl zapuštěný do stěny. Stůl se pod tím náporem zřítíl a pochroumaný Borg dopadl na zem.

Šance, prchavá šance. Teď se Dat vrhne na dalšího Borga a sníží jejich počet o druhého...

Riker třesl oči, lapal po dechu a záblesk naděje se hroutil.

Dat se nevrhl na dalšího Borga. Popadl za krk toho samého, který už ležel na zemi.

Zvedl ho, začal s ním bušit o stěnu a chroptěl mu do tváře. "Přestaňte!" řval jako šílenec a taky tak vypadal.

"Přestaňte! Přestaňte! Přestaňte! Přestaňte!" Při každém slovu uhodil Borgem do stěny. Měl zavilý výraz a obličej plný zášti a zuřivé nenávisti.

Riker ho chtěl zadržet, ale věděl, že mu na to nestačí síly. Nikdo neměl takovou sílu. A přání zadržet ho nebylo příliš silné. I on bral každou ránu jako zadostiučinění.

Všechno ale trvalo jenom okamžik, než si Riker uvědomil, kde má nohy, a pomyslel na jejich použití.

Poničená oběť se sesula na podlahu u Datových nohou.

Dat pohlédl k zemi, jako by se probíral ze sna. Vypadal zmateně. Zuřivost z jeho tváře vyprchala a zanechala po sobě pouze prázdnotu, rychle se zaplňující údivem.

Zbývající kyborgové se náhle začali chovat jako příslušníci celku, jak to Riker očekával zezáčátku. Ustoupili ze svých pozic, oči se jim vyprázdnily a jednoduše se dematerializovali.

Zmizeli tak náhle, jako se objevili.

"Kapitáne, nepřátelská loď vstupuje na oběžnou dráhu!"

Geordi LaForge neměl v úmyslu zvyšovat hlas, ale dělal to pořád a jenom doufal, že kapitán si na to už zvykl. O důstojnících Hvězdné flotily se předpokládalo, že jsou klidní a vyrovnaní a nezvyšují hlasy, ale dnes si prostě musel zvyknout na to, že není dokonalý.

Možná to bylo pocitem viny. Možná chtěl být s výsadkovým týmem někde dole a dokončit to, co s Rikerem začali.

"Nastavte střední kurs," velel Picard podporučíkovi u kormidla. Pak se obrátil na operačního důstojníka a dodal:

"Pokračujte ve střelbě. Přidejte štítům pomocnou energii."

Geordi se pustil do práce na svém panelu lodní techniky na zadním můstku. Teď měl co dělat. Hukot obrovských motorů velké lodi a neuvěřitelně stlačená síla mu rozechvěla nohy, jak se velikánská loď otáčela a zaburácela na plný pohon.

Skvělé vlastnosti reaktivního pohonu byly zastíněny objevem hypersvětla, ale v okamžicích jako tento mohl cítit zákras subsvětla - síly, která se skládá jen ze sebe samé, zatímco loď je stále součástí přírody a stále se pohybuje rychlostí nižší, než je rychlost světla. Manévrovací schopnost dosáhla vrcholu, hvězdy na obloze jasně a vyzývavě zářily, svaly kosmické lodi se stáhly.

Bylo by to krásné, kdyby nebylo té lodi venku.

Otočil se, aby se podíval na přední obrazovku. Svým VISOREM spatřil teplo, vyzařující z kolegů na lodi, a viděl, jak jsou všichni napjatí. Potom se opět soustředil na obrazovku a zaznamenal spektrální rozmístění hvězd ve hvězdném poli a energii vystupující z nepřátelské lodi.

A pak spatřil, jak se otevřela ta věc.

Zíral na to jako idiot a nakláněl se k obrazovce, dokud se nezarazil o operační panel. Světlo... se otevřelo. Velká díra ve hmotě otevřeného prostoru jim zasvítila do očí.

Nepřátelská loď zakroužila k otvoru, vnořila se do jeho hloubi a celá věc se zase uzavřela.

Všichni včetně kapitána Picarda na to zírali.

"Pane LaForge?" zavolal kapitán.

"Uletěli, pane," konstatoval Geordi. "Naše senzory hlásí, že šlo o jakýsi druh hyperprostorového zakřivení, objevilo se těsně předtím, než zmizeli. Budu si muset ty záznamy prostudovat, než to budu moci upřesnit."

Viděli také, že se nejedná o nějakou povídačku o energetickém otvoru do hloubi vesmíru. Tento se otevřel záměrně a někdo to řídil.

Byl to únikový otvor.

Kapitán upřel zachmuřený a obviňující pohled na tichý vesmír.

"Zavedte nás zpět na Ohniaka tři."

Na které straně zrcadla se dnes nacházím?

Will Riker se rozechvěle napřiml. Oddychoval jako kovářský měch a nohy se pod ním třásly tak silně, že se musel pořádně soustředit na každý krok. Pohlédl na Worf.

Klingon na protější straně místnosti byl stále v obranném postavení, jako by nemohl uvěřit ústupu nepřátel. Byl

připraven k útoku, ale ochoten podřídít se Rikerovu vedení.

Ano... vedení.

Riker se s námahou sunul kupředu k Datovi - ano, ještě stále má kolena. Worf se také pohyboval kupředu. Oba mířili ke svému záhadně se chovajícímu kolegovi.

Jestliže se Dat nějakým způsobem spontánně rozzuřil, tak nyní byl spontánně otřesen. Jeho obvykle nevzrušená tvář se chvěla nadbytečnou energií. Vypadal omámeně a zmateně, jako by si nebyl jistý, zda si své běsnění v uplynulých okamžicích dobře pamatuje.

Jeho nejistota byla znepokojivá. Dat měl elektronickou paměť, ne lidskou, a neměl mít v očích takový výraz, jako by se právě probudil a přemítal, zda skutečně rozdrtil bytost, která v sobě neměla méně života než on sám.

Co to vlastně viděli?

Riker potlačil svoje obavy a přiblížil se k androidovi: "Date?" oslovil ho mírně. "Date, jste v pořádku?"

"Ano, pane." Odpověď přišla příliš rychle.

Jestliže chtěl říct, že nemá utrženou ruku, tak tedy byl v pořádku. Ale... jak tomu bylo uvnitř?

"Co se stalo?" naléhal Riker.

Dat pohlédl dolů, jako by pátral po příčině svého vzteku způsobem, jakým zvědavé dítě převrátí mrtvou sršeň a hledá žihadlo.

Zamrkal a vzhlédl. Strnule se obrátil k Rikerovi a Worfovi a ve snaze o objektivitu ze sebe vydoloval odpověď:

"Rozzlobil jsem se."

Pátá kapitola

Enterprise, ošetřovna

LODNÍ PORADKYNĚ DEANNA TROI cítila, že se jí automaticky stáhl žaludek, jakmile vstoupila na ošetřovnu.

Byl to nesmyslný pocit, ale stávalo se jí to vždycky, když přišla do této části lodi. Možná to byla reakce na slabý lékařský zápach, který nikdy nemizel, nebo vědomí toho, že v těchto místech končí lidé, když mají skutečné potíže. Rozumem si uvědomovala, že ošetřovna je jen další laboratoř, místo, kde se mohou řešit problémy a kde dochází k objevům, ale jejímu žaludku to moc nepomohlo.

Dovolila si pokřivený úsměv. Když měli takový pocit jiní, bylo jejím úkolem najít hladké klinické vysvětlení a propustit je až poté, co jim trochu ulevila.

Ošetřovna byla velice tichá.

Kde všichni jsou?

Tohle místo bylo horší, když tu bylo ticho, než když vřelo zraněnými nebo nemocnými členy posádky.

To je ale kacířská myšlenka, vyhubovala si v duchu a šla dál prohledat ordinace.

"Beverly?" zavolala. "Jsi tady někde?"

Z kanceláře velícího lékaře se ozval hlas: "Ano, Deanno, jsem tady. Přemýšlím o přízi jaká se vyskytuje v pohádkách."

Jak krásný hlas má Beverly Crusherová, jejich hlavní chirurg. Kdybych já měla takový hlas, stála bych na jevišti.

"O pohádkové přízi?" zamumlala Deanna a zachmuřila se.

Všichni Deanně vždycky tvrdili, že je krásná, že v sobě slučuje dokonalou kombinaci černých řeckých očí, bohatých černých kudrn a slonovinové pleti. Lidé užívali exotická slova, když jí chtěli složit poklonu, ale když ona sama přemýšlela o kráse, myslela vždy na Beverly Crusherovou.

Beverly měla v sobě vyváženost a souměrnost, kterou jí Deanna ve svých temnějších chvílích záviděla. Měla vysedlé lícni kosti a zářící měděné vlasy jako nějaká irská královna. Skrývala v sobě šibalství, které jen zřídka vyplulo na povrch, ale určitě se jí zračilo v blankytných očích.

A tak se tu obě ocitly jako vědecké pracovnice, místo aby stály jako modely malířům.

Deanna zavrtěla hlavou, usmála se a prošla ošetřovnou do kanceláře.

Beverly seděla za stolem a opírala se o opěradlo židle. Modrý lékařský plášť splýval přes lenochy židle. Vlasy měla rozčuchané, ale přesto vypadala pořád pěkně - jistě nějakým keltským kouzlem, které Deanna nikdy nezahládla - a na tvářích jí hrál lehký šelmovský úsměv.

"Říkala, jsi pohádka?" zeptala se Deanna. "Přemýšlíš o pohádkových příbězích?"

"Ne," odpověděla lékařka. "Myslím na pohádkovou přízi. Vlákno. Dlouhé, tenké stočené, vlákno, ze kterého se pletou svetry. Myslela jsem na barvy příze a všechna ta pohádková jména, která jim výrobci dávají, víš... Třeba mořská zeleň a brčálová modř, břidlicová šed', vulkánově červená, bordó, rosalinová, jahodová, kvakerská šed'..."

"Aha. Kde jsou všichni?"

"Šli na oběd. Zlatočervená, ohnivě oranžová, jetelová..."

"Na oběd? Copak se u vás lékaři a sestry nemají střídat na směny?"

"Samozřejmě, ale já na střídání kašlu. Jsem ráda, když mohou jít na oběd společně. Posadit se a pohovořit si o jiných věcech než tampóny a známky oživení. Mám radost, když se trochu poznávají."

Deanna se posadila na vyšetřovací lůžko a přehodila nohu přes nohu.

"Nedělej si iluze," varovala Beverly. "Stejně o tom mluví. Všichni jsme posedlí prací. Co kdyby se něco stalo a potřebovala bys je k náhlému případu?"

"Vždyť jsou jen o dvě paluby dál, Deanno."

"To je pravda. Proč jsi přemýšlela o vláknech? Ty přece nešíješ?"

"Ne, ani nepletu, ale jednou bych se to ráda naučila," odpověděla lékařka a opřela se o židli tak, že pod ní zaskřípěla.

"Měla by sis tu židli nechat utáhnout, aby neskřípala."

"Mám to skřipání ráda. Ta židle mi tak zpívá."

"Aha... promiň."

Beverly si prstem mnula bradu a dívala se do stropu. "Cítíš někdy potřebu udělat něco typicky ženského? Něco úplně praštěného a jednostranně zženštilého?"

Deanna si přehodila nohy naopak, aby získala několik vteřin, a cítila, jak se jí úsměv zase křiví. "Jako co?"

"Jako uspořádat šicí večírek."

"Jaký večírek? Šicí?"

"Tu a tam mívám chuť zajet si na venkov do Ohia, posadit se za velikánský dřevěný stůl se spoustou třísek a popovídat si s úplně obyčejnými ženskými o naběračkách z tykví a louhovém mýdle a našívat přitom kousky látky na velkou tlustou pokrývku, která září jako deset východů slunce." Pohlédla na Deannu a dodala: "Jak myslíš, že bych vypadala v černých šatech s takovým tím malým bílým čepečkem?"

Deanna se rozesmála. "Vypadala bys jako jeptiška, která má nepřistojné myšlenky. Máš o sobě špatnou představu, víš to?"

"Ano, vím to."

"A proto si nečešeš vlasy? Nerada se díváš do zrcadla?"

"To je rána pod pás," zvolala lékařka. "Jedna nula pro tebe."

"Proč si prostě nezajedeš dolů na holovizi a nezapneš si Amishův scénář? Můžeš strávit šitím veškerý volný čas."

Beverly se lehce naklonila kupředu a židle šťastně zapraštěla.

"To je ten problém. V holovizi můžu dělat co chci, ale není to opravdu. Jde mi o lidi, o to popovídání, o kamarádství. V holovizi lidi nikdy nepůsobí skutečně opravdově."

Deanna se předklonila, opřela loktem o koleno a pozorovala lékařčinu vážnou tvář a zlověstné jiskření v očích. "To je pravda - ty na holovizi moc nechodíš, víd'?"

"Už ne. Ze začátku tomu člověk nedokáže odolat, ale dveře se nakonec musí otevřít. Přisahám, že za každým scénářem vidím tu černožlutou mříž, na které se to odehrává. Na co myslíš? Chceš se mnou založit šicí kroužek? Můžeme dělat koberečky ze starých hadrů a tak."

"Jestli tady nějaké hadry najdeš," pokrčila Deanna rameny. "Mohl by se kvůli tomu strhnout poprask. Nemyslíš, že by nás mužští obvinili, že se separujeme a chováme staromódně?"

"Tak by se mohli připojit, kdyby chtěli." Beverly se opět naklonila kupředu, opřela se lokty o stůl a spiklenecky sklonila hlavu, jako by plánovala velkou loupež. "Co tomu říkáš?"

Deanna na ni hleděla a pak se rozesmála. "Pročpak si jen připadám, jako když jsem se dostala na sněm čarodějnic?"

Lékařka ji počastovala úsměvem, který měl být uhrančivý.

"Riker volá lékaře."

"Á, William první. Prvotřídní objekt na uplatnění čar, kdybych se někdy k nějakým dostala," zamrkala Beverly, narovnála se a sáhla na komunikační štítek. "Ošetřovna, tady Crusherová."

"Doktorko, mohla byste vy a poradkyně Troi přijít za námi do studovny? Myslíme si, že tu máme skutečný problém."

"Hned jsme tam."

Postavila se nad Deannu Troiovou.

Ta také váhavě vstala a snažila se zadržet smích. "Tak oni mají problém," poznamenala. "Dostali nás."

Kapitánův lodní deník, hvězdný čas 46982.1:

Poručík Dat vzhledem ke svému neobvyklému chování na povrchu planety požádal, aby byl dočasně zproštěn služby. Bohužel to znamená, že nám nebude schopen pomoci při zkoumání zneklidňujících změn v chování Borgů.

Pozorovatelná

Tiché místo připomínající knihovnu nabídlo důstojníkům sedícím kolem stolu ze dřeva a tmavého skla jen iluzi klidu jako příslib, o kterém věděli, že není skutečný a nevydrží.

Riker sepal pod stolem ruce a z tváří kapitána a svých kolegů čerpal tolik útěchy, kolik jen mohl dostat. Byl tam i Worf, takže věděl, že cokoli, co si z těch okamžiků za zrcadlem pamatuje, Worf opraví, kdyby se on zmýlil.

Už se unavil popisováním, co se jim na Ohniaka tři přihodilo. Mluvit o tom dál nebylo o nic snazší nebo očištnější než poprvé.

Také cítil rozpaky. Byl vyšší důstojník, automaticky se předpokládalo, že si poradí se vším neočekávaným. Tak tomu bylo předtím a vždycky z toho vyšel dobře, bez zledovatělé vrstvy pod kůží, která nechtěla roztát.

Ale to, co viděl na planetě Ohniaka... mu zmrazilo kosti.

Deanna Troi a doktorka Beverly Crusherová naproti pro něj představovaly příjemnou oázu. Potěšil se pohledem na ně.

"Byli rychlí," vykládal všem. "Agresivní... skoro vztekli. Mnohem víc to připomínalo boj s Klingony než s Borgy, bez urážky," dodal s pohledem na Worfa.

"Nic se nestalo," zaduněl obr z ostrahy.

"Ještě v tom byl jeden rozdíl. Myslím, že nebyli součástí kolektivu Borgů. Jednali spíš jako jednotlivci."

"Cože?" ozval se kapitán ostře.

Ale Riker ani po kapitánově příkré otázce nehodlal ustoupit. "Jeden z nich o sobě mluvil a použil slovo 'já'."

"Ten Borg," přidal se Worf, "měl taky zájem o padlého kamaráda a oslovil ho jménem."

Deannino slonovinové čelo zbrázdila vráska. "Jediný Borg, který měl kdy jméno, byl Hugh. A to jsme mu dali my," ozvala se.

"Možná má Hugh něco společného s tou změnou jejich chování," poznamenala Beverly. To jméno zadunělo v paměti všech. Hugh. Borg, který vstoupil do jejich života odlišným způsobem než kterýkoli jiný jedinec toho násilnického druhu. Vypěstoval si osobnost, kladl jim otázky, uvažoval o sobě. Nic, co by mohl dělat obyčejný Borg. Stejně jako Dat nemohl přece cítit skutečnou emoci. Mohlo dojít k tomu, že v hloubi biologické části bionické bytosti se vyskytlo něco, uvažoval Riker, v čem se udržoval život a co se mohlo probudit? Evoluce je zvláštní proces. Nikdo mu opravdu nerozumí. Kapitán vstal. Riker sledoval kapitána, jak přechází k podlouhlým vyhlídkovým otvorům a dívá se do vesmíru. Všichni věděli, že jeho vztah k Borgům je hlubší a osobnější, než si kterákoli živá bytost zaslouží. Picard byl originál. Jediný člověk svého druhu, stejně jako Dat byl jediný svého druhu a Hugh také. Picard byl člověk, kterého Borgové zajali, ale nenaložili s ním jako s vězněm. Použili jinou metodu. Začlenili ho do svého zmechanizovaného zástupu, přinutili ho vzdát se své osobnosti a podřídit se rozkazům jednotného rozumu. Později byl osvobozen a vrátila se mu jeho identita, když ho lidé zlodějům ukradli. Jean-Luc Picard nyní musel žít s tím, co spáchal pod vlivem jiné identity. Žijící, pulzující identity s duší stroje. Nástroj invaze, vraždění, prolévání krve vlastních lidí. Nic, s čím by se kterýkoli člověk se svědomím mohl snadno smířit. Nemohli také prostě jen přejít své spojení s Hughem, nevinnou součástí hlavolamu, ve kterém našli jiskřičku lidskosti. "Hugh," zamumlal Picard. "Toho jsme poslali k Borgům s nadějí, že na ně bude mít vliv, že je změní." Otočen zády k nim dodal: "A teď se zdá, že se Borgové změnili." Neobrátil se. Díval se výhledem na rozlehlý vesmír. Jak tam tiše stál, napadaly ho chmurné myšlenky. "Projevíli nějaký zájem o to zmocnit se vás nebo vašich přístrojů?" otázal se. Riker na okamžik zadržel dech a pak si už po desetitisícáté uvědomil, že jeho hodnost s sebou nese i tíhu první odpovědi. "Vypadalo to, že se starají spíš o smrt svého druha a o to, jak nás zničit. Nevšiml jsem si ničeho, co by mohlo znamenat, že se chtějí někoho zmocnit." Riker poslouchal svůj hlas a slyšel v něm úsilí udržet pevný tón, protože se snažil, aby slova zněla nenuceně a ne jako obžaloba, ale zřejmě své úsilí nezvládl, neboť pozoroval, jak se kapitána zmocňuje pocit viny. Picardův hlas zněl utrápeně: "Celá existence Borgů se soustřeďuje na získání techniky a civilizačních vymožeností. Jestli tomu tak už není, musejí mít nový cíl. Je třeba zjistit, co to je." Všichni se obávali, že tomu napomohli oni a že z jejich pramínku naděje - Hugha - se stala příčina hrůz, kterých byli svědky. "A co Dat?" ozvala se Beverly. "Máte nějakou představu, co se s ním stalo?" Riker odtrhl soucitný pohled od kapitána a odkašlal si. "Geordi ho právě zkoumá," odpověděl. "Nevím, co jeho chování zapříčinilo, ale chvíli opravdu vypadal rozzlobený." Zase ten pocit nahlížení za zrcadlo. Tentokrát ho měli všichni. Borgové mají osobnost, Dat ztrácí sebeovládání... Kapitán obrácený zády k nim se stále díval výhledem do kosmu a mlčel. Rikera zaplavil soucit, ale vědět, že jsou věci, se kterými se člověk musí vypořádat sám. Kapitán prožil svou zkušenost s Borgy sám. Když mu vzpomínky na ty chvíle sevrou srdce ledovým krunýřem, oni pro něj nemohou nic udělat. Riker ho tedy jen pozoroval a i kvůli tomu si připadal trochu nepatřičně. "Pane Worfe," pravil kapitán temným, drsným hlasem, "od této chvíle budeme zachovávat bezpečnostní stupeň dvě. Pošlete na každou palubu ozbrojeného důstojníka ostrahy a obranným systémům dáváte přednost přede vším, co není životně důležité." "Ano, pane," odpověděl Worf. "První důstojníku, analyzujte záznamy lodi Borgů z našich senzorů. Pokuste se zjistit, zda to je plavidlo, které postavili, nebo cizí loď, které se zmocnili. Pak se pusťte do studia toho... hyperprostorového zakřivení, které použili k úniku." Riker přikývl. "Ano, pane." Pak se Picard otočil. Jeho charakteristické rysy byly tvrdé a odhodlané, ramena pevná a ruce držel přitisknuté k tělu. Na někoho se přímo nedíval. "Spojím se s velitelstvím Hvězdné flotily."

Strojovna

Geordi LaForge si myslel, že by asi měl otevřít nouzový kryt. Pracoval s velmi malým nástrojem na elektrickém obvodu uvnitř velice malého panelu. Součástky musejí být malé, když se mají vměstnat do lidské hlavy. Vlastně ne zrovna lidské. To jen on měl nutkání přemýšlet tak o Datovi. Teď, přestože před jeho očima blikala neporušená spojení, prožíval těžkou chvíli, protože musel o jeho hlavě uvažovat jen jako o přístroji. "Tvoje pozitronová síť je v pořádku," prohlásil. "Všechno vypadá dobře." Doktorka Crusherová by mu možná půjčila nějaký lékařsky vypadající přístroj, aby si ho mohl pověsit kolem krku, a taky nějaký pěkný plášť. "Při vnitřní diagnostické zkoušce jsem taky neodhalil žádnou závadu," odpověděl Dat krotce.

Geordi nasadil maskovací panel zpátky na Datův spánek a v duchu se ptal, jak často obyčejní lidé zavírají hlavy svých přátel.

"Nevím, co bych ti řekl, Date. Není tu nic, co by nasvědčovalo čemukoli, co by mohlo způsobit nějaké anomální chování."

"Souhlasím Geordi... myslím, že jsem prožil první emoci."

Geordi na chvíli zatajil dech. Pak odložil nástroje a vrátil se k tomu, co právě uslyšel.

"Date," začal, "bez urážky, ale jak bys rozeznal skutečný záchvat hněvu od nějakého zakolísání v přívodu energie?"

Dat zaváhal. Kdyby mohl být zklamaný, tak by byl. Měl sevřený hlas a díval se do země.

"Máš pravdu v tom, že nemám žádný rámec zážitků, kterými bych mohl pozitivně potvrdit svou hypotézu. Vlastně jsem zjistil, že nejsem schopen popsat tu zkušenost slovy. Možná bys mi mohl vyličit, co cítíš ty, když se rozzlobíš. Mohl bych použít tvůj popis jako standard, podle kterého bych posoudil sebe." Odsunul křeslo a pohlédl velkýma žlutýma očima na Geordiho.

Geordi přešlápl z nohy na nohu. Nebyl to právě druh srdečného rozhovoru, který vedou přátelé nad šálkem horké čokolády. Uměl popsat vnitřek motoru pro pohyb hyperprostorem, téměř neuvěřitelné odvětví vědy, ale neuměl popsat prostý pocit, když mu ujedou nervy.

"No... když se rozzlobím... tak nejdřív pocítím... nepřátelství."

"Můžeš mi popsat pocit nepřátelství?" přehrál mu Dat slovo zpátky.

"Je to pocit... útočnosti... bojovnosti."

"Můžeš popsat pocit rozzlobení, aniž bys užíval názvy jiných pocitů?"

Geordi se o to několik vteřin snažil. Byla to dobrá otázka. Taková se nevynoří každý den.

"Ne," vydechl. "Asi ne. Prostě... se rozzlobím."

Dat sklonil hlavu. "Taková byla i moje zkušenost. Prostě jsem... se rozzlobil. Prostě najednou cítím něco podivného."

"Řekněme, že máš pravdu," přemýšlel Geordi, "čili že to byla emoce. Jak je to možné?"

"Nevím. Možná jsem dospěl do stádia, ve kterém jsem schopen dosáhnout emocí. Možná zažiju během doby další emoce."

Geordi se usmál, pokrčil rameny a začal sklízet nástroje.

"Doufám, že máš pravdu," prohodil. "Moc nerad bych si myslel, že jediné, co jsi schopen pocítit, je hněv."

Kapitánův lodní deník, hvězdný čas 46984.6:

V uplynulých dvou dnech nebyly hlášeny žádné další útoky Borgů. Velitelství však přesto vyslalo admirála Nechayeovou, aby v tomto sektoru převzala velení jako přípravu na možnou invazi Borgů. Admirál Nechayeová dorazila na palubě kosmické lodi Gorkon, která v tomto okamžiku letí vedle Enterprise.

Kapitán Picard se chtěl vydat kterýmukoli směrem kromě toho, který mu byl určen. Ať se snažil ovládnout city jak chtěl, když pomyslel na Borgy, nemohl zůstat chladným. Ta stvoření ho vtáhla do své zlovolné a kruté civilizace a zneužila ho proti vlastním lidem.

Vzpomínky na to nemohl pohřbít. Nemohl pohřbít zhoubný strach a svou ohromnou vinu.

Nedokázal tyto oslabující pocity skrýt v očích, když se díval na admirála Nechayeovou, zatímco mu odřikávala plány pro blízkou budoucnost. Každá podrobnost znamenala hřebík do jeho srdce.

"Pozitíří se bude v tomto sektoru pohybovat patnáct kosmických lodí," vysvětlovala mu. "Gorkon bude moje vlajková loď. Vy budete velet třetí bojové jednotce, která sestává z lodí Enterprise, Crazy Horse a Agamemnon."

Picard se pokusil vyloudit hlas ze staženého hrdla a usilovně se snažil, aby zněl naprosto ovládaně. Věděl, že to nesvede tak dobře jako jeho nadřízená. "Chápu," pravil.

Nechayeová se nutila k mírnosti, přestože by ani jeden z nich nepřiznal, co ukrývá v nitru. Její rovné světlé vlasy sčesané do uzlu v nepohodlně vyhlížejícím stylu jen málo zakrývaly výrazné slovanské rysy a nedodávaly očím žádné teplo nebo laskavost. Byla bolestně věčná a snažila se seč mohla říci prostě to, co musela.

"Kapitáne," pokračovala vyrovnaně, "četla jsem zprávu, kterou jste minulý rok odevzdal admirálu Brooksovi o tom Borgovi jménem Hugh. Pokoušela jsem se představit si, proč jste ho pustili."

Admirál Nechayeová si dovolila nevhodné odmlčení. Nikdo z nich neoceníl umělecký aspekt takového okamžiku v dějinách. Oba dva znali ze dvou nešťastných úhlů pohledu Picardův krutě osobní podíl na jiných střetnutích s Borgy a oba si uvědomovali ironii jeho dalšího zapletení s nimi.

"Myslel jsem, že jsem své důvody jasně vysvětlil," ohradil se Picard.

Admirál Nechayeová se zarazila, na okamžik sklopila hlavu a pak znovu vzhledla.

Hodlala o tom mluvit, ať chtěl nebo ne. Viděl jí to na obličeji a napjatě čekal na nějakou omluvu svého činu nebo něco takového, co by sám řekl komukoli ze své posádky, kdyby se to přihodilo jim a ne jemu.

Už když pronesla první větu, uvědomil si, že ji odhadl špatně a že se s ním nechystá mluvit svrchu jako nadřízená, čehož se bál, ale upřímně, a toho se bál ještě víc.

"Pokud tomu rozumím," pokračovala, "našel jste na havarované kosmické stanici jednoho Borgia, vzal jste ho na palubu Enterprise, prostudoval jste ho, analyzoval a nakonec jste nalezl způsob, jak ho poslat zpátky k Borgům s programem, který by celý kolektiv zničil jednou provždy."

Nechtěl ji tady mít, nechtěl snášet ten rozhovor tváří v tvář, ale přesto ho snášel. Ocítla se zde pohádkově kouzelnou rychlostí světla a to byl takový zázrak techniky, že ve srovnání s ním se občas zdálo, jako by všichni byli otroky.

Picard věděl, co to je být otrokem. Vzpomínal si na záblesky uvědomění, které jako jehly projížděly mozkem toho hlupáka, kterým ho Borgové přinutili být. Locutus... jmenuju se Locutus...

Já jsem Picard, kapitán kosmické lodi, a vy mě nebudete zase využívat. Nenechám se znovu zneužít. Zalilo ho pokoření. Byl jaksi odpovědný za cokoli, co ta stvoření dělají, za každý nevinný život, který na své cestě zlikvidovali. Nechtěl být kárán.

"Ale místo toho," dorážela Nechayeová, "jste toho Borga ošetřoval, dokud se neuzdravil, jednal jste s ním jako s hostem, pojmenoval jste ho a pak jste ho poslal domů. Proč?"

Picard na ni upřeně hleděl. Hugh. Locutus. Bolestné podrobnosti. Věci, které se už staly, ale nechtěly zmizet v minulosti.

Borgové mu udělali to, co on a jeho podřízení udělali Hughovi: zajali ho, nacpali mu do hlavy svoje názory a metody a pustili ho do nepřátelského tábora za jediným účelem.

Ale on dovedl čelit tvrdosti a tohle byla stejně dobrá příležitost jako jindy.

"Když byl Hugh oddělen od kolektivu Borgů, začal růst a vyvíjet se v něco víc než jen automat. Byl osobností. Když k tomu došlo, neměl jsem žádnou jinou možnost, musel jsem respektovat jeho práva jako jedince..."

"Samozřejmě, že jste měl jinou možnost," přerušila ho Nechayeová. "Mohli jste využít příležitosti a zbavit Federaci smrtelného nepřítele, který zavraždil desítky tisíc nevinných lidí a který jich může zabít ještě víc."

"Nikdo si to nebezpečí neuvědomuje víc než já. Ale taky mě váže moje přísaha a svědomí, abych dodržoval jisté zásady. A já je nechci obětovat, abych..."

"Pro vás je na prvním místě zásada bránit životy občanů Federace a ne zápasit se svým svědomím," odrazila ho Nechayeová. "Teď vám chci jasně oznámit, že kdybyste měl v budoucnu podobnou příležitost, příležitost zničit Borgy, nařizuji vám, abyste ji využil. Rozumíte?"

Picard si dopřál nadechnutí. Přesně řečeno, nikdo ho nekáral.

Bylo to varování, přímý rozkaz. Žádné mlhavé pokyny.

Nepřilíší hluboko uvnitř věděl, že admirál Nechayeová má pravdu.

On a Hugh. Oba byli zaprodanci nepříteli. Figurky s vymyšleným mozkiem. Nikdy by si o sobě nepomyslel, že to je možné. Sebral svou zpuštěnou pýchu a pocit vlastní ceny, který byl Borgy rozcupován, postavil se do pozoru a odpověděl jen: "Ano, admirále."

Věděl, že Nechayeové se ulevilo jako jemu samotnému, když mohla vstát a odejít. S úlevou se vrátí zpět na Gorkon a s úlevou odletí.

Kdyby tak kterýkoli z nich dnes mohl pocítit úlevu z něčeho jiného.

"V uplynulých šesti hodinách jsem se pokusil vyvolat v sobě emocionální reakci tak, že jsem se podrobil různým stimulům. Vyslechl jsem několik oper, které jsou všeobecně považovány za povznášející, sledoval jsem tři programy simulátoru, které měly být humorné, a učinil jsem několik pokusů navodit si sexuální vzrušení tím, že jsem provokoval svou erotickou fantazii."

Deanna Troi naslouchala, jak poručík Dat vypočítává své pokusy vydobýt ze sebe nějaký cit, a snažila si připomenout, zda při přípravě v oboru psychologie někdo z profesorů předpokládal podobné sezení.

Seděla tu a hovořila s androidem, který jí vyprávěl o svých pokusech vyvolat v sobě reakce, a věděla, že od ní očekává nemožné: analýzu psychologických reakcí bytosti, u které se nepředpokládalo, že nějaké bude mít.

Která nebyla schopna nějaké mít. Jejich viditelné reakce do této chvíle byly jen mimikry na vše, co viděla kolem sebe. V tom právě spočíval rozdíl. Lidské bytosti mohly prožívat nové city. Androidi mohli jen napodobovat city lidí. To si aspoň až dosud všichni mysleli. Podezírala Data, že s ní mluví právě proto, že to tak dělají všichni.

To byla ale součást problému - Dat snažil se vypadat lidštěji tím, že napodobuje lidské vlastnosti. Měl to všechno obrácené, včetně dneška.

"Jak to dopadlo?" zeptala se.

"Nijak," odpověděl Dat.

Přehodila nohu přes nohu, naklonila se kupředu a pokusila se přinutit k tomu, aby s ním nejednala jako s androidem. To totiž určitě nebylo to, proč za ní přišel.

"Jsem zvědavá. Proč jsi vynechal tu jedinou emoci, kterou jsi už zažil? Proč ses nepokusil znovu rozzlobit?"

Datův měkký hlas nebyl víc napjatý než obvykle, ale jeho oči vypadaly utrápeně.

"Hněv je negativní emoce," vysvětlil. "Chtěl jsem se soustředit na něco pozitivnějšího."

"City nejsou pozitivní nebo negativní, Date," prohlásila Deanna. Musela se bránit nutkání jednat s ním jako s dítětem, přestože jím v mnoha směrech byl. "Dobré nebo špatné je to, co s nimi uděláme. Například rozzlobit se kvůli nějaké nespravedlnosti může vést člověka k nějaké pozitivní akci, která tu nespravedlnost napraví."

"Ale studium lidských vlastností mi ukázalo, že některé emoce jsou škodlivé, například předsudky, nenávisť; sadistické pohnutky... Neměl bych se takovým citům pokud možno vyhýbat?"

Deanna se opřela o opěradlo a povzddechla si. Svatá prostoto. Kdyby mohla, tak by ho chtěla ochránit, pomoci mu zachovat si tak laskavý přístup. Hledal emoce kvůli podobnosti s lidmi, kterou v sobě objevil, ale ona bezděky cítila, že kdyby je našel, něco by bylo ztraceno. Jeho úsilí bylo tak roztomilé. Nebyla to snad taky emoce?

"To jsou velice silné emoce," souhlasila, "máš pravdu. Může z nich vzejít jen málo dobrého. Ale nemyslím, že by zkoumání hněvu muselo nutně vést k nenávisti nebo zášti."

Bylo to přiměřené? Čekala a pozorovala ho.

"A co když ano, paní poradkyně?" zeptal se zasmušile Dat. "Co když zjistím, že to jsou jediné emoce, kterých jsem schopen? Udělá to ze mě špatného člověka?"

Deanna cítila, že se začíná usmívat, ale částečně se jí chtělo plakat. Dat nebyl průměrným pacientem nebo klientem, nebo co to bylo za lidi, kteří za ní přicházeli, aby vyslechl její mínění o svém duševním stavu. Bude si pamatovat

všechno, co mu řekne, analyzovat její slova, její výrazy, nelítostně se podle nich posuzovat.

To je taky emoce, uvědomila si. Dat měl potíže s tím, aby si odpustil.

Mohla mu říct, za jak řídký a pozoruhodný zjev ho pokládá, ale on by tomu nerozuměl. Kdyby nemluvila analyticky, nevěděl by, co má na mysli.

Jemně se na něj usmála.

"Dato, dovol mi, abych ti řekla něco z osobního hlediska," začala. "Už dlouho spolu sloužíme a já jsem tě dost dobře poznala. Pevně věřím tomu, že kdybys někdy získal lidské vlastnosti... nebyl bys špatným člověkem."

Android se odmlčel.

Její slova naplnila místnost vřelostí, ale Datu nějak nezahřála. Pořád vypadal utrápeně.

"Mám ještě další důvod k tomu, abych byl znepokojen," řekl konečně. "Když jsem bojoval s Borgy, cítil jsem hněv, ale když na to střetnutí pomyslím, cítím něco jiného. Není to stejné jako hněv, ale myslím, že by to mohla být emoce."

"Možná je to pocit viny," navrhla Deanna. "Byla by to velice přirozená reakce, cítit výčitky svědomí kvůli tomu, že jsi někoho zabil."

Dat vzhlédl a pohlédl na ni s tak podivným výrazem, že se jí začaly chvět ruce. Když opět promluvil, jeho slova spálila Deannin záchvěv naděje na popel.

"To asi nebude vina, paní poradkyně," přiznal. "Myslím, že to je potěšení."

Šestá kapitola

"NEJVYŠŠÍ POHOTOVOST! Všichni na bojová stanoviště!"

Riker se otočil od Worfa na stanovišti taktického velení a úsečně poručil navigačnímu důstojníkovi: "Nastavte kurs a zvolte zakřivení devět!"

Členové posádky vyběhli z výtahů kolem velitelského můstku a vrhli se na svá stanoviště. Kapitán Picard vyšel z velitelské kabiny a jen z toho Riker poznal, jak málo vteřin uplynulo od vyhlášení nouzového stavu.

Dat se objevil na zadním můstku a přišel dopředu k operačnímu stanovišti. Riker si ho nevšímal a zamířil přímo ke kapitánovi.

"Zachytili jsme nouzové volání z kolonie New Berlin. Někdo na ně útočí."

Picard mu chladně pokývl, prošel kolem něj a oslovil Data: "Jaké máme souřadnice?"

Dat zatřákl na klávesnici svého panelu s displayem. "Při současné rychlosti tam dorazíme, za patnáct minut třicet vteřin."

Kapitán pokynul dozadu Worfovi: "Spojte se s loděmi Crazy Horse a Agamemnon. Řekněte jim, aby se připravily, pro případ, že..."

"Kapitáne, nová zpráva," přerušil ho Worf. "Je to z kolonie New Berlin."

Riker cítil, jak se mu stahují svaly. Připravoval se na další počítání mrtvol. Nechtěl to znovu podstupovat.

A nechtěl, aby to musel podstoupit kapitán.

"Ruší volání o pomoc," oznámil Worf. Zakabonil se nad přístrojem a pak nesouhlasně zahučel: "Obchodní loď Ferengiů vlétla do jejich soustavy a někdo tam zpanikařil... už zase."

Riker s útrpným povzdechem zabručel: "To už je dneska potřetí. Navigátore, omezte rychlost na stupeň šest a zaveďte nás zpátky na naši hlídkovou dráhu."

Počkal by na kapitána, aby vydal potřebný rozkaz sám, ale to by bylo nebezpečné.

Kapitán Picard zuřil, jak si všichni mohli všimnout. Nechtělo se mu vydávat běžné rozkazy a Riker měl na starosti zajistit, aby nemusel.

Riker v to alespoň doufal.

Kapitán ovládal svůj vztek, jako by řídil zpěněného koně. Zaburácel mu v hlase.

"Pane Worfe, zrušte nejvyšší pohotovost. Potvrďte příjem signálu z New Berlinu a pak jim odešlete kopii zápisů z průzkumů Hvězdné flotily a řekněte jim, aby si to tentokrát přečetli."

"Ano, pane."

Riker sledoval kapitánův únik do velitelské kabiny.

Všichni ostatní také.

Kapitánův lodní deník, dodatek:

Jsmo na stráži už sedmáct hodin a stále ještě nemáme žádné zprávy o nějaké další aktivitě Borgů, ale v koloniích a na základnách v tomto sektoru stále panuje vysoké napětí.

Picard měl ostrý hlas, mluvil trhaně a přerušovaně.

Will Riker ještě nevstoupil do velitelské kabiny, ale už slyšel - nebo možná jen cítil - jak kapitán namlouvá tento záznam. Pomalá, líná slova, polovinou myslí se asi soustřeďoval na něco jiného...

Riker okamžik zaváhal a pak se ohlásil bzučákem u dveří.

Vteřiny ubíhaly. Ustoupil, obrátil se a už se téměř chystal odejít.

"Vstupte," zadržel ho kapitánův hlas právě včas. První důstojník stále ještě nevstoupil do místnosti, ale teď už bylo příliš pozdě na odchod.

Kapitán seděl za stolem a zíral na svůj soukromý monitor. Ruce měl v klíně a vypadal sklíčeně a rozhořčeně.

Riker se pokoušel nevšímat si kapitánovy pozice a podal mu přenosnou složku označenou Mark II. "Myslel jsem, že byste se na to chtěl podívat. Je to Geordiho analýza hyperprostorového zakřivení, kterého použili Borgové k úniku."

Picard s nezměněným výrazem krátce prostudoval složku a Riker využil těch několika vteřin k tomu, aby letmo pohlédl na soukromý monitor.

Blízký záběr Hughovy tváře. Borg, o kterém si všichni mysleli, že s ním skončili.

"Kanal vytvořený umělou energií," četl Picard a hodil složku na stůl. "To mohlo být cokoli."

Riker držel ramena zpřímá a přinutil se je nepokrčit, když hlásil: "Nemáme v tomto bodě dostatek informací..."

"Nechci slyšet žádné výmluvy, první důstojníku," vyštěkl Picard. "Chci odpovědi!"

Riker ztuhl a odmlčel se, připraven na všechno. Stane se obětím beránkem, otloukánkem - cokoli kapitán potřebuje.

Protože to nebylo spravedlivé. Nebylo spravedlivé, aby Jean-Luc Picard musel znovu čelit takovému útoku, znovu být středem aktivity Borgů. Nebyl to typ muže, jehož jméno by muselo být zapsáno v historických knihách z podobného důvodu, a Riker litoval toho, co se děje. Zůstal tiše stát a jen se díval.

"Omlouvám se," pravil kapitán. Znovu se stáhl jakoby do klece a zahleděl se na obrazovku. "Byl přímo tady, Wille... v téhle místnosti. A já jsem ho nechal jít."

Zmatený Riker se zarazil a přemítal, co se stalo. Pokoušel se přijít na to, kvůli čemu je vlastně navštívila admirál Nechayevová.

"Vezměte pět kterýchkoli kapitánů kosmických lodí," mumlal Picard. "Dejte jim možnost zbavit Federaci smrtelné hrozby. Vsadil bych se, že všech pět by to udělalo, i kdyby to znamenalo obětovat práva jednoho muže."

Riker o krok nebo dva ucouvl. "Nechtěl bych, aby to znělo pateticky, ale nikdy jsem o vás nepřemýšlel jako o kterémkoli kapitánovi kosmické lodi. Poslat Hugha zpátky k Borgům bylo velice riskantní a nebezpečné rozhodnutí, ale udělat to byla otázka morálky."

Jak se Picard díval do tváře Hughe na obrazovce, v postavení jeho čelistí se dalo číst odpuštění, ne Hughovi, ale jemu samotnému.

"Možná se ukazuje, že řídit se morálkou nebylo právě... to nejsprávnější."

Rikerovi proběhlo páteří zachvění. Až dosud se mu zdálo, že ta dvě slova - "morální" a "správné" mají stejný význam. Ponechal Jeanu-Lucovi Picardovi, aby našel jemnou hranici mezi nimi - a on skutečně vypadal na to, že ví, o čem mluví.

"Byla to samostatná osobnost, pane," pokusil se ho uchláholit Riker. "Nebylo by správné využít ho k zabíjení vlastních lidí."

Okamžik poté, co ta slova vypustil z úst, poznal, že řekl něco nevhodného. K zabíjení vlastních lidí využili Borgové Picarda. Riker si uvědomil, že v úsilí rozptýlit kapitánovu vinu jen prohloubil velkou ránu.

"Já si moc dobře vzpomínám na argumenty pro to, abychom ho pustili," prohlásil kapitán. "Morální a etické důvody, proč by to nemělo být správné. Učinil jsem promyšlené a svobodné rozhodnutí, založené na morálních zásadách, a poslal jsem ho zpátky bez invazního programu... a pět set mužů, žen a dětí to zaplatilo životem."

Odmlčel se a v jeho postoji bylo víc než melancholické přemítání. V hloubi duše, kde se musel rozhodovat, byl zachvácen hrůzou. Jeho tvář, obvykle vážná a nečitelná, odrážela v tomto okamžiku kruté napětí.

"Je to vysoká cena, kterou jsme museli zaplatit," pokračoval, "až moc na to, abych mohl s dobrým svědomím přijímat morální rozhodnutí."

Geordi LaForge pocítil podivně napjatou, melancholickou atmosféru na můstku, když vystoupil z turbovýtahu a prohlédl si jednoho po druhém přítomné členy posádky.

Kapitán a Riker tu nebyli, ani Dat. Všichni ostatní se skláněli nad svými stanovišti a byli plně zaměstnáni.

Těla měli napjatá a unavená, všechny svaly je bolely. Viděl jasně jako na rentgenu, jak jim proudí krev v žilách: Možná ještě jasněji, protože se uměl vcítit do toho, co viděl.

Poznal, jak se snaží udržet ve formě, obsluhují přístroje jako obvykle a přitom čekají, jaké ohromující nebezpečí na ně v příštích chvílích vyrazí z temnoty.

Napětí bylo úmorné. Všichni členové posádky měli u sebe své osobní zbraně. Nebylo tajemstvím, co se přihodilo kapitánovi. Nikdo nechtěl, aby se to stalo znovu.

A jistě také nechtěli být příštími oběťmi. Nikdo si nedělal iluze o tom, že by loď nemohla být dobyta. Že by byla moc velká nebo silná, nebo že si Borgové přečetli všechno o lodích Enterprise a v hrůze před ní uprchli. Příprava na službu v kosmickém loďstvu byla důkladná a zkušenosti v nich nezanechaly mnoho prostoru pro sebeklam.

Geordi pevně svíral složku, nervózně se nadechl a kráčet k Worfovi na stanoviště taktického velení. Přál si přitom, mít nějakou krásně zdravou iluzi, že se jim nemůže nic stát.

"Ahoj," pozdravil potichu.

Worf na něj pohlédl spalujícíma očima, zářámovanýma klingonským obočím do výrazu stálého podráždění, ale neřekl nic.

"Viděl jsi Data?" optal se Geordi.

"Kdy?"

"Nevím... od té doby, co odtud odešel, řekl bych."

"Od té doby jsem ho neviděl. Měl jsem službu."

"No právě," poznamenal Geordi. "On má taky mít službu. To mě právě znepokojuje."

"To není pravda," prohlásil Klingon. "Uvolnil se ze služby, dokud se jeho chování nestabilizuje."

"Ale Worfe, to bylo opravdu tak strašné?"

"Bylo."

Geordi si myslel, že Worf žertuje, ale nebylo tomu tak. "Doufám, že mi řekne své mínění o analýze té lodi, kterou Borgové užívají."

Worf zavrčel: "To není zrovna to, co od něj chceš."

"Je." Geordi ukázal složku. "Vidíš?"

"To," pokývl Klingon ke složce, "je jen tvoje výmluva, aby sis s Datem mohl promluvit."

"Jakpak to víš?"

"Je to moje práce, vědět kdo kam jde a kdo s kým mluví."

"Ale," podivil se Geordi. "To znamená, že ho taky hlídáš, ne?"

Tak tedy narazili na společného jmenovatele. Geordi se rozhlédl kolem, otočil se na zád', pak se naklonil zpět ke stanovišti taktického velení a ztišil hlas ještě víc.

"Worfe, co se přesně stalo Datovi na Ohniaku? Myslím, k jakým změnám došlo?"

"Četl jsi hlášení?"

"Ano, jistě, ale tam se stalo ještě něco navíc, ne? Člověk něco takového nemůže dát do hlášení, a když se zeptám Data, podrobnosti mi neřekne."

"Potom mi nepřísluší, abych ti je vykládal já."

Klingon se díval před sebe na velkou obrazovku, která dominovala místku. Jeho umíněnost se postavila mezi ně a skoro se dala nahmatat.

Geordi se na něj díval a přál si, aby ho mohl prostě vidět, bez té analytické vymyšlenosti. Měl rád přístroje, ale občas měl chuť nechat mechaniku stranou a nedívat se na všechny a všechno přes spektrální clonu. Tohle byl jeden z těch případů.

"Ale no tak," pobídl Worf, "mám o něj strach."

Klingon vyvedený z míry se utrápeně zavrtěl, třikrát nebo čtyřikrát pohlédl z obrazovky na Geordiho jako zvíře zahnané do kouta, které ve skutečnosti chce utéci.

"Taky mám strach," připustil konečně.

Geordi se napřímil: "Tak mi to řekni."

"Dat se rozzlobil."

"To vím taky."

Worf v rozpácích ztlumil hlas - a to ho stálo nemalé úsilí. Pokusil se zachovat kamennou tvář, ale nepodařilo se mu to.

"Víc než rozzlobil. Byl bez sebe zuřivostí. Už jsem ho viděl užívat sílu, ale nikdy takovým způsobem. Tentokrát nebyl nezúčastněný. Zjistil sem, že je mi toho Borga líto, když ho Dat napadl. Nebyl to Dat, kterého známe. Něco se ho zmocnilo."

"Myslíš doslova?"

"Ne, doslova ne. Prostě ho ovládly emoce."

"To se ale stává každému, ne... ?"

"To se stává nám všem, ale my všichni jsme bytosti s vrozeným cítěním. Jsme zvyklí si s takovými prudkými city poradit a zvládnout je."

"Podívej, měli bychom dát Datovi oddech. Už dlouho chtěl vyzkoušet, jaké to je být člověkem. Tak se trochu rozzlobil. Všichni se zlobíme."

"Ano, všichni se zlobíme," namítl ostře Worf, "ale Dat se nejen zlobil, Geordi. Zuřil a vraždil."

To byla tak stručně výstižná informace, jakou jen Geordi mohl získat. Worf nebyl typem člověka, který by kolem sebe házel prázdnými superlativy, a jeho tělesná teplota se nezměnila.

Jiné věci se však změnily. Drobnosti, které Geordi rozeznat. Varovné příznaky, že něco je špatně a nikdo doopravdy neví, co s tím dělat.

Vydechl: "Myslím, že bych měl radši najít Data."

"Myslíš, zkontrolovat ho," poznamenal Worf.

Geordi se narovnal. "Jo... to asi myslím."

Dotkl se svého komunikačního odznaku.

"počítači, vyhledej poručíka Data."

"Dveře," řekl Geordi a nezapomněl ani na schod, když ho simulátor přivítal otevřením svých velkých kovových úst. Jakmile byl uvnitř, brzy se musel zastavit. Neviděl nic než černé stěny a podlahy s nepřerušovanými arzenově žlutými čtverci.

"Počítači," pravil úsečně, "oznámil jsi, že poručík Dat je tady. A on tu není."

"Poručík Dat je v simulátoru dvě," odpověděl hlas počítače. "Toto je simulátor jedna."

Geordi zavrtěl hlavou a dostal na sebe zlost. "Hloupost... ale nebyl tady předtím?"

"Kladná odpověď."

"Dobře, myslím, že tím se to vysvětluje."

Otočil se na podpatku a vyrazil, ale v poslední minutě se znovu zastavil.

"Počítači."

"Poslouchám."

"Uložil si poručík Dat dnes dopoledne v tomto simulátoru nějaký program?"

"Kladná odpověď."

"Použil na něj soukromý osobní kód?"

"Záporná odpověď."

"Ukaž mi ho, ano?"

"Připravuje se."

Holovize náhle úplně potemněla. Za okamžik se objevila jednoduchá zavěšená lampa, která osvětlila stůl s rozloženými

kartami a hracími známkami.

Geordi se přiblížil. "Hrál poker?"

"Kladná odpověď."

"Ale to nedává smysl. Poker hraje pořád s námi. Nastavil si nějaké osobnosti, aby s ním hrály?"

"Kladná odpověď."

"Zakódoval je?"

"Záporná odpověď."

"Tak se na ně podívám."

Náhle byly tři židle obsazeny.

Geordi se díval skrze obrázky, jak to dělal se všemi záběry simulátoru. Žádný tep srdce, žádné vyzařování tepla, žádný puls. Zázračná věda se velice snažila, aby se bytosti zdály skutečné, ale Geordi, jediný slepec v posádce Enterprise, viděl pomoci jiné vědy skrze ně.

Simulátor byla pro něj jen prázdnota. Nic z ní ho nepobláznilo, nevtáhlo do scénáře.

Ale to bylo už dřív. Přicházel sem, kde všechno vypadalo jako z kartónu, a nechával se unést lidmi, které zde potkal, a věcmi, které "viděl".

Takhle vidím, že jsem lidštější než stroj, uvědomil si při pohledu na tři lidi kolem stolu, když se zkusmo posadil na prázdné křeslo rozdávajícího.

Po jeho levici seděl starší muž s rozevlátými vlasy a vpadlými očima. Proti němu na zvláštní podpůrné židli seděl malý postižený chlapík s černými vlasy a nakažlivým úsměvem, který přes Geordiho VISOR vypadal jako rozčísnutý paprsek světla.

A po pravici měl krásný obraz ze sedmáctého století.

Ne, to byla taky napodobenina člověka. Civěl na Geordiho a jeho udivený výraz byl zářmován hnědou nakadeřenou parukou s dlouhými vlasy a vysokým bílým límcem.

Stařec posunul několik hracích značek doprostřed stolu a vzhlédl. "Pane Date, sázím... ah. Vy nejste pan Dat!"

zaburácel se silným německým přízvukem. "Kdo jste?"

"Jmenuju se Geordi. Kdo jste... vy? Počkejte chvíli - připadáte mi povědomý."

"Jsem Albert Einstein."

Prosté prohlášení téměř srazilo Geordiho ze židle. S otevřenými ústy se otočil a ukázal na postiženého muže s přívětivým úsměvem.

"Co je s vámi, chlapče?" zeptal se Einstein. "To je doktor Stephen Hawking! Copak neznáte svou vlastní historii?"

"Aha, já... Stephen Hawking... to je úžasné!"

Ted, když už Geordi věděl, na čem je, pohlédl znovu vpravo, na muže v načechném límci a bohaté paruce,

"Vy musíte být..."

Ale muž z minulosti na něj jenom jaksi otráveně hleděl.

"To je muž, který vynalezl vědu, jak ji všichni známe," zabzučel Stephen Hawking jakýmsi hlasovým syntezátorem.

Slova byla těžko srozumitelná.

Geordi sebou při tom zvuku trhl, ale myšlenka, že má příležitost naslouchat Stephenu Hawkingovi... Proč nenapadlo jeho nastavit si takový program? Mohla by to být výtečná škola!

Stephen Hawking se pokusil ukázat malou rukou na urozeného muže.

"To je muž," pokračoval génius dvacátého století, "který popsal základní síly, řídící devadesát devět celých devět desetin procenta vesmíru. Zákony, které drží mosty ve výši a udržují planety na oběžné dráze."

S námahou se otočil, ačkoli jen velmi málo ovládal krční svaly a hlavu, a jeho hlasový syntezátor podtrhl velikost toho tvrzení.

"Je to Isaac Newton," dokončil.

Geordi úžasem vykřikl.

"Díky, Stephene," promluvil Angličan. Pak se s úklonou obrátil ke Geordimu. "Promiňte, mladý muži. Ještě jsem neviděl necivilizovaného černocho."

"To je v pořádku," zasmál se Geordi. "Já taky ne."

Newton ukázal na jeho VISOR a zeptal se: "Takže to na vaší tváři není náboženská ozdoba?"

"Ne, Jsem slepý. Je to přístroj, který analyzuje okolí a přenáší mi impulsy do mozku. Pánové, vy jste hráli poker s Datem?"

"Samozřejmě," odpověděl Newton ostře: "Co by jinak tři normální vědce poutalo k tomuto stolu?"

"To je mi líto, pane. Ale já potřebuji vaši pomoc. Proč hrál poker s vámi, když mohl prostě sejít dolů do klubovny a zahrát si ho s přáteli?... Panebože, co to říkám!" Poklepal si ukazováčkem na hlavu. "Proč hrát poker s takovými mozky! Co je to se mnou?"

Tři vědci pohlédli jeden na druhého, jako by se snažili uhodnout, zda to je řečnická otázka, nebo zda Geordi skutečně chce, aby mu vysvětlili, co s ním je. Pravděpodobně by toho byli schopni.

"Můžete mi povědět," začal znovu Geordi, "proč chtěl Dat s vámi hrát poker?"

"Chtěl něco pochopit," ozval se Einstein. Pak pokrčil rameny a zabručel.

"Přál si vidět, jak budeme na sebe reagovat a působit," přidal se Newton. "Ale já vím, že to nebylo všechno, co si přál."

Geordi se k němu otočil: "Proč to říkáte?"

"Snažil se zjistit, jak to bude působit na něj."

"Absurdní," prohlásil Einstein. "Je to stroj s vlasy. Pohyblivý operační systém počítače. Viděl jsem mu to v očích a poznal jsem to ze způsobu mluvení."

Geordi se po tom příkrém prohlášení naježil, obrátil se k necitelnému obrazu a odsekl: "A já jsem zase slyšel, že jste neuměl počítat."

Einstein zavrtěl hlavou a hodil karty na podlahu. "Kdo přišel s takovou povídkou?"

Hawking se oťřásl smíchy a zeptal se: "Jaké povídky rozšiřují lidi o mně?"

Geordi se zamračil: "Prosím?"

Hawking vysvětloval: "Ty pověsti vznikly tak, že Albert dělal přijímací zkoušky na vysokou školu ve francouzštině, přestože mluvil pouze německy. Je známkou jeho génia, že je vůbec udělal!"

Geordinu trvalo několik vteřin navíc, než pochopil Hawkingovu umělou výslovnost. Pak pokrčil rameny. "Dobře, omlouvám se, doktore Einsteine. Nechtěl jsem vás urazit. Máme prostě s Datem problém a on je můj přítel. Změnil se tak, že si to nedovedeme vysvětlit, a já se pouze snažím najít klíč k jeho neobvyklému chování."

Einstein pevně svíral rty pod povislým knírem, založil si ruce na prsou a díval se neúprosně.

Nebyl to trpělivý člověk. A nebyl to člověk, který by se zajímal o obyčejné věci.

Geordi se na něj díval VISOREM - také svým způsobem neúprosně - a přemítal, nakolik jsou tyto napodobeniny jako skutečný Einstein, Hawking a Newton. Pravděpodobně dost. Simulátor byl naprogramován proti vytváření historických postav jakýmkoli staromódním způsobem, jak si je kdo představoval. Do počítače byly našlapány spousty údajů o těchto lidech. Konverzace se pravděpodobně tak blížila skutečnosti, jak by se jí dalo dosáhnout pouze při seanci. Začal mu z toho běhat mráz po zádech a náhle si zase připadal jako student prvního ročníku. Seděl u stolu s několika nejchytřejšími mysliteli v dějinách, se třemi z pětadvaceti nejinteligentnějších lidí, kteří kdy žili.

Proto je nezajímal poker, proto ho nežádali, aby začal hrát, ani neočekávali, že bude rozdávát. Informace v simulátoru byly pravděpodobně správné, když je stvořil tímto způsobem. Muži trávící čas přemýšlením, které přesahovalo hranice většiny civilizace, se prostě nezajímal o obyčejné věci. Byli to světoví myslitelé, kteří nepatřili do kotle obyčejnosti. Dokázali si představit hmotu jako nekonečné množství a dostali se k tomu pomocí kvantové neurčitosti.

Najednou si přál, aby měl čas promluvit si s nimi. Položil svůj záznamník do klína.

"Mohli byste mi pomoci?" požádal je zasmušile. "Máte nějakou představu o tom, co Dat chtěl?"

"Vím, co chtěl," prohlásil Newton. "Není v tom žádná záhada. Nemusíte hledat žádný klíč. Pravda leží před vámi."

Byl.. elegantní, s vybranými způsoby a chováním, které lidstvo opustilo v průběhu dějin, ale měl v sobě něco zvláštního, co ho činilo výjimečným. Geordiho fascinoval než jen tónem hlasu, neochvějným zkoumáním faktů, které mu byly předloženy. Byl zjevně nespokojen s prázdnotou budoucnosti.

"Je-li váš přítel něco jako ďábelský stroj stvořený k obrazu člověka a jestli ví, čím je," pokračoval profesor, "pak je souhrnem znalostí, uložených do něj jinými, je to tak?"

"Nebo jím samotným," odpověděl Geordi. "On sbírá i nové informace, jak k němu přicházejí."

Newton přikývl. "Potom tedy chce více než pouhé informace."

Z dalšího rohu jejich ostře osvětleného stolu se ozval Hawking: "Ano."

Slova byla jednoduchá. Geordi cítil, že myšlenky za nimi takové jistě nejsou. Tito pánové měli sklon v řeči zmírňovat to, co vyrozuměl z jejich pohledů mezi sebou. On sám pocházel z doby, kdy se o vědě nenuceně žvanilo, jako by všechno patřilo mezi všeobecné znalosti, a kdo tomu nerozuměl, byl prostě hlupák - ale ti muži ve své době neúnavně usilovali o získání dalších znalostí a byli nespokojeni s tím, co viděli a znali.

I teď, v Geordiho době, se stále snažili dostat dál.

"Zeptejte se sám sebe," vykládal Einstein, "proč si Dat vybral nás tři. Proč ne Michelangela a Mozarta a" - pokrčil rameny - "Hitlera"? Proč si vybral tři vědce?"

"Ano!" vykřikl Geordi. "Když hledal emoce, proč si nevybral největší umělce všech dob nebo největší řečníky nebo někoho takového. To máte na mysli?"

Einstein si přitáhl složené ruce k tělu a jen přikývl bylo to velice krátké, úsečné a velmi německé přikývnutí.

"Váš přítel se může učit," hovořil Newton, "ale nemá schopnost přijímat úplně nové myšlenky. Takové mě dovedly kupředu, dál než informace, které jsem měl k dispozici. Kdybych byl Datem, hledal bych právě nové myšlenky."

"My jsme šli dál než naše učení," prohlásil Hawking a v očích mu přes jeho invaliditu zářilo vzrušení. Vypadalo to, jako by se rozsvítilo další světlo.

"Všichni tři jste se na základě toho, co jste znali, dostali dál, než se předpokládalo," přidal se Geordi. "Jak jste to udělali?"

"Měli jsme víc než znalosti," odpověděl Hawking. "Měli jsme intuici. Použili jsme záblesky intuice a do vedli jsme je do extrémů. To nemůže udělat žádný android."

Geordi se posunul na kraj židle. "A vy všichni jste to udělali. Dali jste dohromady fakta s domněnkami, zkombinovali jste je dedukčním způsobem... a dostali jste úplně nové informace! Myšlenky, na které nikdo před vámi nepřišel!"

"To je ono!" souhlasil Einstein.

"Kdyby byl Albert Datem," pokračoval Hawking vzrušeně, "nevymyslel by teorii relativity, protože by neměl v ruce všechny informace."

Geordi ukázal na Hawkinga. "Vy jste nikdy neviděl černou díru, ale poskytl jste jeden z jejích nejlepších popisů!"

"Kdyby se Dat nedozvěděl o gravitaci z vnějšího zdroje," odpověděl Hawking, "neměl by ani ponětí o její existenci. Na takový zázrak jsme potřebovali intuitivní mozek sira Isaaka a jeho odhodlání dostat se dál, než kam to zná."

Newton vydechl: "Jen opatrně. Mohl bych si začít o sobě moc myslet."

Všichni se uchechtli, dokonce i Einstein, který se trochu uvolnil. Ale Newton pak zesmutněl a zamyslel se. Vypadalo to, že najednou soucítí s Geordin.

"Tak jako váš přítel vyniká v dedukci a kalkulaci, pane Geordi," začal, "je nejposlednější člověk v návalu intuice daleko

lepší, než kdy může být on. Nejprostší lidská mysl může získat znalost odnikud a dospět k závěrům, aniž by znala všechna fakta. Není to úplně spolehlivé, ale má to mnohem větší dosah."

Geordi v těch slovech téměř slyšel hudbu. Newton mluvil pomalu a úchvatně. Byl na žebříčku času nejvzdálenější, ale přesto se zdálo, že chápe dalekou budoucnost.

"Při pokeru," dodal Geordi, "se Dat pokoušel sledovat, jak daleko vaše intuice dosáhne..."

Sir Isaac Newton se upřeně zahleděl do tmy mimo dosah světla a Geordi si všiml, že vážený anglický vědec se dívá přesně tím směrem, kde je vchod do chodby, přestože byl zahrazen ochrannými stěnami simulátoru.

Jak se mohl dívat správným směrem?

V Newtonových očích se objevila vřelost, která tam neměla vůbec co dělat - ale byla tam.

Zamyšleně pravil: "Rád bych věděl, co se naučil."

"Přestaňte. Přestaňte. Přestaňte. Přestaňte."

Všude ležely mrtvoly.

Borg narazil do stěny a zatřásl se jako zahradní hadice. Jeho svalová výztuž se svíjela v křeči, ale neúnavná bytost se znovu zvedla a vyrazila kupředu.

Dat zachytil nápor naplněno hrudí, ale podařilo se mu uchopit kyborga za umělou paži. Trhl jím k sobě, až Borg ztratil rovnováhu, a vedl ránu pěstí na kryt jeho generátoru.

Borg se zhroutil dopředu a Dat ho nechal padnout. Pak se zarazil a čekal.

Nic.

Uprostřed stěny vědecké stanice se objevily dveře a klouzavě se rozevřely.

Dovnitř vkročil Geordi s otázkou na rtech, ale když viděl, co je kolem, otázku polkl. Málem upustil svůj přenosný záznamník. Zíral na Datu, který zase zíral na něj.

Geordinu chvíli trvalo, než si uvědomil, co se děje. O pět vteřin později si tím stále nebyl jistý.

"Date," začal opatrně, "neruším tě při něčem?"

"Rušíš," odpověděl Dat, "ale to je v pořádku. Potřebuješ mě?"

Geordi mu podal záznamník. "Víš... chtěl jsem se podívat, jestli se už můžeš vrátit do práce. Potřebuju pomoc s analýzou lodi, kterou Borgové používají."

"Myslím, že jsem schopen vrátit se do služby." Dat si vzal přenosný záznamník, narovnal se s jednou nohou stále na mechanické figurině na podlaze a studoval informace na display.

Geordi mezitím pohlédl na věc na podlaze. Simulátorová napodobenina Borgů nebyla úplně přesná, neměla v sobě nic opravdu "živoucího". Podle simulátoru byli Borgové roboti. Nepochopil tu jejich část, která tepala, ohřívala se a ochlazovala.

Geordi viděl rozdíl VISOREM, ale přesto se otřásl, když byl tak blízko něčeho podobného.

Možná to nebyl jediný důvod, proč se zachvěl.

"Co to tu děláš?" zeptal se starostlivě.

"Pokouším se znovu navodit tu zkušenost, která vedla k mému prvnímu výbuchu hněvu."

Geordi se v rozpacích snažil dozvědět něco dalšího. "Jak jsi uspěl?"

"Nic moc. Už jsem s tím pokusem skoro hotov. Můžu ho dokončit, než se vrátíme k práci?"

Znělo to, jako by plel zahradu nebo něco takového. Vůbec si nevšiml napodobeniny Borga pod svými nohama - to byla pravděpodobně právě ta potíž a prohlížel si display.

"Jistě. Pokračuj." Geordi si vzal záznamník zpátky a chystal se odejít, ale nějak se nemohl dostat pryč. Zdálo se mu, že je to jako opustit přítele v nouzi, a to nemohl udělat. Nedošel ani tak blízko k dveřnímu panelu, aby ho ucítil a mohl otevřít. Místo toho se obrátil a díval se, jak Dat oslovil ovládání simulátoru.

"Počítači, obnov časovou simulaci Borga v časovém indexu dvě celé jedna. Zvyš Borgovu sílu o dvacet procent."

Počítač nechal chladně zmizet Borga na podlaze a další Borg - nebo to snad byl tentýž - se znovu objevil živý na druhé straně místnosti.

"Spust' program," řekl jenom Dat.

Borg se vrhl k němu s plnou bojovností. Tentokrát byl zuřivý a mrštný. Skřípal zuby. Byl odporný!

Geordi sebou škubl a přikrčil se, když Borg odhodil Datu dozadu. Zvýšená síla dala mechanické obludě výhodu a ona neváhala ji použít.

Dat nejprve narazil ramenem do chladicího boxu tak tvrdě, že sebou Geordi trhl místo něj a málem odhodil záznamník, aby se mu vrhl na pomoc. Pak si silou vůle připamatoval, že to je simulátorová napodobenina, ale taky věděl, že všeobecně rozšířený názor, že lidé se při simulovaných situacích nemohou zranit, je větší mýtus než astrologie. Začal se znepokojoval, protože jestli to zašlo příliš daleko a Dat by se nechal poškodit jen proto, aby ucítil tak prudký hněv, jaký hledal, Geordi by musel program ukončit.

"Přestaňte. Přestaňte. Přestaňte. Přestaňte," drmolil Dat a bušil Borgem o stěnu, ale jeho tvář vyjadřovala vysokou výkonnost, nikoli hněv. Androidův výraz se neměnil, ani nesvraštil obličej úsilím.

Když se napřímil, nebyl ani zahřátý.

"Počítači," ozval se znovu, "obnov simulaci Borga v časovém indexu dvě celé jedna. Zvyš Borgovu sílu o třicet procent."

Jednotvárný ženský hlas počítače odpověděl: "Není možné vyhovět. Třicetiprocentní zvýšení by překročilo bezpečnostní limit."

Dat o tom uvažoval asi tak dlouho, jak by trvalo elektřině někoho omráčit. Pak pohlédl na Geordiho. "Počítač bude požadovat hlasové povolení dvou vyšších důstojníků, aby uvolnil bezpečnostní předpis. Pomůžeš mi?"

"Tak prr! Počkej minutku!" Geordi vešel do obrazu. Ukázal na Borga na podlaze a pokusil se pocuchat Datův klid.

"Tohle by tě mohlo zabít."

"Ten Borg při skutečném incidentu představoval opravdové nebezpečí pro můj život. Když jsou bezpečnostní předpisy simulátoru zachovány, vím, že můj život v nebezpečí není. Jelikož se snažím znásobit podmínky původního incidentu, musím se pokusit znásobit taky riziko."

Geordi cítil, jak se vaří hněvem, který Dat tak pracně hledal.

"Dato, mluvíme o experimentu. Nemůžeš riskovat život jen proto, abys dokázal nějakou teorii!"

"Tenhle experiment," protestoval Dat mírně, "může obsahovat klíč k něčemu, co hledám celý život."

"To je šílenství. Musí existovat jiný způsob. Proč se nepokusíš najít jiný způsob, jak se rozzlobit?"

"Zkoušel jsem jiné stimuly," přerušil ho Dat svým uhlazeným způsobem, "ale nebyly úspěšné. Chápu tvoje námitky, ale je to můj život a já mám právo ho riskovat, když se k tomu rozhodnu."

Geordi pocítil, jak jím od nohou k hlavě projel šok. Znělo to pravdivě a bylo to řečeno tak prostě, jako se říká pravda, se kterou se nedá hnout.

Chystá se Dat, když nepocítí žádnou emoci, zvyšovat sílu simulátoru, dokud ho nerozdrtí?

Geordi vykročil k tomu zosobnění spravedlnosti, zvýšil hlas a popadl Datu za paži.

"No dobře, ale já jsem tvůj přítel a nebudu tu stát a dívat se, jak..."

"Nejvyšší pohotovost! Všichni na bojová stanoviště!"

Znovu - pokolikáté už? - se hlas poručíka Rikera rozezněl po lodi. Program simulátoru se automaticky vypnul.

Dat zamířil ke dveřím a Geordi neměl jinou možnost než ho následovat.

"Je to ověřené," procedil mezi zuby Riker. "Kolonie MS jedna je určitě napadena."

On i kapitán se hrbili nad zadním vědeckým stanovištěm. Worf byl na stanovišti taktického velení, obě nohy napjaté jako struny, připraven dělat, co bude třeba, a Dat právě zaujímal místo na operačním stanovišti.

Riker tam pohlédl a uvědomil si, že Dat byl od incidentu na Ohniaka dlouhou dobu mimo můstek.

Obavami ho začaly brnět ruce.

Datova nepřítomnost na stanovišti právě teď nedávala více smyslu než samotný incident. Dat se nepotuloval po lodi.

Nespal, ale kvůli svým lidským kolegům se vždycky podroboval střídání služeb.

Tak proč zrovna teď přichází na stanoviště? Turbovýťah za androidem zaklapl. Dat se ani nepodíval na ostatní, když kráčel po rampě a obsadil své místo. "Blížíme se soustavě MS," hlásil, ještě než dosedl.

Riker ho několik vteřin pozoroval, ale nenašel ani stopu po tom, na co myslel. Ani záchvěv hněvu, který viděli na Ohniaka, dokonce ani doznívající důkaz úžasu, se kterým si Dat tehdy uvědomil své chování. Nic.

A také pozoroval kapitána, tu nečitelnou osobnost, jejíž osobní historie byla jako skládačka, u které části, jak se zdálo, nezapadají vždy do sebe.

"Není to podivné," prohlásil Picard konečně, když cítil, že na něj Riker už dlouho upírá zrak, "že došlo ke dvěma útokům Borgů... a že Enterprise byla v obou případech nejbližší loď?"

Než mohl Riker odpovědět, Dat oznámil: "Blížíme se k soustavě MS, pane kapitáne."

"Zaměřil jsem loď Borgů," zahřimal Worf. "Opouští kolonii a míří ven ze soustavy."

Kapitán Picard se napřiml a rychle se otočil. "Vystupte z hyperprostoru poblíž té lodi," nařídil.

"Připravte se k zaměření fázervů na cíl," zazněl jako ozvěna Rikerův hlas.

Za nimi i nad nimi bylo slyšet Worfův hlas, připomínající dunění hromu, jak hlásí: "Jsme na dohled."

"Zapněte obrazovku," velel kapitán.

Plátno před nimi zablikalo a objevil se na něm nový obraz. Byla to plující hrůza - loď Borgů, kterou hledali a doufali, že už ji nespátí.

Riker ovládl chvění a pokusil se pohlédnout na kapitána, ale nemohl odtrhnout oči od lodi, kterou pronásledovali. Co kdyby ji spustil z očí a přišla by smrt?

Chtěl se dívat smrti do tváře, kdyby na něj pohlédla.

"Postavte se jí do cesty," ozval se Picard vedle něho. "Na plný výkon. Zaměřte fázery."

Dobře. Nebudou se jen dívat smrti do tváře. Oni ji do té tváře kopnou.

"Blížíme se," odpověděl Worf. "Budeme na dostřel fázervů za třicet vteřin..."

"Kapitáne," oznámil náhle Dat, "senzory hlásí hyperprostorové zakřivení, které se formuje přímo před lodí Borgů."

"Tentokrát nám neuniknou," zvolal kapitán. "Picard technickému řízení. Přidejte pomocnou i nouzovou energii reaktivním motorům!"

"Provedu," odpověděl Geordiho hlas.

Za okamžik byl Dat schopen potvrdit přenos energie - zdálo se to jako měsíc.

"Motory teď pracují na sto dvacet pět procent normálního výkonu."

"Deset vteřin k dostřelu fázervů!" oznámil Worf.

Loď Borgů zaplnila obrazovku, obrovské nepřívětivé těleso zvláštního druhu jako ti, kdo ho řídili. Před ním se objevil záblesk světla, ve vesmíru se otevřela trhлина a znovu loď Borgů pohltila.

Riker si tiskl ruce, dokud se mu nehty nezaryly do dlaní a neporanily kůži. Museli se té lodi postavit do cesty, ale v žaludku cítil kouli zdravého rozumu, který mu radil obrátit se, spěchat pro pomoc a pak se vrátit. Nestavět se tváří v tvář těm démonům sami, aby nebyli zničeni jako jiné lodi.

Ale jestliže nechají Borgy uprchnout...

Nemůžeme je nechat uprchnout.

A on nenechá. Nedá rozkaz k ústupu. Povede loď kupředu, dokud mu kapitán neřekne, aby zastavil.

Loď na plný pohon se zrovna nevznášela a uprostřed jeho přemýšlení do ní narazila nějaká síla. Mrštlo to s ním kupředu na panel taktického velení. Všichni se snažili nabýt rovnováhu. Loď kolem nich skřípala a snažila se přemoci to, co jí překáželo v letu.

"Jsme chyceni v nějakém silovém poli." přehlušil Dat hukot lodi, která se snažila vzdorovat.

"Všechny motory plnou parou vzad," nařídil Riker. Worf se naklonil nad svůj panel. "Štítový povolují!" Dat se v tom okamžiku, kdy by každý z nich ocenil záblesk hněvu, se zatraceným klidem naklonil nad displayem svého panelu a nabídl jim prosté, mrazivé strašné vysvětlení.

"Vtahuje nás to do té trhliny v prostoru."

Sedmá kapitola

HYBNÁ SÍLA... krásný výraz, krásný pocit v pravý čas. Proud velké řeky, radostné výkřiky dětí, když se řítí po svahu uježděného sněhu, plesnutí hedvábí padáku těsně předtím, než se otevře.

Rychlost. Nejvyšší smysl kosmické lodi. Další nádherné slovo - ale rychlost lodi se v tom okamžiku zcela vymkla kontrole.

Enterprise urazila neuvěřitelnou vzdálenost rychlostí, se kterou rychlost světla nemohla soupeřit, ale bez ovládnutí. Bylo to jako noční můra všech členů posádky i milionu letců před nimi. Enterprise byla jako lístek ve větru, loď bez kormidla, vozidlo bez brzd a bez volantu.

Obrovskou přední obrazovku jako na posměch těm, kdo se zuřivě snažili ovládnout řízení, bičovalo bilión barev a pokroucených tvarů, ale žádný z nich se nedal rozpoznat. Kdyby posádka mohla spatřit zobrazené šílenství, tohle by byl jeho obrázek i rychlost.

"Hlavní pohon je vyřazen! Přepínáme na rezervy!"

"Gyroskopy selhávají!"

"Technické řízení, tady Picard! Můžete přepojit pomocnou energii k motorům pro let hyperprostorem? Pokuste se dostat nás z toho pomoci..."

Náhle to s ním hodilo kupředu, takže se rozplácl na koberec. Za okamžik vedle něj dopadl Riker nebo to bylo zároveň? Zpětný náraz je zasáhl a srazil k zemi. Posádka, bojující o možnost zachránit loď před katastrofou, se nacházela v plné práci, když je zpětný náraz vrhl všechny kupředu. Loď kolem nich se divoce vlnila.

Otřesy náhle ustaly. Jasně světlo na obrazovce... zmizelo.

Kapitán Picard se držel oběma rukama velitelského křesla a v duchu počítal posádku, aby zjistil, zda jsou stále na svých místech a pořád schopni práce.

Riker vedle něj dělal totéž. Velitelský zvyk.

Všichni kromě Data tajili dech a zírali. Jak se mohlo všechno tak najednou utišit? Ani jeden z nich se nedomníval, že překonali obtíže a vyvázli bez úhony.

Picard se vyhrabal na nohy. "Podejte hlášení!"

"Vrátili jsme se do normálního prostoru," ohlásil android. "Navigační systémy jsou stále vyřazené. Pokusím se určit polohu lodi za pomoci sekundárních systémů."

Kapitán nabíral dech k odpovědi, ale Worf najednou viditelně ztuhl a vykřikl: "Kapitáne, loď Borgů je přímo před námi a blíží se! Otáčí se!"

"Nastavte ji na obrazovku!"

Obrovské jeviště, které před okamžikem předvedlo vidinu vesmírného pekla, jim nyní nabídlo obraz d'ábla. Loď Borgů směřovala neomylně přímo k nim. Byla blízko a byla obrovská...

"Zahajte úhybné manévry!" zavelel Riker.

Picard se obrátil k důstojníkovi taktického velení: "Worfe?"

Klingon pracoval na svém panelu a skřípal zuby. "Štítový systém je omezen na šestnáct procent, kapitáne."

Vypadal tak zuřivě, že by snad vyběhl ven a postavil se mezi Enterprise a tu ďábelskou loď, jen kdyby mu otevřeli dveře.

Příliš pozdě.

Břít energie vyletěl proti nim a udeřil.

Enterprise poskočila tři kilometry, pak se automaticky snažila narovnat. Její systémy zakvílely, aby udržely posádku na místě nebo aspoň přibližně na místě, a posádka dělala všechno možné, aby udržela rovnováhu.

Byl to nepříjemný pocit, malé zemětřesení, kdy se palubě pod nohama už nedalo věřit.

Vteřiny ubíhaly a Picard je nechal běžet. Poskytl tak posádce čas se nadechnout, než začal křičet povely, aby se nahradily zborcené štíty, nabrala energie na obranu - ale periferním viděním spatřil oslnující světlo.

Nejdřív si myslel, že se o něco uhodil do hlavy, ale pak se mihotání ustálilo a na můstku se objevili Luciferové.

Dva Borgové, kteří hned začali střílet.

Picard mávl rukou na posádku a několik z nich skočilo do úkrytu. V příštím okamžiku ho něco srazilo k zemi - Riker, který konal svou povinnost - a Borgové opět vystřelili.

Oslepující paprsek vyšlehl zpoza stanoviště taktického velení. Člen ostrahy konal svou práci.

Těsně minul. Borg vystřelil na oplátku tak rychle, že se oba výstřely málem střetly. Strážce dostal zásah do krku.

Odhodilo ho to dozadu na stěnu hlavní přístupové chodby.

Picard se zarazil na poslední chvíli. Málem podlehl impulsu vyskočit a zachytit tělo nešťastného člena posádky, snad aby dopadlo měkčeji, aby ulehčil poslední okamžik umírajícího a aby mu ukázal - ano, příliš pozdě - že se kapitán o posádku stará.

Ale tělo bylo okamžitě na zemi. Možnost předat mu to malé poselství se ocitla mimo kapitánův dosah a ozvaly se další výstřely.

Worf zuřivě střílel z hořejší paluby na Borgia, který srazil jejich ochránce. Worfova střela zasáhla útočníka naplno do prsou. Hadičky se přetrhaly, vytryskly z nich tělní tekutiny a Borgovy životně důležité funkce selhaly. Zakymácel se, zaťal si prsty do svalů, ale potom padl na stěnu a klouzal po ní, až se složil na podlahu jako polámaná hračka.

Picard se překulil na stranu a přitom spatřil, jak Riker padá. Zasáhl ho Borg, před jehož útokem se pokusil ochránit kapitána. Kdyby jen byl čas alespoň na poděkování.

Už nikdo další... Ne Riker...

Záblesk energie srazil bojujícího Borgia, který se vrhl na Rikera. Stvoření se složilo na zem ve změti paží a nohou.

I v obavě z následků Picard poznal smrtelné chřaptění, když je uslyšel. Strašlivá připomínka živoucí poloviny Borgů.

Tentokrát sám spatřil, co mu předtím popsal Riker. Tito Borgové nejednali automaticky, naprogramovaně a bezmyšlenkovitě.

Bojovali, aby vyhráli.

Jsou to všichni, nebo je jich tu ještě víc?

Riker klopýtl, ale znovu se vzbudil a přinutil se vstát. Pak vrávorá ke strážci, který padl na počátku rychlého souboje.

Worf se vrhl ke svému panelu a pokoušel se vyloudit z něj odpověď.

Picard se nějakým zázrakem ocitl na nohou, otáčel se kolem a počítal tváře. Zadržel dech, když Riker poklekl k padlému strážci, vzhlédl a zakroutil hlavou.

Tvrdá pěst zármutku zasáhla Picarda do prsou. Pokusil se nedat bolest znát v hlase, když ho zaplavila vlna vzteku.

Kupředu, je třeba myslet kupředu.

"Jsou všichni ostatní v pořádku?"

Oddychující členové posádky se vysoukali z úkrytů a odvraceli oči od padlých Borgů, jako by je odvraceli od svíjejících se těl mrtvých hadů.

"Bezpečnostní systém hlásí, že na palubě lodi nejsou žádní další vetřelci," oznámil Worf a oddychoval úsilím.

Picard se obrátil k obrazovce a chystal se nařídít útočné manévry proti lodi Borgů, ale nespapal nic než sametový vesmír s hvězdami.

Když se otočil k Worfovi, aby se ho na to zeptal, Klingon prohlásil: "Kapitáne, loď Borgů je pryč. Záznamy senzorů hlásí, že před třiceti vtečinami vstoupili do hyperprostoru."

"Zaútočili na nás, aby odvedli naši pozornost a jejich loď získala čas uniknout," uvažoval Picard.

Riker nasával vzduch, jako by dýchal pod vodou. Ukázal na jednoho z padlých Borgů. Toho, kterého zastřelil on sám.

"Tohle je další změna v jejich chování," vydechl. "Nechávají těla druhů na místě, místo aby je vaporizovali."

Na rampě se zastavil Dat. Paže měl lehce zvednuté od těla, jako by si nebyl jist, zda už boj skončil. Pomalu poklekl vedle Borgia, který předváděl ten zvláštní tanec. Prohmatal černý tělový krunýř a pulsující trubice.

"Kapitáne," ozval se poněkud nejistě, "tenhle ještě žije."

Lodní vězení

Hlasitý rytmický hukot bezpečnostních zařízení neúnavně zaznamenávajících pohyb a metabolické projevy v těchto prostorách nebyl tak nenápadný, aby si ho vězni nemohli povšimnout. Toto pulsování bylo součástí poplašeného zařízení a ti, kdo sem byli odsouzeni, se je brzy naučili vnímat.

Beverly Crusherová držela v ruce nástroje a srdce měla někde u kolen. Stála nad lůžkem, mnohem blíže, než by si kdy přála stát u takové parodie člověka.

Kapitán s Datem jí stáli po boku, ale ona by raději byla za nimi, kdyby oni stáli za Worfem s fázérem v ruce a všichni společně ještě v bezpečné vzdálenosti za strážcem z Bajoru, ale dnes všechno dopadalo nějak špatně.

Worf se nacházel o dva kroky dál, Dat trochu blíže a Jean-Luc příliš blízko.

Prostě příliš blízko.

"Prozatím je jeho stav stabilizovaný," pravila Beverly a snažila se o vyrovnaný tón. "Je ještě dost slabý, ale jistě se plně zotaví."

Ať už to bude znamenat cokoli, uvědomila si. Skutečné zotavení by znamenalo odpojit všechny život zachovávající přístroje z biologického těla před nimi a použít je pro přežití jich samotných.

Ale i Borgové měli právo na vlastní metody přežití a vlastní vývoj, pokud se to dá nazývat vývojem a ne výrobou. Borg ležel před nimi s jedním okem zavřeným a s druhým zakrytým přístrojem zlepšujícím vidění a vypadal nečekaně nevině a trochu bezmocně. Lékařka v nitru Beverly na to reagovala. Nemohla utéct, ani kdyby chtěla.

"Můžete ho probudit?" Kapitánův hlas vedle ní bodal netrpělivostí.

"Ano," připustila váhavě, "ale myslím, že to není dobrý nápad. Jeho krevní tlak a puls..."

"Udělejte to."

Začala se k němu otáčet, ale zarazila se. Nechtěla se mu podívat do očí.

"Není to v zájmu pacienta, kapitáne," prohlásila upjatě.

"Mně nezáleží na jeho zájmu, doktorko," zahřměl kapitán. "Potřebujeme informace a on je zná. Probudte ho, to je rozkaz."

Nyní na něj s překvapením pohlédla. Ano, s překvapením. Kapitán Picard byl mnohvrstevnou osobností, ale tohle nepatřilo k jeho stylu.

Cítila, jak její výraz tvrdne, ale jeho byl tvrdší.

"Dobře," podvolila se.

Když se skláněla nad pacientem, prošla si v duchu všechny povinnosti a závazky, které vyplývají z její přísahy a jejího postavení, a shledala většinu z nich v rozporu s kapitánovým rozkazem. Mohla se s ním hádat, možná by i zvítězila, zaštitěna autoritou vrchního lékaře, jediného důstojníka v kosmické lodi, jehož příkaz může převážit rozkazy kapitána. Přesto však tu byla autorita, se kterou nemohla soupeřit, a to Jean-Lucova neuvěřitelná zkušenost ne s těmito bytostmi... ale jako jeden z nich.

Injekční stříkačka se jí lehce chvěla v ruce. Našla správné místo a vbodla. Koutkem oka spatřila, jak Worf mění stanoviště. Přesunul se blíž a připravil si zbraň.

Picard se obrátil k bajorskému strážci a pravil: "Snižte silové pole."

Pole spadlo a Beverly ostře zasykla, když ji Worf rychle odstrčil od Borga a vytlačil z vězení. Strážce znovu zapracoval na ovládacích tlačítkách a pole se se svištěním opět ustálilo.

Ted' se mohla pouze dívat, degradována z lékařky na diváka, a pro kohokoli uvnitř žil, umíral nebo kdo by byl v příštích několika vteřinách roztrhnut vedví, nemohla nic udělat.

Za pastelovým zakřivením silového pole mohla dělat jen jediné: stát a mnout si krk, stejně nepotřebná jako bajorský strážce.

Společně sledovali, jak se zraněný Borg začíná hýbat. Děsivé pohyby, záškuby a svíjení, začaly být patrné na jedné nechráněné ruce a polovině obličeje, kterou ze své pozice viděli. Náhle ji zasáhlo poznání, které na lékařských fakultách celá staletí vtlučkali do studentů: jak je lidské tělo ve skutečnosti podobné stroji.

Beverly viděla, jak se Jeanu-Lucovi Picardovi napínají svaly na zádech a pažích, a věděla, že se mu nelíbí hazardérství téhle situace a že doufá, že se z ní nejen dostane, ale že ji i brzy skončí.

Borg zamrkal jedním viditelným okem a po chvíli se usilovně snažil posadit.

Beverly, viděla jeho zmatek a lehkou závrať a na okamžik s tím stvořením začala soucítit.

Naproti tomu Picard vůbec nevypadal na to, že si není jist svými pocity. "Jaké je tvoje označení?" zeptal se ostře.

Borg zaostřil zrak.

Pohrdání. Čiré a prosté jako stěny kolem. Nenávidí je všechny.

Borg, který je schopen nenávisť!

Kolektiv nemohl nenávidět, ale tento jednotlivec ano. Byl to jedinec oddaný vyšší věci. Takovou oddanost mu viděli na očích.

Beverly z nich vyčetla fanatismus.

Borg otevřel nechutně bílá ústa a promluvil typickým, odporně elektrickým zvukem: "Už nemám žádné označení. Jmenuju se Crosis."

"Crosis?" vyštěkl Picard. "Jak jsi k tomu jménu přišel?"

"Dostal jsem je od Jedničky."

Beverly se přiblížila o několik centimetrů blíž k silovému poli, dokud neucítila bodání na kůži a dokud jí nezačaly vstávat vlasy na hlavě. Ano, opravdu to viděla. Ve způsobech té bytosti bylo něco podobného náboženské oddanosti. Na rtech měl dokonce něco jako vědoucí úšklebek. Ne skutečný úsměv, ale arogantní úšklebek.

"Kdo je Jednička?" zeptal se Picard.

Crosis odpověděl s nepokrytým zábleskem zadostiučinění: "Jednička vás zničí."

Picard pohlédl na Worfa, pak na Data a pak se podíval přes silové pole na Beverly.

Tohle od Borga určitě neočekávali. Ale bylo to jen další z řetězce překvapení.

"Ty jsi přece Borg," trval na svém Picard. "Copak tvým cílem není začlenit nás všechny do vašeho kolektivu?"

Řekni ano, přála si Beverly. Buď tím, na co jsme zvyklí.

"My nezačleňujeme podřadné biologické organismy," recitoval Crosis. "My je ničíme."

"Pověz mi ještě něco o Jedničce," nevzdával se Picard. "Má jméno? Jmenuje se Jednička... Hugh?"

Záblesk arogance náhle z Borgovy tváře zmizel a ona zrozpačitěla.

Když Beverly sledovala, jak se šedomodrá tvář mění od emocionálního výrazu až v masku smrti, nemohla se rozhodnout, co je horší. Kdyby se tak Jean-Luc i ostatní dostali odtamtud a hovořili s tím stvořením zvnějška, za silovým polem.

"Člověk. Přerušit páteř ve třetím obratlu," drmolil sykavě Borg. "Smrt nastane okamžitě."

"Proč chce Jednička zničit biologické organismy?" naléhal Picard.

Zřejmě viděl nebo tušil něco, co Beverly zdálky nepostřehla.

Crosis pohnul hlavou, aby viděl na Worfa. "Klingon. Rozbít lebeční exoskeleton nad trojitým lalokem. Smrt nastane okamžitě."

Worf pohlédl na Picarda, ale nijak zjevně nereagoval. I on viděl změnu, ale také jí nevěřil.

Picard zvýšil hlas. "Jsem Locutus z rodu Borgů. Odpověz na moji otázku."

Když ho Beverly slyšela, jak to říká, proběhlo jí páteří zachvění. Zadržela dech, ale na Borga to nečinilo žádný dojem. Pohlédl teď na ni.

Strnula. To oko... ty hadičky...

"Bajoran. Propíchnout spodní srdeční komoru. Smrt nastane okamžitě."

Nedíval se tedy na ni. Silové pole zkreslo jeho pohled. Díval se na bajorského strážce.

Beverly instinktivně uhnula z dráhy jeho pohledu. Nechtěla slyšet, jak vyslovuje rozsudek smrti také nad ní a vysvětluje v přesných termínech, jak by ji zabil. Bylo to hnusné. Přála si, aby byl ještě v bezvědomí.

Uvnitř bezpečnostní komory se Picard odvrátil od vězně.

"Tohle nikam nevede," prohlásil. "Doktorko, chci, abyste na těch dvou mrtvých provedla pitvu. Srovnejte výsledky s tím, co jsme se dozvěděli o Hughově anatomii. Podívejte se, zda by nějaké nové modifikace nevysvětlily rozdíly v

chování."

Nečekal, až k němu vyšle mlčenlivou otázku - Je to všechno - a otočil se k Datovi: "Podrobně ho biospektrální analýze. Podívejte se, zda nevysílá hyperprostorové signály ostatním."

"Ano, pane," pravil Dat prostě, jako by to všechno bylo snadné a nemělo to s ním jinak nic společného. Silové pole znovu opadlo a Picard a Worf vykročili odtamtud. Z obou vyzařovalo zklamání.

Poslední věc, kterou Beverly Crusherová spatřila, než také odešla věnovat se svému novému koníčku nikoli šití - byl poručík Dat, zvedající svůj trikodér.

Android, chystající se nahlédnout do mysli, těla a duše kyborga.

Biologická analýza. Modifikační porovnání. Biospektrální a kardiovaskulární prohlídka. Diagnóza životního prostředí. "Ty nejsi jako ti druzí."

Dynamická rezistence. Ultrafialová zkouška.

Dat vzhledl od trikodéru. To promluvil Borg. V jeho tváři spatřil něco jiného než u ostatních Borgů. Jiného než u kyborgů jakéhokoli druhu. Včetně Daty samotného.

Lákání. Individualitu. Už to nebyla bezmyšlenkovitá součást kolektivu. Žádný tupý jedinec.

Jestliže to, co se v něm ozvalo, mohla být závist, Dat nikdy nepředpokládal, že ji prožije při pohledu na jiný stroj.

Nespočetné mikrosekundy v sobě hledal lidskost. Teď ji uviděl na dosah, v biologickém pohledu Crosise.

"Tebe nemusíme ničit," pravil Crosis. "Tebe můžeme začlenit mezi nás."

Dat zvedl trikodér a soustředil pozornost na display. Potenciometrická křivka. Míra vibrací a stresu. Analyzátor údajů... Analyzátor údajů.

Vzhledl. Crosis ho pozoroval.

Dat nemohl odtrhnout zrak. "Nechci se začlenit mezi vás," řekl.

Nedíval se na Borga. Zrakový kontakt by mohl být na závalu výkonnosti.

"Je zbytečné klást odpor," pokračoval Crosis. "Nebudeš přece bojovat proti tomu, co jsi celý život chtěl."

Dat pracoval dál. Přesl ke stěnovému panelu, aby vložil shromážděné informace do hlavního počítače lodi. Kapitán bude chtít srovnání, kontroly a ověřování.

Co jsi celý život chtěl... celý život, celý život...

"Kdysi jsem byl jako ty," slyšel vězně. "Necítil jsem nic. Ale Jednička mi pomohl. Tobě taky může pomoci... najít emoce. Pocítil jsi někdy skutečnou emoci, Dato?"

Dat nepolevil v práci, dál rychle předával informace o Borgovi do hlavního počítače.

Ale něco v něm přece reagovalo na otázku a přimělo ho k odpovědi.

"Ano," přiznal se. "Na Ohniaka tři jsem byl nucen zabít jednoho Borga... a rozzlobil jsem se."

Crosis ho stále pozoroval. "Jaké to bylo být rozzlobený? Měl jsi z toho potěšení?"

Kontrola chodu. Nelineární zpětná vazba. Otevřená posloupnost zpracování údajů.

"Bylo by neetické cítit potěšení ze smrti jiné bytosti."

Mluvil, ale slova zněla uměle, jako odpověď počítače na položenou otázku.

A v něm se odehrávalo víc než vyhledání prosté odpovědi na otázku.

"Neodpověděl jsi mi na otázku," naléhal Crosis. "Bylo příjemné zabíjet?"

Dat se zarazil v práci. Trikodér pokračoval bez něj a dál předával informace.

Borgova slova zapůsobila, vytáhla z Data pravdu.

"Ano."

"Jestliže je neetické cítit potěšení ze smrti jiné bytosti, pak musíš být velice neetická osoba, Dato."

Kombinace poklony s urážkou. Crosis ho nazval neetickým, ale zároveň ho nazval osobou. Vyžaduje jedno druhé?

"To není přesné," bránil se Dat. "Můj tvůrce, doktor Soong, do mě vložil program, který definuje smysl pro správné a špatné. V podstatě mám svědomí."

Dobrá odpověď. Dostatečná, přímá, dokonalá.

A přesto...

"Opravdu?"

Obrátil se čelem k nové otázce. Crosis se na něj díval.

"Vypadá to, že na Ohniaka tři nefungovalo," trval Crosis na svém, "když jsi cítil potěšení ze zabíjení Borga,

Oči se do něj zavrtávaly.

Dat se do nich díval, krátce zatažen do vzájemného zkoumání. Jeho funkce se na okamžik zpomalily. Usilovně se snažil přimět k tomu, aby dál jednal podle rozkazů.

"Ustup od silového pole. Tvoje blízkost mi ruší obraz."

Ale vězeň se nehýbal. Jeho hlas magnetizoval. "Líbilo se ti to."

Přestaňte! "Ten přival emoci, když jsi pozoroval, jak z oběti vyprchává život..."

Přestaňte! Přestaňte! Přestaňte! Přestaňte!

"Nepodobalo se to ničemu, co jsi kdy poznal."

V Datovi se rozpoutal boj, vytryskl z hloubi těla, které nemělo reagovat na psychické podněty. Horko, zima, nervové reakce proudily jeho biologickými systémy a vítězily nad technickým vybavením, na kterém byl závislý.

Borgův hlas ho v mysli přitahoval blíž a blíž, ačkoli neudělal ani krok.

Pootevřel rty. Hledal odpověď, probral tisíc možností, než mohl promluvit.

"Byla to velmi... silná zkušenost," pravil.

Crosis se usmál.

Nebo snad Dat jenom spojoval úsměv s tónem, který slýchal od svých lidských druhů.

"Rád bys to zase pocítil," lákal ho borg.

Přestaňte...

Vteřiny se vlekly. Během nich Dat nedělal nic jiného, než vzpomínal na Ohniaka tři. Udělal všechno možné, aby ten pocit znovu zažil, a nyní se mu nečekaně vrací, vyprovokován jiným strojem.

Existovala jenom jediná odpověď.

"Ano."

Crosis se na něj díval způsobem, jakým na něj pohlíželi druzí, ale bez vřelosti. Ne vřelosti tepla, ale vřelosti péče, kterou cítil z jejich strany. Opravdu Dat nikdy nepocítil emoce? Nebo to, na co si teď vzpomíná, když touží být odsud, byly taky emoce?

"Udělal bys cokoli," dorážel Crosis, "abys to znovu pocítil. I kdyby to znamenalo někoho zabít."

Datovi se začaly lehce třást ruce. Kam se podělo jeho programování? Vyvodit závěry by mělo být jednoduché, je to základní věc, snadno přístupná...

"Ne," řekl. "To by nebylo... etické."

"Nezdá se, že by sis byl sebou moc jistý. Opravdu tvůj etický program funguje?"

Program. Etika by neměla být programem. Správné a špatné - existuje správné a špatné, které se hodí na všechny situace?

Správné a špatné, vytýčené tak prostě, aby se to dalo použít v životě, který se žije? Může program předvídat všechno?

Všechny složitosti, dosažené vzájemným působením stovek bilionů bytostí na milionech míst?

Může? Může někdo předpovědět správný nebo špatný konec všemožných zákrutů života?

Bylo špatné zabít Borga na Ohniaka?

Bylo špatné, ať už je ten pojem definován jakkoli, v rámci jakékoli zásady, doktriny nebo zákona... cítit nad tím potěšení?

Obrátil se. Jeho kroky ke vchodu byly účelné. Silové pole opadne a on se vrátí ke své primární funkci, jak má nařízeno od...

"Date," zavolal Borg, "máš přítele?"

Dat se v chůzi zarazil. Zíral na silové pole. Přítel. Neužitečná frazeologie, ale v podstatě chápe, co je tím míněno.

"Ano," odpověděl. "Jmenuje se Geordi."

Borgovo optické zařízení se zalesklo. "Představ si, že by tady stál Geordi. Chtěl bys znovu prožít emoci jako na Ohniaka tři," lákal Crosis pomalu, "kdyby to znamenalo zabít tvého přítele? Zabíjel bys Geordiho?"

Dat cítil, jak se v jeho systému hromadí horko, jako vídal, jak se na neobydlených planetách kupí bouře. Mysl měl nahuštěnou obrazy, tisíc najednou, divoce zpracovávané vzpomínky, které neovládal... nechtěl ovládat.

V horké polévce svobodných pocitů, které ho zaplavily, se rozhořel hlad. Otočil se a pohlédl do očí Borgovi jménem Crosis. Nebránil se, když se ho zmocnila orgiastická pravda. Vždycky věděl, že je silný, ale teď si uvědomil, že je taky nebezpečný.

A líbilo se mu to.

"Ano!" odpověděl. "Udělal bych to."

Osmá kapitola

PŘESTAŇTE... PŘESTAŇTE...

Vzteky. Spontánní pocit vyprovokovaného nepřátelství nebo zlosti, namířený proti něčemu nebo někomu.

Odpor. Vražedná zuřivost. Volný průchod frustrace. Slepá ztráta ovládnutí.

Pudové reakce na podněty.

Prudká, záštiplná, překypující, vzrušující úleva. Otřes je polovinou vzrušení. A ta druhá polovina... Pocit odreagování, za který by Dat zaplatil. Pociť, kvůli kterému by zabíjel.

Když vstoupil do svého bytu a posadil se, zdál se mu nějak nehotový a nevhodný.

Nechci, aby to skončilo.

Bez zapojení optiky přešel ke stolu a posadil se. Nechal myšlenky plynout, jak se rodily bez zábran, které vždycky považoval pro své systémy za dané.

Ostatní si mysleli, že je klidný a zdrženlivý. Neměli ponětí o nakažlivé vášni, kterou v sobě ukrývá. Po celou dobu se nic nedozvěděli.

Osvěžující - tahle vnitřní hra. Lepší než poker. Skoro tak příjemná jako vražda.

Dívaly se na něj nějaké oči. Cítil je.

Crosis?

Dat se obrátil, aby opětoval pohled zadostiučinění a ukázal, co se naučil a jak se těší ze změn.

Zjistil, že zírání do kulatých talířkovitých očí svého kočičího mazlíčka.

Kočka seděla na jeho psacím stole, dívala se na něj, jak kočky dělávají, široce rozevřenými očima, přerušovanými oválnou panenkou jako šperk, a očekávala pohlázení, pozornost, kterou se teplokrevní živočichové za miliony let naučili otevřeně vyhledávat.

Až dosud neshledával nic hloupého na tom, když android chová kočku. V tomto okamžiku to vypadalo obvykle.

Udiven nad tím, jak kočičí oči připomínají oči nové odnože Borgů... oči dravého zvířete, které těší to, co musí dělat, aby zůstalo naživu a zvítězilo.

Pojď sem, kočko, a nauč mě své umění mít ideální odvahu.

Upřel oči do jejích a stejně jako ona je nechtěl odvrátit.

Bylo to podivné hypnotizování. Něco jako výzva kterou lidé popisují jako mrazení v zádech. Před několika minutami by Dat takový pocit mohl snadno krůček po, krůčku popsat.

Ale teď ho cítil. Kočka couvala od něj. Sklopila oči a náhle na něj vyprskla. Čekala, jestli. dojde k nějaké změně, ale když se to nestalo, zasyčela, poškrábala desku stolu, zaryla mu do drápy do ruky, seskočila a zmizela v sousední místnosti. Dat zíral na dveře. Tiskl prsty do škrábanců na stole a přemýšlel o tom, co právě viděl.

Přál si uvidět to znovu.

Vstal tedy, vyšel z bytu a zamířil zpět k cele, kde na něj ty pocity čekaly.

Spodní paluba

Enterprise je ohromná loď. Vždycky předtím to byla jen soustava palub, kterými se dalo procházet a využívat je.

Teď to bylo víc.

Paluby se změnilly v území plné nebezpečí, obrovské bludiště, ve kterém může android odhodit svůj stoický klid a učit se plížit.

Umění dobrodružství, při kterém se rozbuší srdce, mu už nebylo odepřeno. Úskoky, lsti, vnikání na nepřístupná místa, osvobození se od toho nedochůdčete se zlatou tváří, které mluvilo celou dobu v dokonalých větách.

Nic takového jako poker.

Rozbili opancéřovaný bezpečnostní systém tak obratně, že to nikoho nevyburcovalo. To byl kousek. Teď šel Dat první a mířil k předním horním komorám emitorů vlečných paprsků. Budou tam za pár minut.

Senzace - dokonce mu ani nezáleží na tom, za kolik minut a vteřin přesně. To je vzrušující!

Dat odstrčil Crosise za sebe a počkal, až dva muži posádky přejdou přílehlou chodbou kolem nich. Pozoroval, jak je míjejí, a vychutnával náhlý bizarní nápad. Mohl by se natáhnout a popadnout je oba za krk. Mohl by je mačkat, dokud by mu pod prsty nepraskla kůže a nepromáčkla se jim průdušnice.

A líbilo by se mu to.

Zvažoval, zda to má udělat. Nemohl se rozhodnout.

Překvapeně zjistil, že pouhé pomyšlení na to ho vzrušuje. O kolik dalšího vzrušení přišel během své existence?

Ale už nebude přicházet. Už nebude ten chladný, do sebe uzavřený, rezervovaný android, který umí vysvětlit buchar, ale neumí ho ocenit. Těšil se na to, až některé věci skutečně ocení.

Crosis ho pozorně následoval po celé lodi a Dat vychutnával pocit být vůdcem. Líbilo se mu, že Borg, kterého se všichni bojí, dělá, co mu on řekne. Pojď' za mnou. Udělej tohle. Udělej támhleto. Udělej, co ti říkám. Udělej, cokoli ti řeknu.

"Teď už to není daleko," řekl. "Nezapomeň, že nesmíš mluvit, nebo bezpečnostní síť zachytí tvoje hlasové vibrace a určí místo, kde se nacházíš."

Vzrušení z nebezpečí jím prozařovalo a málem v něm vzbuzovalo smích. Takové tajné plížení je báječná zábava! Chtěl nebezpečí zvýšit, nechat situaci dospět do riskantnějšího stádia. Začal si přát, aby ho Crosis neposlechl a promluvil, aby museli bojovat s bezpečnostním systémem.

"Tady to je." Plížil se chodbičkou k jádru emitoru. "Stůj tady, dokud nevyřadím vlečný paprsek. Potom budeme mít připravenou cestu k útěku."

Crosis přikývl a v jeho oku zablesklo nadšení.

"Můžu rozostřit zesilovače pole, omezit gravitační polaritu na méně než pět procent a zabránit zásahu pomocné kontroly, dokud nebudeme pryč."

Mluvit sám k sobě nemělo smysl, ale Datovi se to líbilo. Zničení se mu zalíbil zvuk vlastního hlasu.

"Hej! Co to děláte?"

Dva polostroje se otočily a zjistily, že je přistihl údržbář středního věku v pevně utažené ochranné kombinéze oblečené přes uniformu. Dat si vzpomněl, že se jmenuje Solario.

"Co to děláte, poručíku?" Solario se k nim blížil, díval se na Crosise a zdálo se, že je připraven k boji. "Potřebujete pomoc, pane?"

"Ano," odpověděl Dat okamžitě. "Drží mě jako rukojmí. Společně ho dostaneme." Technik byl vyveden z míry. Nevěděl přesně, co má proti takovému stroji podniknout, a tak skočil ke komunikačnímu panelu ve stěně, protože se přes ochrannou kombinézu nemohl dostat ke svému komunikačnímu odznaku.

"Ostraho! Tady..."

Datova ruka dopadla na mužův spánek a Solario se omráčeně zhroutil na zem s očima stále otevřenými, ale s rozostřeným pohledem. Proběhlo to rychle.

Dat se sklonil nad mužem a vydechl: "Ještě žije."

Crosis se přiblížil za ním a podíval se na technika. Pak se usmál na Datu: "To je špatné."

Můstek

Na zadním vědeckém stanovišti měli řadu potíží. Diagnostická grafická obrazovka se vlnila a svíjela v nejlepší snaze ukázat jim, jak vypadá kanál prostorem.

Kapitán Picard se mračil na obrazovku a tu nepřirozenou díru, která poskytla nepříteli možnost úniku. Riker vedle něho také přihlížel a ani on nevypadal na to, že by byl díře nějak příznivě nakloněn. Worf to pozoroval zezadu ze stanoviště taktického velení, protože naprosto nebyl ochoten opustit své místo. Klingon musel být připraven, kdyby se ta loď

vrátila.

Geordi LaForge jim poskytl několik okamžiků, aby si na obraz, zvykli, a pak ukázal na obrazovku.

"Podle naší současné teorie si Borgové zřídili několik transdeformovaných kanálů hyperprostorem. Loď vstupující do kanálu okamžitě nabere extrémně vysokou rychlost v hyperprostoru. Je to jako spadnout do rychle tekoucí řeky a být odnesen proudem."

"Jak rychle může loď takovým kanálem cestovat?" zeptal se Picard.

"Nevíme. Normální hyperprostorová omezení se nedají aplikovat na transdeformované varianty. Vyjdeme-li ze vzdálenosti, kterou jsme urazili na cestě kanálem my, řekl bych, že rychlost je nejméně dvacetkrát vyšší než naše maximální hyperrychlost. Picard odsunul tučt otáček, které mu náhle vyvstaly na mysli, a než měl možnost si jednu vybrat, Riker po jeho boku se naklonil kupředu a zeptal se: "Jak Borgové získávají přístup ke kanálům?"

Geordiho VISOR se zableskl ve světlech můstku, jak se trochu pootočil. "Jejich loď vydávala těsně předtím, než jsme spatřili to hyperprostorové zakřivení, nějaký druh vysokoenergetických tachyonových vibrací. Zdá se, že kanály jsou nastaveny tak, aby reagovaly na transmisi tachyonů ve specifické frekvenci.

Picard si spočítal tisíce možných nebezpečí, potlačil zachvění, že se dostali tak daleko, aniž by byli rozlámáni na kousky, a zeptal se: "Je nějaký způsob, jak bychom napodobili..."

"Kapitáne!" vykřikl Worf jako ozvěna, poplašných a varovných signálů, které naskočily na jeho panelu. "Raketový člun opouští druhou komoru!"

"Kdo ten let povolil?" vybuchl Picard a vrhl se k Worfovi.

"Není povolený."

"Spojte mě tam."

"Máte spojení, pane."

"Picard k raketovému člunu! Nařizuji vám, abyste se ohlásili a ihned vrátili k lodi."

Čekali. Vteřiny ubíhaly. "Neodpovídají, pane," ozval se Worf.

"Vyšlete za nimi vlečný paprsek a přitáhněte je zpátky."

Takový manévř byl zcela obvyklou operací, provedenou za okamžik - vyslat, popadnout objekt a přitáhnout zpátky. Kosmická loď jako by měla prodloužené ruce, kterými mohla velkou silou svých bicepsů dosahovat okolo.

Picard přistoupil o krok blíž k Worfovi, protože tyto ruce lodi byly pořád přiloženy k tělu.

"Vlečné paprsky jsou vyřazeny z provozu." Klingon zuřil, snažil se nedat to znát na tónu hlasu, ovládnout své instinkty a přinutit se k tomu, aby zprávy zněly věcně. "Ovládací přístroje nefungují."

Přišel k nim Riker. "Můžete říct, kdo je na palubě raketového člunu?"

Worf zase zapracoval, na masivním panelu s kontrolními systémy proběhla kontrašpionážní zkouška.

"Hyperprostorové emise narušují práci senzorů," zahměl.

"Kapitáne," vyhrkl Geordi vzadu, "zachytil jsem pohyb tachyonů! Myslím, že se pokoušejí otevřít kanál"

"To je zajatý Borg!" Ve Worfových slovech zableskl hněv, že jeho bezpečnostní síť byla porušena. "A poručík Dat."

Picard zaklel prsty do sebe a posádka mohla číst v jeho mysli. Přední obrazovka okamžitě vyhledala v prostoru člun a nabídla jim obrázek, který se jim nemilosrdně vysmíval, protože nemohli podniknout nic dost rychlého a silného, aby ho zastavili.

Lehký dvojmístný subsvětelný člun na kratší vzdálenosti se od nich vzdaloval jako střela vystřelená z pistole. Horký vzduch hořel u jeho motorů, jako by se smál.

A před ním, také jako na výsměch, tunel zvlněný v prostoru náhle otevřel svá přívětivá ústa a člun spolkl.

Velice prostě, velice rychle.

"Kanál se uzavřel," hlásil Worf stísněně. "Upláchli, pane."

Vsadili se a dali si pět, minut na proplížení obrovskou lodí ke komoře s člunem. Zvládli to za tři.

Pocity se zmítaly a bušily do Datovy mysli a těla, když řídil člun vysokou rychlostí od Enterprise. Vracel se zpět k těm vteřinám a čekal, že bude roztrhán na kousky. Nořil se do paměti způsobem, jakým zlobivé děcko vychutnává rozbítí okna.

Věděl, že je to riskantní, ale i risk byl skvělý. Byl to obrovský zážitek. O několik vteřin se opozdil při uvádění víru do pohybu a přemýšlel, zda Picard na člun vystřelí nebo ne, když bude vědět, že je Dat na palubě. Také budou vědět, že je tam Crosis.

Pravděpodobně si myslí, že mě unesl!

Pohodil hlavou dozadu a rozesmál se. Crosis ho s úsměvem pozoroval.

Napětí a nebezpečí, temné vzrušení ze svévolného prodlužování nebezpečí. Představoval si zoufalé zklamání na můstku, kde členové posádky pobíhají a snaží se ho dostat zpátky.

A znovu se rozesmál.

Vír před nimi otevřel svůj vzdálenější konec a oni jím prolétli. Dokonce i kdyby se nevrátil, byl rád, že tu byl. Ne - víc než rád. Nechtěl se vrátit! Vůbec nechtěl! Těšil se na to, co přijde.

Nastráží na Picarda i ostatní past. Oni ho poletí zachránit a ani je nenapadne zvážit fakta a přijít na to, co se stalo.

Víděli ho, jak se rozzlobil, že? Myslí si, že má v sobě jenom jednu emoci?

Cítil nepřátelství a zášť a liboval si v každém záchvěvu toho pocitu.

Pohlédl na Crosise. "To je zábava," poznamenal.

Borg přikývl.

"Bude to ještě větší zábava, Date," odpověděl, "protože Jednička na tebe čeká."

Devátá kapitola

"PANE LAFORGI, můžeme je následovat do toho kanálu?"

Jean-Luc Picard cítil, jak mu krční svaly dřevějí, protože už znal odpověď. Obtíže. Nebezpečí. Věčné kapitánovy otázky: Mám riskovat celou posádku pro život jednoho člena?

I kdyby mohli vyprovokovat ten hyperprostorový jev a vnořit se do něj, dorazili by včas, aby zachránili svého kolegu? A co se přihodilo Datovi před patnácti, deseti, pěti minutami, že k tomu všemu mohlo dojít?

Bylo bláznovství nechat ho samotného s Borgem, když už byli svědky úchyly v jeho naprogramovaném chování, týkající se jedné z těch oblud - bláznovství!

Nerozhodoval se dost rychle, neuměl si dobře sestavit fakta, nevěnoval pozornost instinktům - on přece umí i něco lepšího než dělat takové chyby.

"Máme dobrý záznam tachyonových impulsů, které vysílali," oznámil mladý technik, ale neznělo to příliš jistě. "Možná bychom je mohli napodobit."

Picard se posunul k Rikerovi. První důstojník se napřimil, ale neřekl nic.

"Otázka je," pravil kapitán tiše, "zda je Dat zajatcem nebo šel dobrovolně?"

Mluvil k Rikerovi, byla to taková otázka, která vyžadovala odpověď od srdce, ale tu mu poskytl Worf, který ji vyčetl z panelu před sebou.

"Anulace příkazů, použitá k vyřazení nosných paprsků, pocházela od poručíka Data."

Dobrá, tím byla tato otázka vyřešena.

Picard pohlédl na Rikera. Žádný z nich úplně neuvěřil podtextu toho, co právě slyšeli.

"Borg mohl získat kódy od Daty násilím," namítl Riker.

Kapitán zavrtěl hlavou. "Nebo s tím má něco společného Datův nedávný výbuch vzteku. Možná ho to poškodilo hlouběji, než jsme si uvědomili. Ať tak či tak, musíme ho najít."

Geordi se s úlevným povzdechem otočil. "Nastavil jsem provizorní tachyonovou matici v hlavním deflektoru. Myslím, že ji mohu použít k simulování impulsů, vysílaných raketovým člunem."

Kapitánovi defilovala před očima strašidla jeho minulosti, byl však nucen dívat se za ně a naslouchat slyšitelnému bzukotu pochybností. Riskovat loď a všechny na palubě teď, nebo riskovat celou kulturu později, až civilizace Borgů získá výhodu?

To byla jedna z těch provokativních otázek pro velitele, které se často objevovaly v testech na akademii. Taková, kterou nemohl zodpovědět žádný štáb, která nemůže mít skutečné následky, ale tentokrát je mít bude.

Jestli Borgové získají přístup k Datově paměti, mohou se zmocnit technických informací o každé lodi Hvězdné flotily.

To Picard nemohl dovolit.

Poodstoupil od důstojníka taktického velení a zahleděl se na přední obrazovku.

"Výborně," ozval se. "Nejvyšší pohotovost, pane Worfe."

"Všichni na bojová stanoviště," dodal Riker.

Na lodi vypukla pohotovost. Světla, sirény, všechny systémy byly uvedeny do chodu a zapojeny na automatické rezervy. Celá posádka byla v pohotovosti, připravena na nepředvídatelné, každý člen i členka si byli vědomi toho, že v krajním případě může velení připadnout na ně.

Senzory s dalekým dosahem se probudily k životu a prověřily rozlehlý kosmický prostor, kde pátraly po stopách, přestože jim dosud nikdo nesdělil, co se stalo. Raketový člun odstartoval před třiceti minutami. Jádru pohonné síly přivedeno na tři čtvrtiny výkonu. Rozpálené reaktory.

Fázerové banky aktivizovány nebo připraveny v rezervě. Fotonové torpédo připraveno k odpálení. Štíty deflektorů zapnuty na automatický chod. Diagnostika přepnuta na automatické ovládání.

Toto byla jediná situace, ve které loď běžela prakticky sama o sobě, protože to možná bude nutné. Chvění a galvanické vzrušení kosmické lodi ve stavu nevyšší pohotovosti by probudilo mrtvé a přimělo je k potlesku.

Picard krátký okamžik vdechoval nebezpečnou rozjařenost, vychutnával ji, ale pak ten pocit odsunul stranou

"Zaveďte nás na poslední souřadnice člunu," zavelel.

"Zvedněte štíty," hlásil Worf, "připravte zbraně."

Picard se otočil: "Pane LaForgi?"

"Jsme připraveni vysílat tachyonové impulsy, kapitáne," hlásil Geordi. Stále ještě to neznělo příliš jistě. "Začněte."

Geordi nepřikývl. Pouze se otočil ke svému panelu a vytřákal na něj pokyny.

"Vysíláme tachyonové impulsy v požadované frekvenci."

"Senzory nehlásí žádné hyperprostorové zakřivení," procedil mezi zuby Worf. Znělo to nesouhlasně.

"Dobře," Geordi nervózně dýchal. "Teď posuneme šíří pásma."

"Pořád nic."

Worfova netrpělivost byla nakažlivá. Picard cítil, jak roste napětí, když se Riker posunul k němu a oba tam spolu stáli, neschopni cokoli udělat, jen čekat a pozorovat. Mohli nařídít Geordimu, aby dělal rychle, ale co by z toho vzešlo dobrého?

Dat že by byl vězněm? Unesen proti své obrovské, přímočaré vůli?

Nebo šel dobrovolně, z nějakého nepředstavitelného důvodu? Obě vyhlídky byly děsivé. Picard skutečně nevěděl, co by raději našel na druhé straně toho tunelu.

Zosnoval Dat divoký plán a spřáhl se s Borgem proto, aby odvrátil riziko od Enterprise?

Tolik možností a žádný klíč.

Vyjma toho výbuchu hněvu na Ohniaka tři. Jenom ta mrazení v zádech vzbuzující možnost, že Dat mohl selhat.

"Oprava!" vybuchl náhle Worf. "Hyperprostorové zakřivení se formuje přímo, před námi!"

Na přední obrazovce se před nimi v prostoru otevřela krvavá díra. Vypadala nestabilně, ne tak dokonale vytvořená, jako když ji otevřeli Borgové, ale byla tam.

A my ji proletíme, rozhodl se Picard.

Kývl na službu konajícího důstojníka u řízení: "Zaveďte nás dovnitř, podporučíku," poručil. "Na poloviční pohon."

Lodi se nelíbila ohrada, přes kterou ji nutili přeskochit. Vzepřela se.

Mohli udělat jen to, že ji popadli za hřív a drželi. "Hladina pohonu klesá na šedesát sedm procent," hlásil Worf s ostřím obvinění v hlase.

"Kompenzujeme pomocnou energii!" odpověděl Geordi a snažil se ovládnout.

Skřípění mechanického úsilí se zařezávalo do vzduchu, ale loď plula ve větru a směřovala k bizarní vichřici. Už jí jednou v minulosti proletěla. Její systémy zaznamenaly předchozí zkušenost, analyzovaly ji a teď se sama řídila proudy nejmenšího odporu...

Zhoupli se a byli venku. Na přední obrazovce se objevil normální prostor, jako by se nic nestalo. Vesmír se před nimi rozprostíral jen s drobnými změnami proti stavu před dvaceti vteřinami.

Zvuky se změnilly na normální hučení, jako by loď chtěla říct, že se vůbec nic nestalo.

"To bylo krátké," zamumlal Riker.

Picard byl jediný, kdo ho slyšel, ale nevšímal si toho: "Podejte hlášení!"

Riker se naklonil kupředu a zkontroloval údaje na monitoru. "Navigační senzory ukazují, že jsme urazili šedesát pět světelných let od naší výchozí pozice."

"Můžete zjistit, kde se nachází raketový člun?"

"Ne, pane," odpověděl Worf. "Není v dosahu senzorů."

Riker přešel ke stanovišti taktického velení. "Možná bychom mohli najít stopy energie z jejich motorů." "Kapitáne," přerušil je Geordi, "měl byste se podívat na tohle. V dosahu senzorů jsem objevil tři hvězdné soustavy. Mám důkazy o nejméně dvou vyspělých civilizacích, ale nenacházím žádné známky života," Odmlčel se a čekal, dokud kapitán nepřišel blíž, aby se mohl podívat sám. "A jsou tu známky toho, že v těchto soustavách byly nedávno použity plazmové zbraně."

Z Picardova hrdla se vydralo chladnokrevné zabručení: "Borgové měli práci."

Kapitán proklínal svou nevědomost. Ještě nemohl znát odpovědi. Borgové předvedli, že mají v úmyslu zničit celou populaci tak snadno jako posádku jediné lodi. Ta jeho část, která byla Locutem, nikdy nezapomene na zuřivý útok proti kosmickému loďstvu. Tisíce mrtvých.

Budou to tentokrát biliony? Budou Borgové nezastavitelní, jestliže je rychle nezastaví on?

"Kapitáne," ozval se Worf, "zachytil jsem stopy po zbytcích energie z člunu."

Picard pokynul navigačnímu důstojníkovi a nařídil: "Nastavte kurs na jejich sledování a plnou parou vpřed!"

Geordi vstal a ukázal na svůj monitor: "Kapitáne, měl byste se podívat na tohle."

Kapitán cítil, jak ho se do něj zakusuje jeho vlastní špatná nálada, když opouštěl místo, kde chtěl být a šel dozadu, dál od svých potíží.

Všechno, co mohli dělat, bylo sledovat stopu. Kapky zbylé energie, drobečky v černém lese vesmíru, pro ně znamenaly jediné vodítko, kam letět a jak rychle.

Příští minuty se zdály nekonečné a drásaly nervy. Napínaly trpělivost a naděje všech na můstku. Všichni mysleli na Data.

Picard se tvářil chladnokrevně jako Buddha, když pozoroval stopu, kterou do sebe vstřebávaly lodní systémy, a přemýšlel znovu o Datovi. Vždycky ho považoval za vysoce užitečné dítě nebo vysoce rozumnou nadstavbu sebe sama. I když se člověk trochu rozzuří, vždycky je v jeho jednání cítit normálnost. Příležitostná ztráta kontroly je jakoby součástí lidského života.

Avšak mít stroj, který se náhle porouchal, bylo děsivé. Zvláště stroj, který byl v podstatě naprosto nedefinovatelný parametry života. Po celá staletí, už od dob H. G. Wellse, byla umělá inteligence v literatuře líčena jako dlouhodobá hrozba, převážně těmi, kdo jí nerozuměli.

Picard si vždycky myslel, že jí rozumí, dokud nepotkal Data. A právě když si začal připadat jistý ohledně toho, co může od Data čekat... přihodilo se tohle.

"Planeta, pane," upozornil ho Riker tichým hlasem. "Blížíme se třetinovou rychlostí světla. Třída M. Nejsou patrné žádné známky nepřátelství. Nemáme žádné záznamy zjevné energie mimo obvyklou hladinu."

"Tomu neuvěřím ani minutu," zabručel Picard. Pohlédl na Rikera a všiml si nechuti prvního důstojníka rušit klidný okamžik.

Picard přikývl a Riker převzal únavný úkol přiblížit se k nečekanému. Přivedl je na oběžnou dráhu planety tak lehce, jako by přistávali kvůli doplnění zásoby pohonných hmot.

"Zatím jsme vystopovali zbytky energie člunu až k povrchu planety," řekl Riker, když hladce obíhali na oběžné dráze.

"Ale je tu příliš mnoho rušivých vlivů, i takže se nedá určit přesné místo přistání."

"Ruší záměrně naše senzory?"

Riker otevřel ústa k odpovědi, ale byl to Geordi, který se ozval.

"Vypadá to spíš jako přirozený jev, pane. V atmosféře planety se vyskytuje neobvykle vysoké procento elektromagnetické aktivity."

"Můžeme se dopravit přes ty rušivé vlivy?"

"Mělo by to být možné... ale může tam stát padesát Borgů a čekat na nás a my nemáme možnost, jak se to dozvědět."

"Řekl bych, že to je riziko, se kterým musíme počítat," odpověděl Riker.

"Souhlasím," odfrkl Picard. Konečně se něco bude dít. "První důstojníku, vezměte si dobře vyzbrojený výsadkový tým a spusťte se dolů na místo přistání člunu. Ať s vámi velitel přepravy udržuje neustále spojení, aby vás mohl stáhnout zpátky při prvním znamení obtíží."

"Ano, pane," odsouhlasil rázně Riker. "Pane Worfe!"

Opuštěná loď vypadá vždy melancholicky, i když je kolem zrovna jaro.

Malý raketový člun spočíval uprostřed svěže zelených zvlněných vrchů, masy zeleně, zářivé trávy a slabého zvuku bzučícího hmyzu. Byla to první věc, kterou Riker spatřil, když se on i jeho bezpečnostní tým zhmotnili. Uviděl ho dřív než kopce kolem nebo cokoli jiného.

Worf a čtyři strážci okamžitě vytvořili obranný kruh kolem člunu. Klingon držel v jedné ruce fázery a ve druhé svůj trikodér. Strážci už prohledávali okolí kvůli stopám.

Riker uhodil do svého komunikačního odznaku. "Riker na Enterprise. Jsme na povrchu. Nikde ani stopa po nějakém Borgovi... ani po Datovi." Vydal se k raketě a při chůzi cítil tvrdý povrch planety. Věděl, že strážci nebudou mít štěstí při hledání stop. Když dorazil k raketě, dodal: "Člun je opuštěný."

"Rušivé vlivy omezují dosah trikodéru," zavolal Worf z druhé strany malé lodi. "Dá se použít jen na vzdálenost sto metrů."

Jen víc dobrých zpráv, pomyslel si Riker. Opravdu nebudeme mít žádné výhody.

"Nejsou tu žádné stopy, kapitáne," pokračoval v hlášení. "Mohli jít kamkoli."

"Můžete určit, kdy Dat s tím Borgem opustili raketový člun?" zeptal se kapitán.

Riker nahlédl do rakety na panel a byl rád, že může kapitánovi poskytnout alespoň jednu malou odpověď. "Motor přestal pracovat před třemi hodinami."

"První důstojníku, zůstaňte v pohotovosti."

Přes komunikační systém, svěřený malému štítku na hrudi, naslouchal Riker s trpělivostí a zároveň bezmeznou úzkostí, až kapitánův hlas dolehne k němu: "Za předpokladu, že jsou stále spolu, jak daleko se mohli za tu dobu dostat?"

Riker už skoro odpověděl, jen aby řekl něco povzbuzujícího, ale vtom se zdáli ozval hlas Geordiho. Z jeho sebeovládání se dalo vyčíst znepokojení kvůli Datovi. "Dat se může pohybovat velice rychle i v obtížném terénu, ale na základě toho, co víme o Borgovi, si nemyslím, že by postupovali rychleji než vy nebo já. Teď mohou být tak dvacet kilometrů od člunu."

Následovala odmlka. Riker téměř slyšel, jak kapitán myslí a je nešťastný ze závěrů, ke kterým dospěl.

Picard nakonec řekl: "Bude třeba použít mnoho výsadkových týmů na prozkoumání terénu pěšky, ale nevidím jinou možnost. Picard Rikerovi."

"Tady Riker."

"Posílám k vám dolů průzkumné hlídky, Wille. Zřídte velitelské stanoviště a začněte vytyčovat plán průzkumu. Budeme to muset projít pěšky."

Riker přemohl náhlý pocit vyčerpání a odhodlaně potvrdil: "Rozumím, pane."

"Picard končí."

Komunikační odznak přestal slabě vibrovat a Riker poznal, že můstek přestal vysílat.

"Worfe," zavolal, "předejte ten trikodér někomu jinému a pojdte sem. Budeme mít těžkou práci."

"LaForgi. Chci použít raketové čluny k vyslání hloubkových leteckých hlídek. Ať se všichni kvalifikovaní piloti hlásí u hlavního hangáru."

"Ano, pane."

Picard téměř ztratil hlas; hrdlo se mu stáhlo, když to řekl. Enterprise měla pěknou řádku člunů, raket a nákladních člunů. Musel se sám zarazit, nebo by nařídil těm zvláštním manévrovacím prostředkům pro jednoho muže a pracovním sběračům létat sem tam nad pevninou a dopravit zpět druhého důstojníka celého.

V duchu sebou škubl nad tím výrazem, už dřív viděl Datu ve více než jednom kusu, i když se to jen tak hovorově říká. Nechtěl to vidět znova.

"Všichni volní členové posádky," pravil Geordimu, "včetně vás a mě, vytvoří čtyřčlenné výsadkové týmy. Vyzbrojte každý tým třemi ručními fázery a jednou fázarovou puškou. Na palubě lodi necháme jen základní posádku."

Geordi zamířil k turbovýtahu, ale v poslední chvíli se zarazil. "Kdo bude velet Enterprise?"

Kapitán zaváhal. Za normálních okolností by velení postupovalo dolů na všechny důstojníky a členy posádky, kteří mají statut pilota.

Ale tohle nebyly normální okolnosti.

Lodní nemocni, a chirurgie

"Ach, panebože!"

Povzdech Deanny Troi u dveří odvedl pozornost Beverly od operačního stolu.

"Takové překvapení mi nedělej," řekla. "Pojď dál. Neboj se, je mrtvý."

Ruce doktorky Crusherové byly chladné. Nerada prováděla chirurgické výkony, když byla nervózní.

Tak tedy zhluboka dýchala a pobrukovala si pro sebe staré písničky a snažila se být neosobní.

Pitvala už všechny možné bytosti, ale tenhle polostroj před ní ji naplňoval neklidem.

Pomocné chirurgické světlo jako lastura zářilo nad odhalenými vnitřnostmi Borgia a vrhalo na tvář Deanny Troi pekelnou zář, když pomalu přišla blíž a podívala se.

"Jak si můžeš být tak jistá, že je mrtvý?" komentovala to.

"Protože jsem právě oddělila a identifikovala barvou jeho hlavní nervový systém," prohlásila Beverly. "Nemůže se posadit, i kdyby chtěl."

"Nevěděla jsem, co děláš," zamumlala Deanna. "Slyšela jsem, že jsou tady, ale..."

"Cože? Chceš říct, že jsi nespíchlala rovnou sem, aby ses mohla dívat? Poslouchej, jestli chceš, můžeš mi pomáhat..."

"Ne, díky! Jenom se postavím tady stranou a nechám tě, abys... s ním dělala, co chceš. Jsi tu sama?"

"Ne. Dva asistenti pracují na tom druhém Borgovi a taky jsem sestavila tři týmy, které analyzují různé části těla. Copak se děje nahoře? Kapitán mě ještě ani neotravoval kvůli hlášení. Už aspoň půl hodiny čekám, že se ozve."

Deannino krásné čelo se zamračilo. "Kapitán má moc práce. Dat je pryč."

"Dat je pryč!" Beverly přestala pracovat a z chirurgických rukavic jí kapala narůžovělá tekutina z Borgovy míchy. "Co tím myslíš 'je pryč'?"

"Byl unesen, pokud se to tak dá říct, nebo možná z nějakého důvodu šel s tím zajatým Borgem dobrovolně. Vzali si raketový člun."

Beverly si připadala jako opozdilec na sobotním večerním představení. "Crosis utekl?"

Pronásledovalo ji metodické zlo v Crosisových očích, když si vzpomněla, jak stála za silovým polem cítila, že není dost bezpečné. A ta věc se, volně potulovala po lodi?

Uviděla změnu v Deannině tváři a poznala, že poradkyně si uvědomila její úlek. Pokusila se ovládnout, ale nemohla.

Deanna stáhla obočí. "Crosis? Ten Borg měl jméno?"

Beverly se opírala loktem o podstavec světla a mrzutě, vydechla: "Víš, ty a já bychom měly instalovat odposlouchávací zařízení do kapitánovy kabiny. Pak bychom se možná konečně dozvěděly celou historii."

"Možná ano," řekla lehce Deanna, ale nebyla schopna se usmát při opatrném pohledu na Borgovy vnitřnosti.

"Copak tam děláte?" zeptala se lékařka a ponořila ruce hluboko mezi spodní ploténku a něco, co vypadalo jako biofiltrační síť.

"Připadám si uprostřed toho všeho trochu jako páté kolo u vozu," přiznala lodní poradkyně. "Chtěla jsem s tebou mluvit o Datovi. Zjistit, co si myslíš o jeho psychologickém stavu."

"Copak má psychologii?"

"Teď... ji zřejmě má."

Beverly ostře vzhlédla. "Co tím chceš říct?"

"Picard volá Crusherovou."

"Á, lepší pozdě než vůbec. Pomůžeš mi, prosím tě?" Beverly se natočila k Deanně levým bokem, takže ta se mohla pohodlně dotknout jejího komunikačního odznaku. "Tady Crusherová, kapitáne."

"Máme tu nepředvídanou změnu programu, doktorko. Potřebuju vás na můstku. Převezmete velení lodi."

Obě ženy na sebe zíraly. To bylo doslova to poslední, co kterákoli z nich čekala, že uslyší.

Picard zřejmě dokázal číst z jejich mlčení. "Nacházíme se v situaci, kdy potřebujeme všechny piloty a vyšší důstojníky na planetě," vysvětloval. "Poručík Dat buď vzal nebo byl nucen vzít raketový člun a proletěl malou anomálií typu červí díry. Následovali jsme ho a teď se připravujeme prohledat jednu planetu bez pomoci senzorů. Chci, aby tu velel vyšší důstojník."

"Bylo mi divné, co znamenají všechny ty ořesy," protáhla pomalu Beverly. "Prosím o prominutí, pane," ozvala se pevně, "ale svěřovat mi velení nedává smysl. Velení přechází postupně až na nejnižšího důstojníka mechanika, než dojde na lékařský personál. Jsme jediní lidé na palubě, kteří nemají absolutně žádné zkušenosti s pilotováním, přestože patříme ke kosmickému loďstvu. Já nerozeznám kurs lodi od vojenské výzbroje."

"Ale znáte fyziologii Borgů," namítl Picard, "a víte o jejich vzorcích chování a slabostech víc než kdokoli jiný na palubě. A kvůli těm znalostem vás chci mít u velení, když opustím loď, doktorko. Nechám vám tu tým mechaniků a mladších členů posádky. Budou řídit loď kdy a kam řeknete. Kdyby z toho vznikla interstelární krize, chci, aby záznam ukázal, že rozhodoval vysoký důstojník. Prosím vás, dejte to stvoření do kryonického zásobníku, umyjte si ruce a za půl hodiny přijďte za mnou do velitelské kabiny. Dám vám instrukce osobně."

V končetinách Beverly Crusherové se šířilo otupění. Dívala se přes chirurgický stůl na Deannu, jejíž výraz neskýtal nic jiného než trnící znepokojení.

Narovnala se a cvaknutím zrušila sterilní pole. "Rozumím," ukončila rozhovor.

Můstek, o dvě hodiny později

"Kdyby Borgové zaútočili, nečekejte na mě ani na nikoho jiného, až se vrátíme k lodi. Zaveďte Enterprise do transportorového kanálu a vraťte se do Federace."

Od Jeana-Luca to znělo tak prostě.

Dala mu tedy prostou odpověď: "Chápu."

A téměř nahlas zakvílela. "Chápu?" Proč nedodám vesele taky "kámo" nebo "brácho"?

Kapitán se na ni díval - jenom krátký spojující pohled porozumění, že oba čeká situace, která jim nesedí.

Byl už ozbrojen, vybaven na obtížný terén a nebezpečné situace. Nerada ho viděla tak oblečeného, připraveného čelit obtížím.

Beverly věděla, když dovolila kapitánovi, aby se jí zadíval do očí, že jejich vztah je pořád zvláštní a vždycky bude.

Navždy mezi nimi bude to tajné porozumění, kterým nemohli otrást ani po dohodě, že se budou držet dál od sebe, kterou uzavřeli v racionálních okamžicích probouzejícího se dne.

Teprve teď, v tomto okamžiku si uvědomila, že jí svěřuje velení nejen proto, že se z toho bude muset zodpovídat, kdyby

došlo k něčemu strašně špatnému. Nepředával jí jenom velitelskou štafetu. Dával svou loď na starost člověku, kterému důvěřoval, ať už byla velitelská poslušnost v pořádku nebo ne. Když šlo o jeho loď a životy na palubě, Jean-Luc Picard nehleděl na přesnou poslušnost.

"Hodně štěstí, Jeane-Lucu," pravila Beverly tiše.

Picardův vážný výraz se trochu uvolnil, když uviděl její úsměv.

Podařilo se mu usmát na oplátku. "Hodně štěstí... kapitáne."

Desátá kapitola

Povrch planety

Planeta je přivítala s ošidnou vlídností lákavým porostem a kvetoucími loukami. Krajina byla zvlněná, příjemná oku a tuhá na dotek. Vzdálené hory svítily obsidiánovým prachem. Tráva byla jako flanel.

V poloviční vzdálenosti k nim postupovali další důstojníci a členové ostrahy a metr za metrem prohledávali terén.

Kapitán Picard to všechno spatřil jedním pronikavým rozhlédnutím kolem sebe, než upřel svoji pozornost, kam patřila.

Vedle něj postupovali Geordi LaForge a Deanna Troi, jištění strážcem s fázovou puškou.

Vydal se k opuštěné raketě a jeho tým ho následoval.

Riker a Worf propojili stůl se vzdáleným počítačovým panelem.

"Zatím jsem vyslal dvanáct průzkumných hlídek," hlásil Riker a ukazoval na obrazovku a pak do krajiny. "Vaši hlídku jsem určil k prohledání úseku gamma dvě pět, který leží tímto směrem. Worf a já si vezmeme na starost úsek theta jedna šest, jakmile tu bude poslední tým."

Picard pocíťoval příliš velké napětí na to, aby přikývl. "Kdo bude na velitelském stanovišti?"

Riker pokynul hlavou ke dvěma technikům stojícím poblíž. "Wallace a Towles."

Picard si dovolil vydechnout - tyto okamžiky, kdy bylo všechno uděláno, byly pro vyššího důstojníka jaksí vyčerpávající - a pohlédl z Troi na LaForge. "Jste připraveni?"

Podívali se jeden na druhého a přestože z nich nevypadlo ani "Ano, pane," pustili se za ním.

Neměl jim to za zlé. Den už se zdál příliš dlouhý.

Uplynuly hodiny, než jim dovolil zastavit a oddechnout si. Neustálé prohledávání okolí s trikordey v ruce je všechny přimělo vzpomínat s uznáním na radary na palubě Enterprise s širokými, přehlednými monitory, které dokázaly přesně najít cokoli podezřelého na vzdálenost pět tisíc mil.

Když se Picard zastavil, aby prověřil stráň, zvedající se před nimi, Deanna toho využila a posadila se. Geordi, ačkoli si nesesdl, se unaveně rozkročil a těžce oddychoval, když zkoumal perimetr.

"Máte něco, pane LaForge?" vybídl ho Picard.

Geordi se zarazil, ale trikorde mu prostě neposkytl lepší odpověď než "Ne, pane."

"Pane LaForge, co kdybychom modifikovali jeden z našich fázů, aby vysílal luvetrické impulsy? V Datových pohonných buňkách by to mohlo způsobit rezonanční fluktuaci."

"A pak," Geordi napůl přikývl a napůl pokrčil rameny; "bychom ji mohli lokalizovat našimi trikodéry. Myslel jsem na to. Problém je, že vibrace by musely být tak silné, že by to pravděpodobně zničilo Datovu pozitronovou síť během té..."

"Kapitáne!"

Oba muži se otočili.

Troi teď stála a dívala se opačným směrem, než stáli oni. Hlas měla vzrušený, jak se snažila najít smysl bezeslovných podnětů, které doprovázely to, co viděla na monitoru svého trikodéru.

"Myslím, že jsem něco našla."

Picard se rozběhl! První. On i Geordi se vrhli směrem, kde stála, proběhli kolem ní a ponořili se do houští.

Strážce běžel za nimi, aby je dohonil a dostal se před ně, aby dřív než kapitán mohl čelit případnému útoku. Přitiskl si fázovou pušku k hrudi, aby mu neuvízla v hustém listí.

Měli už zkušenosti s Deanninými záhadnými objevy. A když řekla "myslím," téměř vždycky se v podtextu skrývalo "vím".

Zahlédli vrchol nějaké stavby - nebo to byla další vzdálená hora, která ošálila jejich unavené oči?

Ne, byla to budova. Viděli jenom její vrcholek.

"Pojďme," naléhal Picard.

Možná to byla jenom ruina, opuštěná před desítkami tisíc let, aby se rozpadla ve svěžím větru tohoto věčného jara.

Šplhali do vršku, dokud jim plíce sloužily, dokud neuvíděli tu věc, kvůli které sem lezli. Byla tak velká, že se zdála blíž.

Budova je vybízela k překonání další půl míle vegetace, ale nebylo pochyb, není to žádná hora.

Ano, je to stavba postavená stroji a rukama. Tyčila se před nimi do výše a zdálo se, že je postavená z tvarovaných kamenů.

Když konečně dorazili k její vysoké stěně, spatřili, že do zdí jsou nějakým cizím písmem vytesány nesrozumitelné nápisy. Další malá záhada.

Cítili vyčerpání. Picard sebral zbytek energie a odjistil fáz. Geordi stále pracoval s trikodérem a soustředil se na to tak intenzivně, že když se blížili k budově, málem dvakrát upadl.

"Mám potíže s prozkoumáním vnitřku," pravil.

Picard, zklamaný polovičnými odpověďmi a mlhavými detaily, se energicky zeptal: "Můžete říct, zda je to stavba Borgů?"

"To si nemyslím. Kameny i další materiál použitý na stavbu pochází z této planety. A nevidím žádné stopy po energii"

Borgů... Myslím, že asi dvacet metrů odsud jsou dveře nebo otvor nebo něco takového."

Picard ani nezabručel odpověď.

V okamžiku kratším než nádech proběhl kolem svého týmu a začal jim razit cestu lámajícím se bujným porostem směrem, kterým Geordi ukázal.

Prošli zejším vchodem a našli rozsáhlý otevřený prostor, tmavý a nelákavý, koncertní síň bez křesel, bez publika, bez vysvětlení, čemu slouží, a bez Borgů, kteří by na ně čekali, aby jim ustřelili hlavy. Jen ojedinělá světla prorážela temnotu, ostrá a podivná, beze stop po zdroji. Mohlo to být přirozené světlo. Nebo taky ne.

Když si jejich oči zvykly, postoupili dál do široké arény.

Na jedné straně haly bylo pódium a všude kolem dveře a východy, které signalizovaly jiné místnosti, nebo přinejmenším jiné prostory, kam se dá jít.

"Vypadá to jako nějaká shromažďovací hala," poznamenala Deanna.

Picard se rozhlédl kolem s podezíravým nesouhlasem. "Žádný prach, žádná divoká vegetace jakéhokoli druhu," řekl.

"Je to dobře udržované. Nemůže to být dlouho opuštěné."

Geordi s grimasou zklamání, že nemůže získat údaje, které by jim pomohly, zaměřil svůj trikordeř na jedno ze světél. "To je zvláštní. Z toho světelného zdroje nemůžu dostat žádnou stopu jakékoli energie."

Picard se vydal k němu, zdráhaje se odvrátit zrak od pódia a dveří. Pohlédl na malý monitor trikordeře. "Tlumící pole!" prohlásil ostře. "Celá budova je chráněna před našimi senzory. Pojďme!"

Otočiti se, ale to bylo všechno, co se jim podařilo. Kolem se ozvalo ječení, jako by se koncertní síň naplnila ozvěnou vysokého tónu. Lkající sirény vystoupily z moře, aby je varovaly před smrtí.

Dva tucty Borgů vyskočily ze dveří a chodeb ve všech směrech a skučely jako ďáblové z nějaké ošklivé legendy o porážce klanu.

Strážce zvedl pušku a jednou vystřelil, ale pět fázérů Borgů mu do těla prostřílelo čtverec, a když svištění ustalo, nezbylo po něm nic.

Nic. Závan vypařujícího se vzduchu. Pára.

Hřích zemřít jako pára! Zmrzačení toho, co představuje život - narodit se, vyrůst, učit se, žít a být zlikvidován takovou náhodou, takovým otrlým nepřitelem. Picard se málem dusil nespravedlností.

Bez ohledu na nebezpečný okamžik ho bodla myšlenka na to, že bude muset napsat dopis strážcově rodině, vyličit jim, co se stalo a proč nezbylo nic, co by bylo možno pohřbít.

Nenáviděl psaní takových dopisů.

Soustřed' se! Mysli dopředu.

On i ostatní budou nuceni se bránit jen s ručními fázery. Věděl, že jeho posádka bude udržovat střelbu, dokud bude střílet on, ne plýtvat zásobníky energie, ale soustřeďovat se na jednotlivé výstřely. Naděje se vytrácely, když je Borgové obkličovali, skřípali zuby, kouleli očima a jejich život udržující trubice pulsovaly, jak jim tělem tráslo vzrušení. Teď sám spatřil to, co mu Riker popisoval, a v tomto okamžiku poznal, že se držel zpátky a nevyličil mu tu čirou překypující zášť, která nějak prorostla civilizací Borgů a zavedla ji až za hranice vlastního slepého zla, k něčemu ještě zkaženějšímu.

Picard se už dřív ocitl nablízku smrti, ale nikdy ji neviděl kráčet k sobě ze dvaceti stran, skučící jako zplozenci pekla.

Nemohl ani mrknout, jinak by zemřel. Přinutil oči, aby zůstaly otevřené. Nechtěl zemřít při mrknutí.

Nechtěl ani zemřít v oblaku páry, nebo stát a přihlížet, jak je dokonale zlikvidován někdo z jeho posádky. Jestli zemřou, zemřou v boji.

"Zastavte se!"

Díky Bohu - Dat.

Kapitánovo srdce se málem zastavilo úlevou. Jenom kdyby ti Borgové...

Zastavili se na své cestě jako panenky, jimž se vypnuly baterie.

Picard vzhlédl na pódium a zaostřil své pálicí oči. Na pódium stál Dat bez uniformy, oblečený v nějakých divokých cárech, které Picard nedokázal přiřadit k žádné kultuře nebo civilizaci, se kterými se kdy setkal.

Picard zesílil hlas a zvolal přes celou halu: "Date!"

Bytost na pódium odpověděla prohnáním úsměvem.

Deanna vedle Picarda náhle zalapala po dechu: "To není Dat! " vykřikla.

"Měl byste ji poslouchat, kapitáne," přidal se android: "Má lepší postřeh než vy."

To chvástání jim náhle připadlo známé, byla to strašná změna u důstojníka, na němž tak často závisely jejich životy a který je nikdy nenechal na holičkách. Tohle nebyl jejich pokorný kolega z lodi.

To byl někdo jiný.

Picard se napřímil a tón jeho hlasu poklesl. "Lore!"

"Výborně," pravil dvojník. "A nejsem sám."

Android se s pokřiveným úsměvem otočil na stranu. Sledovali jeho pohled.

Dat.

Ano, tentokrát to byl Dat, ještě měl na sobě uniformu Hvězdné flotily. Držení těla bylo dobré, všechny končetiny netknuté, pevný výraz. Vypadal v pořádku...

Ale jeho tvář se změnila. Jeho chování, postoj, způsob, jakým kráčet - všechno bylo jiné.

A díval se na ně, jako by nevěděl, kdo jsou. Ne, ještě hůř. Jako by se nestaral o to, kdo jsou.

"Soongovi synové se spojili," promluvil.

A v jeho tváři se zračil nový cit. Byla to pýcha.

"A společně," pokračoval, "zničíme Federaci."

Picard by se mu postavil, pokusil by se dát mu nějaký rozkaz a viděl by, zda by poslechl. Jestli v něm zůstalo něco z programu důstojníka a gentlemana, kterého znali a se kterým pracovali bok po boku v nepředstavitelných situacích už celá léta.

Ale nedostal k tomu možnost. Halu nyní zaplnily jiné hlasy než jeho vlastní.

Borgové rozevřeli rty do ošklivých otvorů a začali strašlivě křičet. Jejich příšerný řev stoupal ke stropu haly a odrážel se od něj zase dolů.

Souhlasila se svým pánem. Se svými pány.

Jedenáctá kapitola

Lodní deník velícího kapitána, dodatek:

Nouzová posádka zanechaná na palubě Enterprise není schopna pomoci při hledání poručíka Daty. Neobvyklé elektromagnetické pole planety narušuje práci senzorů na lodi, značně omezuje jejich účinnost. Bez senzorů jsme snadným terčem. Loď Borgů by se mohla posadit přímo na nás a my bychom si toho nevšimli.

BEVERLY CRUSHEROVÁ SE OBRÁTILA od zadního stanoviště, aby zkontrolovala stanoviště taktického velení, velice mladou - příliš mladou - dívku, která na stanovišti pracovala. Ovládací panely se zdály desetkrát tak velké v porovnání s mladou operátorkou.

Byla jsem někdy tak mladá?

Beverly vyhnala sentimentální otázku z hlavy. Tohle prostě nebyl ten pravý okamžik na pochybnosti o několika mladých lidech, kteří teď tvořili její posádku na můstku. Oni stejně jako ona neměli žádnou jinou volbu. Ona se musela přizpůsobit pozici, na kterou nebyla připravena. Tihle mladí musejí udělat totéž.

"Podporučíku," oslovila dívku, "potřebujeme upravit postavení senzorů tak, aby filtrovaly elektromagnetické vibrace."

Naklonila se trochu kupředu a trochu víc rozevřela oči, jako to dělávala, když byl její syn malý. "Můžete to udělat?"

Dívka byla nervózní. Kdo by jí to mohl mít za zlé? Zaváhala, než se přinutila odpovědět.

"Ano, veliteli." Uběhlo několik vteřin. Pak dodala poctivě: "Myslím, že ano."

Pokusila se pracovat na tlačítkách, jako by je všechny rozeznala, ale nebylo tomu tak. Jazyk jejího těla vypovídal jak o neobratnosti, tak o poctivém úsilí.

Beverly se usmála. "Jak se jmenujete?"

Děvče na ni pohlédlo a pokusilo se pracovat rychleji. "Taitt, veliteli."

"Myslím, že jsem vás ještě neviděla."

To mohlo znít hloupě od kohokoli jiného, vyjma lodního lékaře, dokonce i od kapitána, ale lékař byl pravděpodobně jediným důstojníkem na palubě kosmické lodi, který měl možnost nakonec poznat všechny.

Ale já tu zrovna teď nejsem jako lékařka. Předpokládá se, že zaujmu místo Jeana-Luca Picarda. To ode mě všichni čekají.

"Přidělili mě sem teprve před šesti týdny," vysvětlila Taitt váhavě. Pracovala přerývaně na panelu, nastavovala příkazy, rušila je, opravovala vlastní chyby a znovu nastavovala jiné příkazy. Setrávání v magnetosféře planety oslabovalo užitečnost jejich standardních senzorů.

Beverly si povzddechla, kvůli dívce i kvůli sobě, a kvůli všem ostatním, kteří se pokoušeli zvládnout práci, jakou nikdy předtím neviděli při jiné příležitosti než jako simulované situace ve škole. Promluvila na Taitt dostatečně hlasitě, aby ji všichni slyšeli. "Vidíte, Taitt, vsadím se, že jste si nikdy nepomyslela, že za pouhých šest týdnů budete pracovat na místě důstojníka taktického velení."

Děvče na ni pohlédlo a jeho oči vyjadřovaly vděčnost za narážku na to, že snad prožívají stejné trampoty.

"Ne, veliteli," zamumlalo, "to určitě ne... myslím, že jsem odfiltrovala část vlivů rušících senzorů. Zkusím to s takovou modifikací."

"Dobrá práce," pochválila ji Beverly, ještě než se kdokoli z nich dozvěděl, zda se to Taitt podařilo.

Kapitánova náhradnice sestoupila dolů na stanoviště velitele a doufala, že se jí netřesou nohy - nebo aspoň ne víc než se Taitt třásly ruce. Možná, že kdyby jen seděla na velitelském křesle, cítila by se ve všem jistější a chudák Taitt by nemusela pracovat s velícím důstojníkem za zády, zatímco provádí neznámé operace a řeší věci, které pro ni před pár týdny znamenaly jen pusté teorie.

"Riker volá Enterprise."

Beverly se zarazila a pocítila náhlé napětí. "Spusťte, Wille."

"Nemůžu se spojit s kapitánem." Rikerův hlas byl zároveň zuřivý i zklamaný tím prostým prohlášením. "Možná to budou jenom rušivé vlivy, ale rád bych měl jistotu."

"Rozumím," odpověděla a doufala, že komunikační počítač tomu také porozumí. "Enterprise volá Picarda."

Po dobu prvních pěti tepů najisto očekávala odpověď. Kapitán není ztracený. Riker se s ním prostě nemůže spojit.

Nějaká technická závada. Něco se porouchalo. Špatný obvod. Rušivý vliv elektromagnetismu.

Při sedmém tepu jí bylo jasné, že kapitán ztracený je, že se dostal do nějakých potíží.

"Crusherová volá Picarda," zkusila to znovu.

Za ní se ozvala Taitt: "Nemám komunikační signál od nikoho z kapitánova týmu."

Beverly cítila, jak jí tuhnou svaly na krku a na ruku, když pohlédla na operátorku. "Naposledy se hlásili, když zkoumali nějakou stavbu v úseku gamma dvě pět."

Věděla, že ji Riker slyší, a očekávala jeho odpověď, když Taitt zbledla a znovu se ozvala: "Veliteli, upozorovala jsem loď, která se blíží k nám!"

Beverly se otočila. "Je to loď Borgů?"

Taitt nervózně zatápala po ovládacích tlačítkách, něco nastavila správně, něco špatně, rychle se opravila...

"Vypadá - vypadá to, že odpovídá prostorovému uspořádání lodi, se kterou se Enterprise setkala na Ohniaka tři."

"Nejvyšší pohotovost!" Beverly znovu vyskočila. "Za jak dlouho se dostanou na dostřel zbraní?"

"Eh," zarazila se Taitt, "asi... za devadesát vteřin... ne, ne, dělá to sedmdesát vteřin!"

Ubohá dívka statečně bojovala, aby udržela nervy pohromadě. Ostatní se také snažili a všichni po sobě stříleli pohledy, aby viděli, zda je někdo jiný také nervózní. Tohle nebyl ten hladký chod můstku při každodenní činnosti kosmické lodi a v nejbližší době ani nebude, až se střetnou s nepřátelskou lodí.

Beverly se přinutila nemyslet na nic jiného než momentální operace - blížící se loď, planetu a fakt, že je jediným spojovacím článkem mezi kolegy a vším, co se může v příštích několika okamžicích stát.

"Crusherová transportní komoře tři," vyštěkla.

"Tady Salazar, veliteli."

"Začněte stahovat výsadekové týmy z povrchu!"

"Ano, veliteli."

Upnula se na Salazarův pevný hlas a přinutila svůj vlastní, aby zněl klidně. "Použijte i nákladní transportéry, když budete muset. Chci tu mít všechny co nejrychleji."

"Beverly," přerušil ji Rikerův hlas, "Worf a já tady zůstaneme a podíváme se po kapitánově týmu."

Myšlenka nechat tam kapitána jí probleskla hlavou, zaplašena pomyšlením, že se Riker nevrátí zpátky a nepřebere velení. To by se mohlo stát, ne? Borgové jsou houževnatí. I kdyby Riker kapitána našel, Borgové by je dostali. Neměli by žádnou loď, kterou by uletěli, neměli by kam uprchnout.

Otočila se k přední obrazovce s výhledem na planetu. "Nenechám vás tam."

"Stáhněte z povrchu tolik lidí, kolik můžete, a vraťte se tunelem v prostoru," poručil Riker. "Kapitán nařídil, aby se Enterprise vrátila do prostoru Federace."

Beverly zadržela dech. Mohli jí říkat "kapitáne" a "veliteli", ale nebyla skutečným kapitánem a právě jí to připomněli.

Měla své rozkazy a asi jich měla uposlechnout, i když to znamenalo opustit posádku, posádku - své kolegy. Nebyla to ve skutečnosti její posádka, byla to posádka Jeana-Luca Picarda a potom Willa Rikera a potom... Data. Dostat Data zpátky musí být důležitější, než si uvědomila, když to přehluší základní povinnost prvního důstojníka - chránit loď.

Nebo Riker místo lodi chrání celou Federaci?

Mám své příkazy...

Se staženým hrdlem odpověděla: "Provedu."

"Riker končí."

Komunikace s planetou byla přerušena. Právě se dozvěděla, co od ní Riker i ostatní očekávají. Svědomí jí sevřelo srdce.

Má velitelské pravomoci, ale ne dostatečné. Stačí jen na to, aby zachránila loď.

"Připravte se k opuštění oběžné dráhy," oslovila mladého důstojníka, který předstíral, že loď umí řídit.

"Veliteli," zvolala Taitt za ní, "loď Borgů si nastavuje vnější zbraně k boji! Budou na dostřel za... za dvacet vteřin."

"Salazare!" zvolala Beverly. "Kolik lidí je ještě na planetě?"

"Sedmdesát tři, veliteli," odpověděl přepravní důstojník.

Beverly se vydala k obrazovce a dívala se na ni. "Nastavte loď Borgů na obrazovku."

Někdo poslechl a za okamžik už zírala na zlověstné šedé plavidlo blížící se k nim.

"Mám nastavit štíty, veliteli?" Taitt se třásl hlas.

"Ještě ne. Chci, aby se mohli lidé dopravovat na palubu do poslední možné vteřiny."

Zachytila letmé pohledy mládeže na můstku. Věděli, že když zůstane na oběžné dráze jen o vteřinu déle, je to neuposlechnutí rozkazu. Cítila, že ji zkoumají na deseti frontách.

Taitt se ozvala: "Deset vteřin."

"Připravte se nastavit štíty a opustit oběžnou dráhu hned jak dám povel."

"Pět vteřin."

"Těď."

Než mohl kdokoli odpovědět, loď Borgů na ně vystřelila. Enterprise se otřásla, poskočila a naklonila se na levý bok.

"Štíty jsou omezeny na sedmdesát procent!" zvolala Taitt.

"Naprogramujte frekvenci a střídání zbraní a opětujte palbu," velela Beverly a přidržovala se opěradla židle. Doufala, že správně používá terminologii. Absolvovala jenom jeden seminář o velitelských postupech v případě nouze - naštěstí musí mít lékaři dobrou paměť.

"Eh," vydechla si Taitt, "dobře."

"Pal!" nařídila Beverly.

Skalpely energie vystřelily od lodi a přišpendlily loď Borgů k ohromnému černému prostoru, když Enterprise přeletěla nad ní a minula ji.

"Přímý zásah!" hlásila Taitt. Pak vzrušení v jejím hlase trochu opadlo, když dodala: "Žádné poškození!"

"Kormidelníku!" vyrazila Beverly. "Nastavte kurs k tunelu, maximální rychlost."

Zdálo se, že chlapec ovládající kormidlo nemá tolik potíží jako Taitt na místě taktického velení, takže loď okamžitě začala vydávat odpověď a Beverly by přísahala, že cítí, jak jí nohama stoupá rychlost. Rychlost, rychlost, rychlost...

Rychlostí světla mířili od lidí, kterým ve skutečnosti, chtěla pomoci.

"Salazare," zvolala, "kolik lidí jsme tam nechali?"

"Čtyřicet sedm, veliteli."

Pootočila se a na pomocném monitoru spatřila, jak obraz cizí planety mizí v dáli, až po něm nezbylo nic jiného než černota.

A nevinné, nezkušené a neopotřebované tváře kolem ní přemýšlely, zda by byly taky ponechány osudu, kdyby se situace jen trochu změnila.

Opouštíme je. Takové mám rozkazy...

Taitt měla slabý hlas, když hlásila: "Borgové nás nepronásledují, veliteli."

Hořkosladká příchuť. Loď Borgů je nepronásleduje, takže jsou pravděpodobně v bezpečí. Ale to znamená, že Borgové zůstali tam, na oběžné dráze planety.

Tam, co je kapitán, první i druhý důstojník a členové posádky, které tam museli nechat, aby zachránili loď a uposlechli rozkazů.

Rozkazy, rozkazy...

"Ještě minutu," povzdychla Beverly, "a mohli jsme je mít všechny na palubě."

Will Riker cítil opuštěnost na planetě stejně jako cítil v zimě chlad. Všude kolem, po celém horizontu. Prostě chlad.

Worf stál za ním, ale neříkal nic.

Riker se dotkl komunikačního odznaku. "Riker všem vedoucím hlídek."

"Tady poručík Powell, pane," odpověděl pevný hlas profesionála.

"Shromážděte všechny, kdo tu zůstali. Najděte si úkryt a snažte se vyhnout jakémukoli střetnutí s Borgy."

"Ano, pane."

Riker jaksi očekával víc, ale nevěděl proč. Skutečně nebylo co říkat.

"Riker končí," oznámil.

Měli na výběr jenom jeden směr. Ten, odkud Picarda naposled slyšeli. Když tam nebude, pustí se do hledání Data.

Co je teď hlavní? Najít kapitána nebo pokračovat v hledání Data? To byl přece prvotní záměr, aby se vyhnuli nebezpečí, že Datovu objemnou paměť získá nepřítel.

Riker věděl, co by mu řekl kapitán.

Přesto měl pocit, že najít jednoho znamená najít i druhého.

A věděl taky, že Borgové bez rozmyšlení zahubili tisíce lidských životů. Celý podnik se může změnit v hledání kapitánova těla.

Snesl se na něj ponurý závoj mrzuté nálady. Musel zamrkat, aby se mu zrak nezamžil vzpomínkami na uplynulé hrůzy, aby udržel zrak zaostřený a soustředěný.

Něco takového se už stalo dřív: kapitán byl unesen Borgy. Riker nemohl tu vzpomínku potlačit. Pokusil se přesvědčit sám sebe, že nyní je jiná situace, s novými Borgy. Upjal se na možnost, že tito noví odporní Borgové s emocemi jsou odlišní, a proto se bude lišit i situace, ale vzpomínky mu svíraly hrdlo.

Nejen vzpomínky, ale také zážitky. Posledně, když se to stalo, se musel postavit tváří v tvář Jeanu-Lucovi Picardovi.

Jeho pokřivené, zparchantělé podobě, ale pořád to byl kapitán.

Nechci s ním zase bojovat. Tentokrát ho budu muset zabít.

Potlačil zachvění, obrátil se k Worfovi a přinutil se promluvit, aby měl na práci něco jiného než své vlastní myšlenky.

"I když se Beverly dostane zpět do prostoru Federace, bude trvat několik dní, než sem Hvězdná flotila bude moct vypravit nějaké lodě. Do té doby se musíme o sebe postarat."

Dvanáctá kapitola

Síň Borgů

KAPITÁN JEAN-LUC PICARD tváří v tvář nepřízni osudu zachovával klid a doufal, že jeho důstojníci převezmou jeho střizlivý příklad. On, Troi i LaForge tu stáli obklopeni Borgy, rojem tvorů s těstovitě šedými obličejí, s očima jiskřícíma mezi fungováním stroje a životem, s tělem pokrytým černým pancířem, s trubicemi a přilbami, které se staly symboly nelítostného brutálního násilí.

A Dat stál poblíž... ale ne Dat, kterého znali.

Crosis, jejich uprchlý vězeň, zůstal stát krok nebo dva za Datem.

A Lore, bizarní zrcadlový obraz Data, se chvástal s příliš lidskou domýšlivostí a mával rukama na svou ozbrojenou hordu.

"Co si myslíš o mých následovnicích, Picarde?" zeptal se Lore. "Jsou působiví, že?"

Picard ovládl tón hlasu, rozhodnut neposkytnout Lorovi ani gram zadostiučinění. Nikdy si nepomyslel, že by se Borgové mohli stát ještě nebezpečnější, než původně byli. Předtím připomínali kolonii smrtonosných mravenců, užívali sílu převahy a spojených myšlenek, převalili se jako příbojová vlna přese všechno, co jim stálo v cestě.

Teď se k této hrozbě přidala ještě možnost emocí zabijáků - radost ze, zabijení.

"Nijak zvlášť to na mě nepůsobí," odpověděl Lorovi. "Naučil jsi je prostě, aby se jim líbilo zabíjet."

"Mýlíte, se, kapitáne," promluvil Dat. "Můj bratr a já sloužíme vyššímu účelu."

Picard sebou téměř cukl při použití slova "bratr".

Cokoli to v průběhu věků znamenalo, tihle dva byli zpotvořeninou původního významu.

Téměř to vyslovil, ale Deanna Troi pokročila vedle něj a ozvala se: "Date... cítím, že jsi získal pocity."

Datovy žluté oči zajiskřily: "Ano," řekl, "můj bratr mi to umožnil."

Picard se postavil před ni. "Dal ti čip," zavrčel, protože si v tom okamžiku uvědomil, co se stalo. "Ten, který doktor Soong vyrobil pro tebe!"

Dat by na rychle položenou otázku možná odpověděl pravdivě, ale Lore mu nedal možnost. Utopil veškerou

kommunikaci mezi kapitánem a jeho druhým důstojníkem v nadutém a strojeném smíchu.

"Ach ne, ne," ozval se. "Mám pořád emocionální program, který můj otec vytvořil. Nezabíval bych se ho. To on mi dává tak silný smysl pro rodinu."

Rodina, pomyslel si Picard. Další pokroucení poctivého slova. Lore nezná význam rodiny.

Kapitán upřel svou pozornost na Data, studoval ho, zkoumal a hledal nějakou stopu po zdroji proměn.

Lore pokračoval a opájel se slovy, jejichž hloubku nemohl vnímat.

"Choval jsem v sobě hlubokou touhu setkat se znovu se svým drahým bratrem," prohlásil. Afektovaně ukázal na Data jako karnevalový řečník, který se snaží upoutat pozornost davu.

"Takže jsi odpovědný za to," ozvala se Deanna Troi, "že je tady."

"Přišel ze své vlastní vůle," ohradil se Lore. "Udělal jsem jenom to, že jsem nalákal Enterprise, aby začala zkoumat útoky, které jsme zinscenovali. Věděl jsem, že jakmile mu Borgové povědí o mých plánech, Dat se bude chtít ke mně připojit."

Ukázal na Crosise, který stál s předstíranou skromností stranou.

V Picardově mysli zabouřila zuřivost, hryzal se do rtů, aby nevybuchl. Ještě nenastal pravý okamžik ještě ne. Ještě nezjistil dost. Potřeboval více informací.

Po jeho druhém boku se ozval s údivem a odporem LaForge. "Chceš říct, že jste přepadli ty základny a zabili všechny ty lidi jenom proto, aby se k vám dostal Dat?"

Picard se obrátil k Datovi, aniž dal Lorovi možnost přizvat zuřivost v LaForgeově hlase. "Jak to udělal, Date? Co tě přimělo sem přijít?"

"Já s tebou mluvím, Picarde!" vyštěkl Lore. "Já ti řeknu všechno, co potřebuješ vědět."

"Ty ho ovládáš," odporoval Picard. Nechtěl se Lora na nic ptát. "A ty jsi zkazil Borgy."

Z androidovy tváře vyšlehl hněv a za ním se vrátil ošklivý pokřivený úsměv. "Ty tomu prostě nerozumíš," řekl.

"Nechápeš obrovský význam toho, co dělám."

Znovu promluvila Troi, měla měkký hlas, ale přesto se nesl přes celou obrovskou halu. "Dat říkal, že máte v úmyslu zničit Federaci."

Lore mávl rukou jako zbrání. "Až bude můj plán uskutečněn, nebudeme potřebovat žádnou Federaci. Lidé se budou drát o to, aby se mohli přidat ke mně."

"Tak nějak o tom pochybuji," řekl LaForge.

Lore se otočil, aby mu mohl pohledět do tváře, ale podařilo se mu zvládnout hněv, který se mu vařil v očích. "Nemám vám za zlé vaši nevědomost. Nemáte ponětí o tom, co se tu stalo, jak jsem nalezl své pravé poslání... jak Borgové našli něco, v co mohou věřit."

"Věřit." Další ze slov, kterým Lore ve skutečnosti nerozuměl, ale házel jimi kolem, jako by založil nějaké nové náboženství.

Kapitán chvíli mlčel a pokoušel se přes to přenést uváženě a postupně. Ovládat se. V Lorově užívání všech těch silných slov bylo něco významného. Nikdy dřív se slova nezdála nebezpečná.

"Rád bych se o tom něco dozvěděl," řekl Lorovi, "ale chtěl bych, aby mi to pověděl Dat."

Lore se na něj obořil. "Říkal jsem ti, že to, co potřebuješ vědět, ti řeknu já!"

Picard vycítil možnost získat navrch a rázně se od něj otočil, bez ohledu na to, co řeč jeho těla tiše signalizuje Lorovi.

"Jak se ti to líbí, Dato? Nenechá tě ani promluvit."

"Nepokoušejte se nás rozdělit, kapitáne," řekl Dat. "Jsem věrný svému bratru."

Lore se rozzářil, ale Picard nechtěl ustoupit, a dál hleděl na Datu.

"Vidíš, Picarde?" vychloubal se Lore. "Už není tvojí figurkou. Pomohl jsem mu se osvobodit. Ukázal na děsivý dav šedočerných Borgů. Stejně jako jsem pomohl jim."

Lore se nafoukl a těšil se z toho, že je středem dění. Prošel davem svých přívrženců a těšil se jak z pozornosti Borgů, tak z přítomnosti členů kosmického loďstva. Zvýšil hlas - a Picard si teď byl jistý, že představení je určeno pro tvory v této hale. Lore nadále hrál před publikem, stále pracoval na tom, co přijde.

To znamenalo, že existuje prostor, kam je možné se uchýlit. To znamenalo, že Lore ještě nedokončil všechno, co má v úmyslu.

To znamenalo, že je možnost zvrátit škodu - nebo dát událostem naprosto nový směr.

"Podívejte se na ně," pravil Lore zvýšeným hlasem a rozhodil rukama.

"Podívejte se, čím jsem jim pomohl se stát. Už to nejsou nemyslicí automaty. Jsou plni vášně! Živí a..."

"Říkáš, že ty jsi z nich udělal individuality?" přerušila ho Troi.

Dobře, pomyslel si Picard, jen do něj. Ať to vysvětlí.

"Ne," řekl Lore. "To jste udělali vy a vaši přátelé. Já jsem jen dal do pořádku tu spoušť, kterou jste natropili, když se Borg, se kterým jste se spřátelili, vrátil na svou loď."

"Hugh se spojil s ostatními," řekl Dat, "a přenesl na ně svůj smysl pro individualitu. Téměř je to zničilo."

"Date," začal znovu. Picard, "vzpomínáš si, jak byl Hugh na Enterprise? Vzpomínáš si, jak ses tehdy choval?"

Lore se postavil mezi ně. "Na tom nezáleží," vyhrkl.

"Mně na tom záleží," řekl kapitán. "Chci vědět, co se stalo s Datem."

Lore se vařil zuřivostí a nedokázal ji ovládnout.

Hop, hop, hop - už by ho měli na lopatkách. Jen kdyby měli dost času...

"Důležité je, co jsem tu udělal!" trval Lore na svém. "Nalezl jsem své poslání, Picarde. Teď vím, proč jsem byl stvořen."

A nikdo mi to nemůže vzít."

Lore se rozmáchl po hale plné těch, které nazýval svými následovníky, aby zamaskoval záchvěv nejistoty v hlase, který

nezpozoroval žádný z Borgů, ale všichni přítomní lidé.

"Beze mě," pokračoval, "by zahynuli. Když jsem se dostal na tu první loď, byli ztraceni, dezorientováni. Neměli ponětí, jak mají fungovat jako jednotlivci. Neuměli ani loď řídit. Ztratili smysl existence."

Znovu se zaklonil a brada mu ztuhla nuceným úsměvem.

"Dal jsem jim smysl existence a oni mi dali můj."

"Využil jsi jejich zranitelnosti," obvinil ho Picard. "Kdybys je nechal být, možná by se adaptovali na změnu, kterou jim přinesl Hughův návrat. Mohli si určit vlastní budoucnost."

Dat přikročil blíž k bratrovi, možná cítil, že Lore začíná ztrácet kontrolu, když tu teď jsou ti méněcenní lidé.

"Borgové se snaží dosáhnout dokonalosti, kterou představujeme můj bratr a já jako plně umělé formy života," prohlásil.

"My jsme jejich budoucnost."

"Panování biologických forem života se blíží ke konci," zvolal Lore teatrálně. "Ty a tobě podobní jste zastaralí, Picarde. Federace už degeneruje jako maso, ze kterého se skládá."

"Soongovi synové," přidal se Dat, "budou zakladateli nové éry."

"Date!" zvolal Geordi. "S tím přece nemůžeš dobrovolně souhlasit!"

Android se obrátil k jediné lidské bytosti, která o něm vždy smýšlela jako o druhém člověku... a na okamžik zaváhal.

Přes jeho chladné rysy se mihla stopa, náznak pochybnosti.

"Odpověz mu, bratře," vybídl ho Lore a položil důraz na poslední slovo.

Na Datu to zapůsobilo - na jeho city nebo program, nikdo nemohl přesně říci.

Lore učinil pohyb, který se Picard pokusil zahlédnout bez otočení hlavy. Zdálo se mu to, nebo Lore ovládá Datu pouze mechanicky?

Datova tvář se změnila. Díval se teď na LaForge tak chladně, jako by se díval na zeď.

"Ne zrovna dobrovolně," odpověděl, "ale s nadšením."

Picard zakroutil hlavou a otočil se. Tady není žádná pomoc.

"Poslouchejte mě!" zavolal na Borgy, doplňující halu. "Lore vám nenabízí nic, čeho byste nemohli dosáhnout sami! Jste svobodní a můžete sami rozhodovat o své budoucnosti!"

"Šetři si dech, Picarde," ozval se Lore. "Jsou mi naprosto věrní. Remmisi, pojď sem."

Jeden z Borgů pokročil kupředu. Jako všichni ostatní se nedal rozeznat od hlavní tlupy, přestože jedinec od jedince se trochu lišili v životně důležitých mechanismech. Někteří měli místo očí zaměřovače, jiní měli zbraně nebo nástroje místo paží. Tenhle neměl umělé oči, ale jeho levá paže byla souprava nářadí. Věla dělnice.

Lore mu nedbale pokynul: "Zabij se."

Než mohl Picard jenom nabrat dech a vykřiknout, aby toho nechali, Remmis si vrazil mechanickou paží do trubice, která mu vycházela z čela a roztrhl ji. Kolem čela zasršely jiskry a on se složil jako hromada starého železa. Dokonce to zarachotilo, když dopadl na zem.

Picard se naklonil kupředu, chtěl vrátit několik posledních vteřin zpět, předejít té hrůze. LaForge ho popadl za paži a zadržel ho.

"Viděl jsi to, Picarde?" popíchl ho Lore. "Udělal by to někdo z tvé posádky pro tebe?"

Kapitán by možná našel odpověď. Pravděpodobně by řekl, že by od své posádky nikdy nežádal takovou necitelnou, křiklavou a zbytečnou oběť, a tak že on chápe věrnost, ale hrdlo měl stažené a tvář mu hořela. Přinutil se držet zpátky, aby nedal Lorovi zadostiučinění v hněvu nebo marnosti odpovědi.

"Zajmi je, bratře," nařídil Lore s drzou nestydatostí. Picard se otočil, jakmile Dat vytáhl zbraň Borgů a udělal, co mu Lore řekl.

Kapitána se zmocnilo zklamání. Tento okamžik nemohl ovládnout. Posádka přijala jeho velení, takže musel být teď opatrný. Žádné špatné pohyby, žádné cukání.

Překročil mrtvého Remmise, z jehož těla stále unikala tekutina a slabý nazelenalý kouř smrti jako u Borgů. Všechno, co mohl dělat, bylo vzdát se, než Dat udeří, než ta zbraň vystřelí, a čekat na budoucnost, kdy budou nebezpečná slova tím pravým.

Zakrslá vegetace na skalnatém hřebeni nebyla žádná představa ráje a Willu Rikerovi nepomáhala v pozitivním vnímání celé jejich situace.

Vedle bylo slyšet zvuk Worfova neúnavného trikodéru.

"Pořád žádné stopy po budově," hlásil Klingon a jeho hluboký hlas prozrazoval stoupající hněv.

Riker vydechl: "Se všemi těmi rušivými vlivy může být sto metrů odsud a nepoznáme to. To může trvat hodiny."

Věděl, že to zní utrápeně a nijak povzbudivě. Pronásledoval ho obraz lodi. Nikdy v životě si tolik nepřál být na dvou místech současně. Zdálo se mu nepřírozené, že je tady, když na můstku nestojí kapitán a loď má potíže. Jeho práce byla někde tam.

Ale jestliže neuspějí tady, celá Federace bude ohrožena. Vzpomínky na devastaci po útocích prvních Borgů si vyryly cestu v jeho pocitech viny. Není pravděpodobné, že by Federace měla štěstí podruhé a vyvázla z dalšího útoku netknutá. Nemuselo by zůstat nic k opravě, kdyby Borgové udeřili znovu, zvláště když Dat byl pod jejich vlivem. Worf neodpověděl. Klingon popošel několik kroků od něj v opačném směru a pracoval s trikodérem. Místo obhlížení horizontu se teď díval dolů, na zem.

Riker se zastavil a nerušil ho. Klingonův postoj napovídal, že možná přemýšlí o něčem novém. Možná se pokouší o novou strategii. Ale co...

"Zachytil jsem stopu slabé energie," ozval se Worf. V jeho hlase teď byla jiskra naděje.

Riker klopýtl k němu přes nemilosrdné skály a kořeny a natáhl krk, aby se podíval na Klingonův trikodér. "Zbytky

termálních stop... Někdo se tu zastavil."

"Rychlost vyprchávání ukazuje, že to byl člověk," řekl Worf a pohyboval trikodérem napříč terénem. V jeho hlase byl cítit triumf.

"Šli tudy," řekl Riker a triumf byl teď v jeho hlase.

Při pocitu, že koneckonců neprošli polovinu kontinentu špatným směrem, ucítil Riker, že se mu do vyčerpaných nohou vrací síla. Teď jen kdyby dorazil včas, aby se mohl zúčastnit čehokoli, co se děje. Včas, aby mohl pomoci.

Vítězství z jeho hlasu vyprchalo a vystřídalo je zoufalství.

"Dělejte, Worfe, jdeme," pobídl Klingona.

"Date, poslouchej mě."

Ponurá chodba z haly končila v něčem jako cela, ne příliš obvyklá, ale velice funkční. Přibližně každých třicet metrů stála stráž Borgů, ne všechny byly vidět, ale všechny stály na doslech.

Picard si toho všiml.

Jakmile se ocitli v cele ohraničené silovým polem, obrátil se na důstojníka, kterému ještě nedávno svěřoval svůj život i svou loď.

"Ještě není pozdě, aby se to dalo zastavit," řekl.

"Kapitáne, nejste v pozici, kdy byste mohl cokoli zastavovat," odsekl Dat s neomaleným zadostiučiněním, jaké u něj neznali. "Enterprise opustila před chvílí oběžnou dráhu planety. Jste tady opuštěni."

Troi se postavila vedle něj, jako by chtěla odlákat zbraň od Picarda. "Co se ti stalo?"

"Něco, co se mělo stát už před léty."

Picard pokynul Troi, aby se stáhla, ale mladý inženýr se obrátil k Datovi a ztlumil hlas: "Date," začal, "sloužili jsme spolu dlouhou dobu..."

"Teď si uvědomuju, že to byl ztracený čas," přerušil ho Dat.

"S tím nemůžu souhlasit," postavil se mezi ně Picard. "Pozoroval jsem, jak se tebe stává výborný důstojník, výborný..."

"Člověk?" V Datových očích probleskla hořkost, zášť. "To bylo zcestné hledání. A vy jste to podporovali. Pobízeli jste mě, abych se pokoušel stát takovým jako vy. Přesvědčili jste mě, že jsem méněcenný."

Kapitán zakroutil hlavou. "To jsme neměli v úmyslu."

"Teď vidím, že jste na mě žárlili."

"Ty se zlobíš," konstatovala Troi.

Dat se otočil, aby se jí mohl podívat do tváře. "To vám říkájí vaše empatické schopnosti?"

Ale ona neucouvla a nedala se zastrašit. "Ano," přiznala. "A tak si myslím, že nějakým způsobem špatně funguješ."

"Nefunguju špatně! Vyvinul jsem se."

LaForge se nebránil, aby mu v hlase zaznělo zoufalství. Možná už nebudou s Datem sami. "Copak nevidíš, co ti Lore udělal?" zeptal se. "Přinutil tě opakovat jako ozvěna jeho perverzní myšlenky. Tohle není tvoje řeč."

Zdálo se, že Dat tvrdne, i když jen ze zásady. "Mýlíš se, Geordi. Jsem naprosto srozuměn se stanovisky svého bratra. Mluvím za sebe."

Záchvěv paniky - Picard si byl jist, že to vidí. Dat se zahalil do hněvu, ale nejistota v něm byla. Neschopnost odpovědět jim na otázky ho znepokojovala.

Můžeme toho využít.

"Date," přerušil je a odsunul oba členy posádky nenápadně jeden nebo dva kroky dozadu, "na co si vzpomínáš ze života na palubě Enterprise?"

"Vzpomínám si na všechno."

"Pak si musíš pamatovat, že se ti něco stalo. Dat, kterého znám, by nepomáhal jako ochotný kumpán při Lorově plánu."

"Můj život na Enterprise byl ztrátou času," trval Dat na svém. "Touha stát se člověkem byla zcestná, byl by to evoluční krok špatným směrem."

"Date," naléhala Troi, "cítím z tebe hněv... nenávist. Cítil jsi někdy nějaké jiné emoce?"

"Jiné emoce nejsou."

Picard pohlédl na Troi a ta pohlédla zase na něj. Konečně klíč. Padli na něco důležitého. Teď to využít. "A co láska?" zeptala se poradkyně. "Radost?"

"To jsou slova bez obsahu," odpověděl android. "Láska není nic jiného než nepřítomnost nenávisti. Radost je nepřítomnost strachu."

A "bratři" nejsou nic jiného než stroje vytvořené stejným tvůrcem, pomyslel si Picard. Ano, na něco jsme kápli.

LaForge pravil se slábnoucím důrazem: "Když nemáš zkušenost s jistými city, neznamená to ještě, že neexistují. Lore tě prostě krmí jen zápornými emocemi."

Dat se k němu otočil. "Sama poradkyně Troi mi říkala, že pocity nejsou kladné nebo záporné. Záleží na tom, jestli s nimi naložíme dobře nebo špatně."

"Výborně," řekl Picard. "Jak se to tedy srovná s tím, co prosazuje Lore? Co životy, které už byly ztraceny?"

"Tomu nerozumíte," pohlédl Dat na Picarda. "Při takovém tažení jako je naše, musí docházet k obětem. Je to politováníhodné, ale je třeba sloužit vyššímu dobru." Obrátil se znovu ke Geordimu: "Dej mi svůj VISOR."

LaForge překvapeně ucouvl. "Cože?"

Dat napřáhl zbraň. "Dej mi ho, nebo si ho vezmu násilím."

Picard se pokusil postavit mezi ně, ale androidův postoj a způsob, jakým držel zbraň, stavěli LaForge do bezprostředního nebezpečí. "Proč to děláš, Date?"

Android sundal VISOR z tváře muže, který býval jeho blízkým přítelem. Vzal ho chladně, jako by sundal nástroj z police.

LaForge byl náhle slepý, dezorientovaný, a jeho bílé oči bez panenek zamrkaly, jak mu zmizel určitý svět. Za obvyklých podmínek by to byla jenom nepříjemnost, která by se krok po krůčku spravila, ale teď, s tisíci Borgů, sloužících téměř jako otroci šílenému androidovi... Picard cítil, jak se mu stahují vnitřnosti, když pozoroval Datův chladný, velice chladný pohled. Dat vykročil z cely a strážce uvedl do chodu silové pole, které drželo jeho kolegy a přátele bezmocné v zajetí. "Už nejsem vaše loutka," řekl jim na rozloučenou.

Třináctá kapitola

Mústek

DVEŘE TURBOVÝTAHŮ se téměř bez oddechu pět minut otvíraly a zavíraly. Důstojníci spěchali na můstek a zaujímalí místa, pro která byli vycvičeni, zatímco mladší členové posádky se vraceli na místa, kterým rozuměli. Různé úrovně spěchu a napětí - Beverly je všechny postupně vycítila.

A v mozku jí pulsovalo číslo čtyřicet sedm. Čtyřicet sedm.

Proč nevzdorovala Borgům ještě o minutu déle? Proč nenechala loď vystavenou střelbě o jedinou minutu navíc?

Jestli - Kdyby se Jean-Luc vrátil, poznal by, že utekla příliš brzo. Poznal by, že udělala jedinou věc, které se skutečně dobrý velitel umí vyhnout. Uposlechla rozkazů. Naprosto a slepě.

Skutečný kapitán by si takové příkazy uměl pružně přizpůsobit.

Ano, ona odvedla dokonalou práci, přesně zavelela lodi k ústupu. Vždycky může říct: "Řídila jsem se rozkazy."

To je jinými slovy: "Je to vina někoho jiného." Tiskla napnuté nohy k podlaze, dokud ji chodidla nezačala svědit, jak v nich nedostatečně proudila krev.

Čtyřicet sedm.

"Veliteli," tenký hlas Taitt jí přerušil myšlenky, "dostali jsme se na souřadnice kanálu. Tachyonová matrice je připravena a může se zapnout."

Beverly se vysoukala z velitelského křesla. Připadalo jí, že si tam právě teď nezaslouží sedět.

Taitt na ni mrkla z horní paluby.

"A poručík Barnaby se vrátil z povrchu planety. Vystřídá mě."

Jak děvče mluvilo, objevil se za ním starší, déle sloužící důstojník, zkušený v práci na můstku, a čekal, až mu uvolní místo. Alespoň měl tolik lidských zkušeností, že ji prostě neodstrčil. Nikdo nechce být odstrčen stranou, zvláště od práce, kterou zvládal. Znamenalo, by to pokoření jeho úsilí.

"Dobře," odpověděla Beverly, "připravte otevření tunelu."

Barnaby dal Taitt možnost ustoupit stranou, ale nic nemohlo smazat představu, že je prostě odstraněna z cesty.

Zčervenala ve tváři a šourala se k turbovýťahu. Před půl hodinou měla z té práce hrůzu. Teď...

"Taitt," zvolala Beverly, "Ráda bych, abyste zůstala na můstku. Budu na horní palubě potřebovat odborníka na vědeckém stanovišti,"

Pýcha zalila dívčinu tvář, zatímco před okamžikem z ní vyzařoval jen bídný pocit neužitečnosti.

"Ano, veliteli," zařvala a snažila se zakrýt své pocity, které Beverly vycítila. Zadržela dech, pravděpodobně bojovala s chutí poděkovat, což by je obě uvedlo do rozpaků. Pak přešla na vědecké stanoviště a přísála se k němu jako ke hraně záchranného voru.

Beverly se obrátila, zadívala se přímo před sebe a bylo jí jasné, že se musí chopit své vlastní záchrany.

"Kornidelníku," zavelela, "nastavte zpáteční kurs k planetě."

Barnaby sebou cukl - všichni ostatní taky.

"Veliteli," ozval se, "kapitán Picard chtěl, abychom..."

"Varovali velitelství Hvězdné flotily. Dobře, nouzová bóje může předat kopii našich lodních záznamů velitelství stejně snadno jako my. Já jsem velící kapitán a nenechám čtyřicet sedm lidí trčet na té planetě. Podporučíku Taitt, připravte bójku a až budete hotová, vypusťte ji."

"Ano, veliteli," potvrdila Taitt a byla hotova mnohem rychleji, než kdokoli předpokládal. "Vypouštím bójku, veliteli."

"Poručíku, otevřete kanál."

Barnaby odpověděl tím, že splnil rozkaz, zvládl kouzlo, které rozkmitalo tachyonovou matici a rozevřelo otvor.

Na přední obrazovce se zhroutilo pletivo vesmíru a otevřel se kanál jako zobáček ptačího mláděte, které čeká na potravu. Na dolní části obrazovky se objevil nouzový majáček a otáčivým letem zmizel v otvoru.

Beverly ho sledovala pohledem.

Pak se obrátila znovu k Barnabymu: "Poručíku, zjistěte, zda je mezi námi a planetou nějaká loď Borgů."

Okamžik pracoval a pak pokrčil rameny. "Senzory neodhalily žádné lodi."

"Jak hodnotíte bojové schopnosti jejich lodí?" Barnaby se málem rozesmál, ale v poslední vteřině se zarazil. "Skoro nám zlikvidovali štíty jediným úderem. My jsme jejich ani neškráblí."

"Pak musíme najít způsob, jak dostat výsadkové týmy z povrchu, aniž bychom do toho Borgy zatáhli."

"Musíme předpokládat, že loď, která nás napadla, je stále na oběžné dráze," prohlásila Taitt.

Beverly na ni pohlédla. To bylo poprvé, co dívka řekla něco, co nebyla odpověď na otázku nebo rozkaz. Náhle si uvědomila, že po těchto lidech žádá, aby následovali pouze náhražkového kapitána do krajnosti a čelili nepříteli, který se zdá neporazitelný.

Měli by raději slyšet, jak, jim klade správné otázky. "Jak dlouho myslíte, že bude trvat, než nás objeví a zareagují?"

"Jestli jejich senzory fungují tak dobře jako naše, může to dělat pouhých třicet sekund."

"A magnetické pole planety znemožní Borgům nás objevit, dokud nevyhlédneme ze zakřiveného prostoru," dodal Barnaby, "ale i na plný pohon nám bude trvat nejméně osmdesát vteřin, než se dostaneme na vzdálenost, odkud je možné transportovat."

Beverly zjistila, že se prochází, a málem se zastavila, ale pak se rozhodla, že má právo pochodovat po můstku.

"Crusherová volá Salazara."

"Transportní místnost, tady Salazar."

"Jak dlouho bude trvat, než dostanete zbytek posádky z povrchu?"

"Minuta by stačila."

"Nemáme minutu. Kolik můžete ubrat?"

Následovala odmlka, která všechny drásala, pak Salazar odpověděl: "Když je rychle a správně zaměřím, možná bych to zvládl za pětadvacet až padesát vteřin."

Beverly rázovala kolem dokola, pak zvýšila hlas a oslovila celou přítomnou posádku: "Potřebujeme získat patnáct sekund. Je nějaká možnost využít planetu jako... bariéru? Aby si Borgové neuvědomili, že jsme na oběžné dráze?"

Barnaby rychle odpověděl: "Můžeme vstoupit na oběžnou dráhu, až budou na odvrácené straně planety." Odmlčel se.

"A když vystoupíme z hyperprostoru až v posledním možném okamžiku, možná získáme pár vteřin navíc."

Taitt se obrátila a pohlédla na něj - úplně jinak, než se na něj dívala, když byl její nadřízený a důstojník, který ji přišel vystřídat. Nejistota teď zmizela. "Jestli jsou vaše výpočty jen trošku nepřesné, narazíme na atmosféru."

Zdálo se, že to Barnaby vzal jako výzvu. "Tak si musím být jistý, že výpočty jsou přesné."

Beverly krátce studovala jejich tváře. Řekni to, udělej to. Na akademii musí být nějaký předmět, kde se to učí. Škoda, že jsem se na něj nezapsala.

"Pustíme se do toho," řekla. "Kormidelníku, plnou parou vpřed."

"Máme zprávu, že nějaká neřízená loď Borgů byla spatřena v soustavě Finala. Chci, abyste ji našli a přivezli mi ty Borgy na palubě."

"Provedu."

"Láme mi to srdce, když na ně pomyslím... jak tam bezcílně bloudí a nevědí, co si počít."

"Připojí se k nám. Dáte jim smysl života." Hlasy se odrážely od kamene.

Velkou halou zněla ozvěna. Hlasy Lora a Crosise. Dat těm hlasům naslouchal. Nikdy dřív o hlasech nepřemýšlel.

Až dosud byly zvuky živoucích bytostí jen prostředkem komunikace. Jasnost byla povinností stvoření, které zvuk vydávalo.

Ale Lorův hlas na něj hluboce působil. Byl to jeho vlastní hlas, který pronášel ta slova. Poznal ho.

Než vkročil do obrovské haly, zastavil se a opakoval si ta slova. Chci, abyste ji našli a přivezli mi ty Borgy na palubě.

Chci. Žádám. Rozkaz. Rozkaz... Mám své rozkazy, pane...

Rozkazy.

Zahnul kolem kamenného rohu a pokusil se nechat za sebou svou nejistotu. Možná mu pohyb pomůže překonat náhlý pocit, že sem nepatří.

Ano. Dostat se za to. Soustředit se na Lora.

"Bratře!" Lore se k němu otočil a vztáhl ruce.

Dat rozeznal pohyb jako přivítací gesto, ale necítil odpovídající zadostiučinění. Podal jen Lorovi VISOR, který vzal Geordimu.

Geordi...

"Tady je VISOR. Můžu se zeptat, proč jsi ho chtěl?"

Lore si nasadil stříbrný přístroj na oči a ustoupil o krok, jako by to zařízení předváděl na přehlídce, "Myslel jsem, že by se na mně pěkně vyjímalo," usmál se.

Dat napřimil hlavu.

"Co myslíš?" zeptal se Lore.

Dat nevěděl, co odpovědět, protože si nebyl jistý, co by Lore považoval za vhodnou odpověď.

Lorův úsměv po chvíli vybledl. "Možná bychom měli víc pracovat na tvém smyslu pro humor, bratře." Obrátil přístroj v ruce a zkoumal jeho vývody. "Opravdu si myslím, že LaForgeho implantáty z něj dělají ideální zkušební objekt pro můj pokus."

Váhání bylo vždy mimo Datovy možnosti, ale když pochopil Lorův návrh, zarazil se. "Všichni Borgové, se kterými jsi až dosud, dělal pokusy, utrpěli rozsáhlá poškození mozku."

To byl fakt. Fakta byla pro Datu známými nástroji, a přesto něco spojeného s tímto faktem způsobilo, že upozornil na to, co už Lore věděl. Mělo to být varování? Nebo návrh?

Geordi...

Lore pokrčil rameny: "Použít lidi ke zdokonalení postupu by nám umožnilo vyvarovat se dalších úmrtí Borgů."

Dat pátral po emocích, které získal - jak věděl - a našel je prosycené starými zvyky. Pokusil se nadchnout Lorovými slovy, tím, že použije lidi k pokusům a vyhnou se úmrtím Borgů, ale shledal, že k těmto myšlenkám může být pouze chladný, že je chladný ke všemu. Ztrácí už bohatou záplavu emocí, které cítil předtím?

Byla to těžká věc - mít emoce. Znamenalo to, že nic není dáno logikou nebo pravidly. Znamenalo to, že si musí vybrat.

Vyvarovat se dalších úmrtí Borgů... to by si vybral.

Lore zřejmě v Datově tváři něco uviděl, protože se zase usmál.

Dat odpověděl na úsměv. "Rozumím."

Jakmile ta slova byla vyslovena, zdálo se mu, jako by je vyslovil Lore. Pouze když pozoroval Lorův obličej,

uvědomoval si, že řekl, co Lore očekával.

Dat otevřel ústa, aby se na něco zeptal, ale přerušily je hněvivé zvuky. Oba se otočili.

Crosis vlekl do haly jiného Borga cestou mezi ostatními, kteří se rozestoupili, aby je nechali projít, a pak se zase shromáždili a přihlíželi, co se děje.

"Co je?" zeptal se Lore.

"Tenhle Borg se oddělil od skupiny," prohlásil Crosis rozhořčeně. "Nechtěl mi dovolit, abych poslouchal jeho myšlenky."

Lore zakroutil hlavou způsobem, který mohl vyjadřovat smutek. Kráčet k provinilému Borgovi. "Žádal jsem vás všechny, abyste pořád zůstali spojeni s Crosisem. Víš to, Goval, ne?"

Goval se třásl. "Ano."

Crosis vyjel: "To se odpojil už potřetí od té doby, co k nám přišel. Měl by zemřít jako výstražný příklad ostatním."

"Ne," Goval se zalykal hrůzou, "prosím..."

Dat málem zareagoval na zbytky starého programování - něco mu říkalo, aby zasáhl - ale Lore vztáhl ruku.

"Oceňuji tvou obezřelost, Crosis," pravil. "Když ty monitoruješ myšlenky ostatních, jsem si jist, že neupadnou do zmatků."

Lore se při řeči díval Crosisovi přímo do očí.

Dat přihlížel a viděl, že Lore se snaží, aby si Crosis připadal oceněný. Poklona se k tomu hodila. Chytrá úvaha od vůdce.

Ale Goval s námi není dlouho," pokračoval Lore. "Nevzpomínáš si, v jakém stavu jsi byl, když jsem našel tebe? Jak jsi byl popletený?"

Crosis se zarazil a pak přikývl.

Lore se obrátil na Govala. "Chápu, jak je to pro tebe těžké. Jak nejistě se cítíš. Všechny ty pocity jsou nové... a mohou tě děsit. Je to tak?"

Dat se lehce naklonil dopředu. Otevřel rty. Ano.

"Ano," odpověděl Goval. "Mám... pochybnosti."

"Ovšemže máš pochybnosti," pravil Lore povzbudivě. "To je jen přirozené. A nikdo ti to nemá za zlé. Ale jediný způsob, jak ty pochybnosti potlačit, ochránit tě před strachem a zmatkem, je zůstat spojený s ostatními, protože jejich síla a sebedůvěra ti může pomoci."

Spojení myslí. Dat hledal podobný svazek ve svém vlastním mozku, ale on nebyl Borg. Nebyl ani Borg ani člověk, ale spíš jako člověk. Byl ve své mysli sám, spojen s ostatními jen cílem, povinností a oddaností.

Lore mluvil o oddanosti. Mluvil o tom, že jsou bratry. Dat pozoroval Lorovu tvář a viděl, jak asi vypadá on sám teď, když má emoce.

Ale tvář mu byla vzdálená.

"Potřebuju tě, Goval," pokračoval bratr. Naklonil se ke Govalově tváři. "Potřebuju tě, abys mi pomohl vybudovat pro Borgy budoucnost. Nemůžu to bez tebe udělat. Pomůžeš mi?"

Zdálo se, že je Goval tou pozorností překonán, oči Lora, oči jeho druhů Borgů, všechny se upíraly jen na něj. Hlas se mu chvěl: "Ano... pomůžu."

"Proto potřebuju, abys byl silný," hovořil Lore a snažil se, aby jeho hlas zněl příkladně silně. "Potřebuju, aby sis byl jistý v myšlenkách. Chceš zůstat spojen se svými bratry?"

"Ano. Teď už tomu rozumím."

Lore se od něj odvrátil a pyšně se usmíval. Pochyby z Govalovy tváře zmizely, když se stal znovu součástí spojeného celku. Jeho tvář teď byla pouze poddajná.

Dat sledoval Govala a přemýšlel, jaké to je mít někoho, kdo jedinci pomáhá myslet. Přál si, aby to mohl jen na okamžik pocítit. Hlad a zvědavost na nové emoce v něm byly stále nějak nenaplněny:

Lore ho pozoroval. Borgové odcházeli a oni byli opět sami.

"Vidíš, bratře?" řekl Lore tiše. "Starám se o svoje následovníky. Každého z nich potřebuju. Nemůžu si dovolit je ztratit."

Proto chci experimentovat s lidmi." Jeho oči se teď změnily. "Nebo ti na nich ještě záleží?"

Dat zůstával zticha, nutil se nereagovat. Nereagovat bylo vždycky předtím snadné, ale dnes na tom musel pracovat.

Lore ještě přitlačil: "Potřebuju vědět, jestli ti můžu důvěřovat, bratře."

"Samozřejmě můžeš," odpověděl Dat.

To, co řekl, mnil vážně, ale zdálo se, že Lore tomu nevěří. Další pocit - že mu druhý nevěří, pochybuje o něm. Pravda, jeho tvrzení je teoreticky subjektivní, ale... vždycky předtím byl důvěryhodný. Lidé mu vždycky důvěřovali.

"Dobře," ozval se Lore a na hlase mu bylo znát, že Datu zkouší, "proto chci, abys LaForge operoval ty." Na chvíli se odmlčel. "Uděláš to pro mě, bratře, co říkáš?"

Zkouška. Dat rozpoznal výraz v zrcadlovém obraze svého vlastního obličeje. Žádá ho, aby splnil standard. Ne, to je špatné slovo. Standard je něco... jiného.

"Samozřejmě," odpověděl. "I když já si myslím, že by bylo moudřejší dál pokračovat v modelování na počítači, než zkusíme operaci."

"Naučíš se daleko víc, když budeš pracovat s živým materiálem," namítl Lore.

"Máme jen tři pokusné objekty," odporoval mu Dat. "Nechtěl bych je vyplýtvat."

Lore zavrtěl hlavou. "Vymlouváš se."

"Ne, bratře," trval Dat na svém a cítil, jak se svazek mezi nimi uvolňuje, jako kdyby klouzal holýma rukama po útesu.

"Jenom se snažím nalézt nejrozumnější postup."

"Zapomeň na rozum!" zvolal Lore. Rychle se obrátil a dotkl se něčeho na vlastní ruce.

Dat cítil, že se mu křiví tvář, jak mu příliv energie začal proudit do hlavy a těla. Myšlenky se mu náhle uspořádaly. Lore na něj znovu pohlédl: "Nechceš se do toho hned pustit, skočit do toho po hlavě? Nebo se bojíš, že svého starého přítele zmrzačíš?"

Nemám žádného starého přítele, pomyslel si Dat. Mám jenom bratra.

"Ne," odpověděl. "Možná je to nutné."

Lore se přiblížil. "Mohla by to být dokonce... zábava."

V Datově mozku se rozlil údiv nad takovým pocitem. Cítil, jak se mu stahuje hrudník nevysvětlitelným působením toho, co náhle pocítil. Hlad se vrátil a on ten pocit dychtivě vdechoval.

Oba dva se teď usmívali.

"Ano," mumlal Dat, možná ano..."

Čtrnáctá kapitola

Cela

"NEMYSLÍM, ŽE DAT špatně funguje. Myslím, že ho někdo ovládá."

"Proč to říkáte?"

Jean-Luc Picard naléhal na svého mladého inženýra, aby odpovídal, přestože LaForge byl zjevně zklamaný a bez svého VISORU bezmocný. Technika může občas prokázat špatnou službu, protože oslabuje své uživatele tím, že ji nemají po ruce.

LaForge vypadal nejistě. Rukama pevně svíral okraj lavice, na které seděl, a zatínil prsty tak křečovitě, že mu zbělely hnědé klouby. Pokoušel se nedat najevo, jak ztracený si připadá bez své umělé pomůcky.

Picard znal jiné slepé lidi, kteří nikdy nenosili VISOR, relativně nový přístroj, nebo ho z toho či onoho důvodu nemohli používat. Žádný z těch lidí neměl na tváři tak ztracený výraz, jako měl teď LaForge.

Budu s ním mluvit, pomyslel si kapitán, a možná se společně dobereme nějaké odpovědi.

LaForge se zamračil. "Kdykoli jsme se zeptali Daty, jestli je něco z toho jeho vlastní myšlenka..."

"Zaváhal," doplnila Troi.

"Dokud mu Lore neřekl, aby odpověděl," dodal Picard.

LaForge obrátil tvář ke kapitánově hlasu. "Lore dělal víc než to. Inicioval nějaký druh vibrace. Někakou nosnou vlnu. Viděl jsem to VISOREM."

"Datův postoj se náhle změnil," souhlasila Troi.

"Bylo to jako by ho najednou zaplavil hněv a nenávisť."

LaForge přikývl jejím směrem. "Lore musel říct Datovi, aby mi vzal VISOR, když si uvědomil, že bych mohl vidět, jak z něj vyzařuje nosná vlna."

"Nosná vlna," mumlal Picard. "A tak že by vytvářel v Datovi emoce?"

Mladý inženýr několikrát zamrkal, jako by suchý vzduch tady uvnitř dráždil jeho nechráněné oči. "Myslím, že Lore sahá na čip, který vytvořil doktor Soong. Našel způsob, jak předávat část toho emočního programu Datovi."

"Zdá se ale," prohlásila Troi, "že jediné emoce, které Dat cítí, jsou negativní."

"Jsem si jist, že je to záměr," usoudil LaForge a znělo to skoro jako zaupění. "Ale aby to fungovalo, musel Lore nejdřív vyřadit Datův etický program."

Picard se napřímil: "Nemůžeme ho zase spustit?"

LaForge pokrčil rameny, zmáčkl lavici zaťatými rukama, a pak ještě několikrát pokrčil rameny. Zdálo se, že se pokouší vymyslet, co by udělal, kdyby měl na dosah prstů všechny zdroje kosmické lodi - a na očích svůj VISOR.

"Kdybychom dokázali vyvolat fázový kedionový impuls," uvažoval, "a na přesně správné frekvenci, pohltilo by to Datovy subsystemy a obnovilo program."

Picard přikývl. "Aktivování etického programu by nezabránilo Lorovi zásobovat Datu emocemi, ale přinejmenším by nám naslouchal."

Jakákoli šance, jakkoli vzdálená, stála za pokus. Dalo jim to směr, základní kameny, které každý vůdce v nesnázích potřebuje.

"Myslím, že to stojí za pokus," pravila Troi povzbudivě.

Picard na ni pohlédl, ona, se podívala na něj a oba pohlédli na LaForge, který zamrkal do prázdného vzduchu jejich betonové cely s betonovou podlahou a betonovým stropem, pevně zapuštěnými lavicemi a silovým polem, izolujícím je od světa venku. Žádné komunikátory, žádné trikodéry, dokonce ani kovový drátek z registratury, který by mohl vést proud.

"Tak," začal LaForge, "má někdo nějaké nápady, jak vytvořit kedionový impuls?"

Picard se postavil a vydechl, protože ho zabolela záda. Jeho předchozí naděje se zhroutily. Vymysleli řešení, ale nemají možnost, jak je provést. Řešení je prostě moc složité.

Tím jsme se stali? Jsme tak závislí na technice, že nedokážeme přijít na kloub problému? Musí existovat nějaký způsob, jak si v téhle situaci poradit.

Silové pole náhle opadlo. Picard se otočil.

Dat vešel dovnitř a mávnutím zbraně odehnal jeho i Troi stranou. Pokynul jim, aby zůstali vzadu, a vzal LaForge za paži.

Troi vyrazila k nim, ale Picard ji zadržel.

"Kam ho vedeš?" zeptal se kapitán.

Datův hlas byl klidný. "To není vaše starost."

Vytáhl LaForge na nohy a v železném sevření držel inženýrovu paži, což mu zřejmě způsobí modřiny.

"Date!" zkoumal Picard. "Počkej. Promluvíme si..." Ale silové pole zase naskočilo a zvučelo mezi nimi.

"Kam ho vedeš?" naléhal Picard.

"To vás taky nemusí zajímat.

Kapitán se dostal tak blízko k silovému poli, že mu plet' na tváři sálala horkem. "Vezmi si místo něj mě, Dato!"

Nad údivem, že se musí bát svého druhého důstojníka, kterému tak dlouho důvěřovali, že se musí obávat toho, co by Dat mohl udělat nejbližšímu příteli, jakého kdy měl, se přelila zuřivost. Tohle se nemělo stát. Palčivá touha skončit to, zvrátit události brutální silou, bude-li to potřeba, byla tak velká, že Picard málem prostrčil ruku žhoucí elektrickou sítí mezi sebou a situací, kterou prostě nemohl zvládnout.

Dat se v poslední chvíli, než zabočil za chladný šedý roh, za kterým jim zmizel z dohledu, otočil. Držel LaForge vedle sebe jako tele vedené na porážku. Pohlédl na své bývalé kolegy a pronesl: "Vy taky přijdete na řadu."

Lezení už bylo dost na to, aby jim nohy a paže vypadly z kloubů.

Riker se toho obával, protože se několikrát otočil, aby vyprostil končetinu, která mu už jistě upadla, jak byl přesvědčen. Během výcviku u Hvězdné flotily vyšplhal na tisíc takových svahů, ale tehdy mu bylo osmnáct a snil o velení. Ted' velení měl, ale osmnáct let už dávno zmizelo v nenávratnu a šplhání nepříjemně bolelo. Rozbolavělá kolena, poškrábané lokty a těžce oddychující plíce. Kupředu ho táhlo jen odhodlání zachránit život kapitána a kolegů.

Vyplivl prach, zvířený Worfem, který šplhal nad ním, a lezl dál. Další opora pro nohy, další malý výklenek, kam může zarýt své krvácející nehty, další trs plevle, kterého se může zachytit, a tak dál.

Náhle ho něco udeřilo do ramene a přitisklo mu to obličej do skály. Tiskl se ke svahu, schovaný v trsech trávy tak husté, že téměř neviděl vlastní ruce. Málem vykřikl na Worf, že ho špatným pohybem srazil dolů, ale instinkt mu zabránil se ozvat. Chvilí tiše ležel, pak ještě chvíli, jenom pro všechny případy.

Země se slabě zachvěla. Kroky!

Ležel úplně tiše. Nad ním na svahu zmizel Worf v křoví.

Riker namáhal oči, aby pohlédl nahoru bez pohnutí hlavou.

Kroky zakřupaly na vrcholu svahu. Dvoje kroky... troje... možná víc.

Černé vysoké boty. Obrněné. Boty Borgů.

Viděl jen jedny, ale to stačilo.

Pod jedním chodidlem se mu uvolnila zvětralá skála. Cítil, jak mu noha ujíždí. Zůstal zticha a doufal, že se na svahu udrží rukama. Ted' ne, jen pár vteřin...

Kroky duněly metodicky po hřebeni. Tráva křupala.

Kamínky a úlomky se sypaly po svahu dolů, Rikerovi do tváře. Sklonil hlavu, ale ne včas. Reflex pustit se a zakrýt si oči ho málem stál místo a prozradil jeho přítomnost Borgům nahoře.

Nemohl to riskovat. Prach ho pálil v očích. Pevně stiskl víčka a doufal, že ze sebe vymáčkne nějaké slzy, aby ho oči přestaly pálit. Měl zuřivou chuť si je promnout.

Lýtka se mu třásla úsilím udržet tělo přitisknuté ke strmému svahu. Na tom, zda se bude držet velice tiše, závisel nejen jeho život, ale i život kapitána a ostatních. Nemohl se jim tak vydat, ne teď, ne tak blízko. Nad ním na svahu se pohnul Worf. Riker na něj málem křikl, aby byl zticha a zůstal ležet, ale zarazil slova včas.

Klingon se nejdřív pomalu pohnul, pak se vztyčil. Uplynula vteřina, pak další, pak ještě jedna. Potom se Worf shýbl dolů a vytáhl Rikera na vrcholek svahu.

Borgové byli pryč.

Worf ukazoval směrem, kterým odešli. "Veliteli," zašeptal, "našli jsme to!"

Riker zamrkal, aby si projasnil zrak, naklonil se kupředu a pokusil se proniknout očima divokou krajinu. Ano, nějaká stavba. Ne zničená troska, ale nějaká moderní pevnost, pravděpodobně původní a teď obsazená Borgy.

Srdce mu při pohledu na ni zabušilo. Kdyby tu tak byla Enterprise, mohli by na tu věc zaměřit paprsek a najít kapitána i ostatní. Mohli by stáhnout své lidi zpátky a získat kontrolu nade vším, co se děje.

Chtěl získat nějakou kontrolu, jakoukoli, aby jí mohl vychutnat v prachu mezi zuby. Proč se nenechal přenést na Enterprise, když měl tu možnost? Možná se špatně rozhodl. Místo toho musí mít ruce na této planetě, být blízko tomu, co se tu děje. Kdyby měl dost rozumu, mohl tu mít kosmickou loď, která by mu pomohla ovládnout tyto bytosti.

Kosmickou loď Federace, se senzory a zbraněmi a neuvěřitelnou silou.

Ale teď tu byl sám, ozbrojen jenom fázere, a s jedním Klingonem.

Chtěl vydechnout, když mu náhle vzduch uvízl v hrdle.

Hlasy! Další kroky.

On i Worf se navzájem upozornili dotykem a společně běželi přes hřeben kopce k jediným stromům a křoví, kde se mohli skrýt. Na to, že byla na planetě tak bujná vegetace, se jí kolem vyskytovalo velice málo, když ji opravdu potřebovali.

Riker se pokusil prorazit křovím a větvemi, škulbl sebou pokaždé, když ho šlehla větvička, a vtom vrazil do umělé postavy, která se nárazem nepohnula ani o centimetr.

Zapotácel se a narazil do Worf...

Oba dva stáli a zírali, protože to bylo všechno, co mohli dělat. Zírat a oceňovat démonickou souměrnost tří Borgů, kteří drželi své zbraně proti nim.

Will Riker se choval velice tiše a pozoroval tři nelidské bytosti, které je tak hladce zajali. Oni byli zticha a pozorovali zase jeho.

Ano, to byl jeden ze způsobů, jak se utkat s nepřítelem. Cokoli se stane dál, bude přinejmenším krokem k zodpovězení

tuctu otázek, které v sobě choval.

Něco mu říkalo, že by to mohlo být v jejich prospěch. Nedávalo to smysl, ale situace se mu zdála přinejmenším slibná. To je šílenství, pomyslel si. Jsem tak zklamaný, protože nevím, co se stalo s kapitánem? Jestli nás nezabijou tady a teď... možná nejsem tak šílený.

"Co chcete?" zeptal se: "Řekněte nám to."

Borgové zachovávali mlčení.

Zkusil to znovu: "Je někdo z vás velitel?"

Pohlédl na Worf a v poslední vteřině se zarazil a neřekl, aby je zavedli ke svému vůdci. Kdyby situace nebyla tak zatraceně vážná, mohlo by to vypadat téměř banálně. Člověk se setkává s mimozemšťany: Co teď? Začne jejich hledání tady, nebo tady skončí? Borgové ještě nevystřelili. To mu dávalo šanci.

Riker pohlédl na bytosti, které je drželi v šachu, a rozhodl se, že se musí ovládnout. Přinutí je, aby další krok udělali oni, i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělá.

Cela

"Opravdu cítíte, že Dat má emoce?"

"Prosím?"

"Cítíte, že Dat ty emoce opravdu prožívá, že není jenom nucen tvrdit, že to tak je, nebo že ho někdo ovládá na dálku tak, že to vlastně není Dat?"

Picard se při své zamyšlené procházce obrátil a pohlédl na Deannu Troi. "Vaše empatické schopnosti jsou teď víc než žádoucí, paní poradkyně," řekl jí. "Jsou to velmi důležité nástroje a s velkou pravděpodobností jediná zbraň, kterou máme. Chci, abyste mi přesně řekla, co jste zachytila u poručíka Daty. Prožívá skutečně emoce?"

Poradkyně zaváhala a pak řekla: "Určitě ty emoce prožívá ve své mysli, pane."

Měla velké potíže s tím, aby popsala, co cítila, a Picard měl velké potíže, aby jí dopřál čas na shrnutí všech vjemů.

Za okamžik řekla: "Cítí taky zvrácenou radost z toho, že takové pocity má. Je to pro něj omamně, ale necítí celou škálu emocí."

"Vysvětlíte to."

"Hněv u něj přichází a odchází. Stejně tak žárlivost a nenávisť, ale když zmizí, nenahradí je nic. Nemá žádný příliv a odliv, jako byste měl vy nebo já. U nás hněv vyprchává a začne převládat rozum. Dat tu schopnost nemá."

"Ale má pocity?"

"Ale ano. Žádný vnější zdroj mu nedodává umělé reakce, jestli máte na mysli tohle."

Picard s pocitem vítězství, i když předčasným, sevřel prsty. "Pak tedy máme možnost spustit jiné emoce. Nebo na něj zapůsobit svým vlivem. Aktivovat vzpomínky nebo jiné city, které má uloženy jako vzorky chování. Dobře, prohlásil a znovu se k ní obrátil. "Vydám rozkazy."

Troi se postavila, dočista zmatená tím, jaké rozkazy by jí mohl dávat tady, uvězněný v kamenné cele. "Kdykoli budete mít možnost, pracujte na Datovi," řekl. "Možná bychom v něm mohli něco probudit. Nějaké uspořádání slov, nějakou vzpomínku. Musíme k němu mluvit co nejvíc. Ale dejte pozor, abyste neřekla nic o tom, kde je Enterprise nebo některý z našich výsadkových týmů." Došel tak daleko, že opět ucítil silové pole. "Doufám, že na to LaForge myslí... Jsem si jist, že bude mluvit k Datovi co nejvíc."

"Jestli má někdo z nás šanci k němu proniknout," odpověděla Deanna, "je to Geordi."

"Ano," zamumlal Picard. "Každou vteřinou se situace stává vážnější. Borgové ovládnutí Lore jsou ještě nebezpečnější než dřív, protože předpověditelnost jejich chování je ta tam. Dat vlastní rozsáhlé informace o Hvězdné flotile a Federaci. Jestli Lore získá k těmto informacím přístup..."

Troi se zachvěla: "Radši ani nemyslet."

"Ale my na to musíme myslet, paní poradkyně. Něco ale mluví pro Datu. Zřejmě ho něco uvnitř drží zpátky, protože se zdá, že Lore ty informace ještě nemá. Jestli Beverly odletěla do Federace, jak měla nařizeno, brzy by se tu měla objevit Hvězdná flotila."

Odstoupil od otvoru do cely, naklonil se k ní a ztlumil hlas: "Paní poradkyně, jestli bude příležitost, jsem odhodlán postavit se mezi Lora a Federaci."

Její slonovinové obočí se stáhlo. "Myslíte obětovat se? Kapitáne, já..."

"Ano, abych zastavil Datu a Lora. Je to moje povinnost. V případě, že bych to nepřežil, předávám vám následující instrukce: doporučuji, aby byla tato planeta vyčištěna. Nemůžeme se odvážit nechat někoho z Borgů, dokonce ani poručíka Datu, přežít ve stavu, v jakém jsou. Obětovali bychom celou naši civilizaci."

Troi vypadala zaraženě, na tváři se jí odrážela nechuť. Zdálo se, že se chystá nesouhlasit. "Doporučujete ozbrojený útok?"

"Ne," odpověděl. Jeho snaha, aby ho pochopila, byla tak silná, že se mu hlas zadrhl v krku. "Doporučuju sterilizaci celé planety. Tihle Borgové mají v úmyslu zničit Federaci. Je to možná naše jediná šance, jak je zastavit."

Kamenné stěny, kamenný strop. Pocit, že člověk kráčí proti času, do chřtánu hory.

Chodba vedla ve skále, ale očividně byla vytesaná pomocí strojů. Jak je to dlouho? Riker to nedokázal odhadnout.

Nebylo tam dost světla na podrobné zkoumání. Podlaha byla suchá. Nákladní kontejnery různých typů lemovaly stěny, takže se viditelně jednalo o nějaký projekt přežití, který tu probíhal. Vzduch nebyl těžký a nebylo v něm cítit nic, co by nabízelo nějaký klíč.

Ano, dal Borgům možnost podniknout další krok, a tohle z toho vzniklo. Hnali ho s Worfem něčím jako tunel nebo

šachta dovnitř hory a teď do nějaké komory, kde stáli tiše další Borgové a pozorovali oba zajatce s...

Ne, nikoli s očekávanou netečností Borgů, ale s otevřenou zvědavostí a individuálním zájmem. Zájem? Riker zamrkal, aby dostal z očí zbytek písku. Možná ještě dobře nevidí.

Když přestal mrkat, zleva zpoza skupiny Borgů k němu přistoupila postava. Další Borg.

S náhlou ztrátou opatrnosti Riker pokročil kupředu přímo k tomu, o čem si byl jist, že to je jen jeho divoká obrazotvornost.

"Hugh?" zalpal po dechu.

"Co tady děláte, poručíku Rikere?" zeptal se známý Borg.

Riker zadržel dech. Tohle nepředpokládal. Hugh je tady!

Když hned neodpověděl, Hugh, znovu promluvil: "Copak už posádka Enterprise nenadělala dost škody?"

Riker a Worf na něj zírali, ale strach z nich teď spadl a oni cítili pouze údiv.

"Co to má znamenat?" zeptal se Riker důrazně.

"Prosím vás," odpověděl Hugh pevně, "tyhle zdi jsou staré a křehké. Pojděte s námi." Ustoupil a zamířil do hrubě tesané chodby.

Riker pohlédl na Worfa a pak přikývl.

Klingon šel první a Riker ho následoval. Další Borgové šli za ním, ale nikdo z nich v tomto okamžiku nadržel zbraň.

Hugh na ně čekal v nízké komoře, asi dvě stě metrů dál v hloubi hory. Mluvil tichým hlasem a bylo velmi podivné slyšet, jak Borg tlumí hlas v obavě o bezpečnost svou a svých druhů.

"Tady žijeme," řekl. "Já a několik dalších Borgů, kteří se odtrhli od kolektivu. A od Lora. Když jsem se vrátil z vaší lodi s individualitou, kterou jste mi dali, shledal jsem, že je těžké žít uprostřed kolektivu a mít v hlavě zase tolik hlasů, když jsem slyšel hlas své vlastní mysli. Myslel jsem, že se v nich ztratím."

Odmlčel se a jeho výraz svědčil o tom, jak se pro něj individualita stala důležitou. Vypadal lidsky i v tom strašném kovovém pancíři. Vypadal jako chycený do pastí.

"Moje přítomnost začala mít dopad na jiné Borgy. Došli k poznatku, že mohou také odstranit jiné hlasy a naslouchat jen svým vlastním myšlenkám."

"Když vezmeme v úvahu, jak jsou organizované lodi Borgů," pravil Riker a snažil se mluvit chápavě, "muselo to být ničivé."

Hugh přikývl. "Kolektivní rozhodnutí začala být nemožná. Úkoly nikdo neplnil. Naše loď se brzy začala jen tak zmítat ve vesmíru. Začal jsem věřit, že mít individuální rozum je pro nás smrtonosné. Muset myslet za sebe bylo dost bolestivé. Dostalo se nám příliš mnoho nebezpečí, kterému se říká individualita." Pohlédl na Rikera. "Je to břemeno."

"Ano, je," odpověděl Riker, "ale je to taky dar, Hughu."

"Nám," odsekl Hugh, "nepřinesl váš dar nic než bolest, poručíku."

Worf se vmísil mezi ně. "Ty viníš nás z toho, co se stalo Borgům?"

Hughova slova propaloval hněv, když pohleděl Klingonovi do očí: "Dali jste mi pocit individuality a poslali jste mě zpátky do kolektivu. Museli jste vědět, že předám svoje zkušenosti ostatním."

"Uvažovali jsme o tom," přiznal Riker. "Věděli jsme o takové možnosti."

"Takže jste umožnili Lorovi nás ovládnout!"

"S tím nemůžu souhlasit," odporoval Worf. "Lore je jenom jedna bytost. Borgové ho mohli zastavit."

"Nevíte, v jakém jsme byli stavu, když nás našel," procedil Hugh.

Na několik vteřin se rozhostilo nepřátelské ticho. Hugh viditelně bojoval, aby se ovládl. Kdysi byl téměř stroj a teď byl téměř člověk, ale zjevně mu nic z toho nestačilo.

"Před zkušeností na Enterprise," prohlásil tiše, "byli Borgové jednomyslný kolektiv. Hlasy v našich hlavách byly jasné a plynulé. Ale když jsem se vrátil, hlasy se začaly měnit. Začaly být rozdílné... odporovat si. V prvním období měli jednotliví Borgové různé představy o tom, jak postupovat. Nemohli jsme fungovat. Někteří bojovali mezi sebou, jiní se prostě uzavřeli do sebe." Odmlčel se a pohlédl stranou. "Několik jich vyhladovělo k smrti."

Riker na sobě nedal znát leknutí. "A pak přišel Lore?"

Pokoření zbarvilo do bronzova Hughovu těstovitou pleť a on prudce vzhlédl: "Pravděpodobně si nedovedete představit, co to je být tak ztracení a vyděšení, abyste poslechli každý hlas, který vám slíbí změnu."

"I když ten hlas říká, že vás musí řídit?" zkoumal Worf.

"To jsme chtěli!" zvolal Hugh. "Chtěli jsme někoho, kdo by nám mohl ukázat cestu z toho zmatku. Lore nám slíbil jasnost a cíl. Nedalo se... tomu odolat."

Hanba mu popletla řeč a v očích se mu objevila slabost.

Worf se nadechl a chystal se něco říct, ale Rikerovi se podařilo dát mu očima znamení, aby se zdržel poznámek. Hugh kráčel od nich, hlouběji do jeskyně.

Ochotně ho následovali a poskytl mu prostou laskavost, že mu naslouchali.

"Na začátku," vykládal, "vypadal Lore jako zachránce. Cíl stát se nadřazenou rasou, být naprosto umělí - byl povzbuzující! Zavedl pořádek. Dostal nás z chaosu, který jsem přinesl svému národu já. S radostí jsme dělali všechno, co po nás žádal. Řekl nám, abychom se zmocnili téhle planety, a my jsme to udělali. Pak nás vyslal do vesmíru, abychom shromáždili Borgy a přivedli je sem, aby s námi mohli sdílet budoucnost, kterou nám nabídl."

Riker sklonil hlavu před skálou. "Budoucnost, ve které by Borgové byli naprosto umělí jako Lore?"

"Ano," odpověděl Hugh a v jeho odpovědi zazněla nechuť. "Vyrobit protetickou paži nebo dokonce oko je jednoduché. Uchovat vědomí v umělém mozku - to už není tak snadné. Ale Lore nám to slíbil a věděl, že aby mu Borgové věřili, musí to dodržet. Tak začal provádět pokusy. A než jsme si to uvědomili, došlo k takovémuhle výsledku."

Zavedl je do jiné chodby k menší komoře, kde seděli dva Borgové a opírali se zády o skalní stěnu. Zpočátku na nich nebylo nic divného, kromě toho, že seděli nějak nedbale. Když se však Riker přiblížil, poznal, že to, co vypadlo jako nedbalost, je ve skutečnosti absence ovládnutí.

Oba Borgové byli zkrouteni a pokřiveni, jako by utrpěli nervové poškození. Jednoho z nich trápilo chvění. Stěží byl schopen opírat se sám o stěnu, sklouzával k jedné straně. Druhému chyběla paže a zdálo se, že je neschopný zaostřit pohled jediného oka, které mu zbylo.

Hugh pokročil k nim a narovnal toho, který sklouzl na stranu. "Takhle je to lepší, Trossine."

Zmrzačený Borg přikývl, dokonce se usmál drobné laskavosti.

Riker si myslel, že se mu hrud' rozskočí pod tíhou toho, co spatřil, co se stalo s celou civilizací - i když to byla nepřátelská civilizace.

Hugh se znovu narovnal a pohlédl mu do tváře. "Lore nám řekl, že je třeba obětovat několik z nás pro dobro většiny. Ostatní se k nim chovali, jako by byli mrtví. Někdo si vzal Trossinovo oko, jiný Kaluovu paži. Tak to u Borgů vždycky chodilo, proto se s tím smířili. Já ne. Viděl jsem, že nemohou dlouho přežít, tak jsem je vzal sem."

Ustoupil a postavil se mezi Rikera a Worf. "Tohle," řekl, "je výsledek mého setkání s Enterprise, poručíku. Tak vidíte, proč nijak zvlášť nevítám váš přilet sem."

Riker se těžce rozhlédl po jeskyni, po malé tlupě zpustlých odbojných Borgů, skrývajících se jako Robin Hood ve skalách a doufajících, že se nějak prosadí proti síle o tolik větší než mají oni. Nebyl úplně připraven všechno uznat, ale pochopil, co Hugh cítí a proč. Za těchto okolností se nedalo čekat, že Hugh ocení, když bude vůbec něco cítit.

Začarovaný kruh.

"Ty jsi neskočil na Lorův plán," řekl Riker. "Uvědomil sis, co dělá špatně, a pokoušíš se něco s tím dělat. Možná, že je to taky výsledek tvé zkušenosti s námi."

Hughova šedá tvář vypadala zamyšleně. Přes svou zatrpklou povahu se poctivě pokoušel nepominout nic důležitého. Tíha viny spočívala i na něm a on byl ochoten nést svůj díl odpovědnosti. Jeho protichůdné city mu byly stále nové, jako divocí koně na dlouhé trati, a on se stále snažil rozeznat, kterým má důvěřovat.

Povzdech. Bylo to téměř zachvění. "To je možné," přiznal, "ale odpusťte mi, že nemám zrovna chuť vám děkovat."

Riker se odmlčel, aby si pečlivě srovnal myšlenky. Uvědomil si, že tu mají celou novou vrstvu společnosti, na kterou se mohou obrátit s diplomacií a dokonce i s přátelstvím. Několik vteřin váhal.

"Hughu," řekl nakonec. "Nežádám tě, abys byl naším přítelem, ale možná bychom si mohli navzájem pomoci. Lodi Hvězdné flotily se za několik dní vydají k téhle planetě a my tu pořád máme několik členů posádky. Pomoz nám zachránit kapitána a jeho tým a my ti pomůžeme porazit Lora."

Hugh rázně zakroutil hlavou. "To je špatná nabídka, poručíku. Loraova děla zničí vaše lodi a hrstka vaší posádky nebude pro Borgy žádným protivníkem."

"Jaké jsou jiné možnosti?" naléhal Riker. "Sedět tady v jeskyni a doufat, že se odtrhnou další a připojí k tobě?"

"Další se ke mně připojí. Mnoho jich je Lorem rozčarovaných, ale bojí se ozvat."

Riker se kousl do rtů a držel se, aby nezačal vykládat epizody z historie, kdy malá tlupa žebráků pobíla neuvěřitelnou přesilou. Neměl čas vyzpívat všechny písně povstalců nebo vykládat Hughovi pohádky o odvážných činech, které zná každé lidské dítě. Hugh jednoduše chápe, že existuje budoucnost pro Borgy jako jednotlivce, jenom prostě nemá klíč k tomu, jak se k ní dostat.

Riker si uvědomil, že neví, co by řekl. "Přišli jsme sem, abychom dostali naše lidi. Nechci vám působit další potíže..."

Pokynul Worfovi a oba dva se obrátili k odchodu. Zezadu se ozval Hughův hlas: "Povězte mi... o mém příteli."

Riker se obrátil a pohlédl na Hughe.

"Příteli?" otázal se.

"O člověku jménem Geordi."

"Rád bych ti něco pověděl," odpověděl Riker. "Myslíme si, že ho drží uvnitř té budovy."

Hughův výraz se změnil. Vyjadřoval zájem. Rozhlédl se po jeskyni a těch, kteří se tam skrývali. "Nemůžu vám pomoci," řekl nejistě. "Nemůžu riskovat, že by nás tu objevili."

"Dobře," uklidňoval ho Riker, "nepomáhejte nám. Ale můžete nám aspoň ukázat, jak se dostat do té pevnosti a pak ven?"

Patnáctá kapitola

Cela

JEAN-LUC PICARD vrhl pohled na strážného Borgia za silovým polem, pak přešel dozadu do cely, natáhl se na lavici a předstíral, že usnul. Pokynul Troi. Přikývla.

Otočil hlavu a poslouchal. Šla k silovému poli.

"Můžu se tě na něco zeptat?"

Měla tichý, neustrašený hlas. Picard mu naslouchal a doufal, že naslouchá i Borg na stráž.

"Co se stalo lidem, kteří žili na této planetě?" pokračovala Troi a zřejmě si uvědomila, že bude muset najít něco zvláštního, aby na oplátku dostala žádané odpovědi. "Byli to biologické formy života," zabzučel strážce a jeho hlas měl umělý přízvuk Borgů. "Byli slabí a nedokonalí. Jednička nám nařídil, abychom je zničili."

Picard poslouchal, ruce a nohy napjaté, jak tam ležel a doufal, že Troi bude pokračovat v konverzaci. Hleděl na šedou stěnu.

"Víš, odkud Jednička přišel?" zeptala se Troi.

Další pauza, strážce neměl odpověď. "Přemýšlej o tom," naléhala Troi. "Jednička se nenarodil jako ty a já. Někdo ho sestrojil."

"Jeho tvůrce musel být velice moudrý."

"Jeho tvůrce," opáčila Troi, "byl biologickou formou života."

Borg okamžitě odpověděl: "To není možné."

"Proč myslíš, že byl vyroben, aby vypadal jako člověk?" opáčila Troi a dostala se tak k dalšímu logickému stupni.

Picard potlačil přání zatleskat její vytrvalosti. Všechno, co mohl dělat, bylo držet se zpátky a ujišťovat se, že strážce si připadá natolik jistý, že s ní hovoří.

Ted' mlčí. Znamená to, že byl vyveden z míry?

Picard se poddal palčivé zvědavosti a trochu se pootočil, aby viděl, co se děje. Strážce byl obrácený k cele, ale díval se mimo vchod, viditelně pohroužen v myšlenkách.

"Byl vytvořen nedokonalým organismem," pokračovala Troi, stále elegantně chladná, "proto není dokonalý."

"Je to Jednička," řekl Borg.

"A protože není dokonalý," vedla poradkyně svou s naprostým sebeovládáním, "Borgové nemusejí dělat, co řekne, ne?"

Zeptala se způsobem, který nevyžadoval odpověď.

Picarda to však povzbudilo i bez odpovědi. Uviděl něco, o čem si myslel, že je nedosažitelné. Přes své chování a vzhled nebyli Borgové roboti. Nikdy nebyli roboti, ani předtím, než jim Hugh přinesl individualitu a Lore ji překroutil.

Pozoroval strážce a viděl, jak jím zmítají pochyby, jak se mu zračí ve tváři nádherné dilema a dojemné touhy. Kde jsou pochybnosti, tam je i naděje. Noví Borgové si mysleli, že dělají správnou věc. Chtěli dělat to, co je správné, vnímat správné a vykonávat správné, a teď hledali definici správného.

To byl záblesk života, který mohl využít, když bude chytře postupovat. Oči popleteného strážce před ním odrážely touhu po přirozené spravedlnosti, kterou sdílejí všechny inteligentní bytosti. Přirozené právo uznat osobní zásluhu, kde se to patří; právo zaškokbrtnout, nebýt - ano vášnivě přání - nebýt zaostalý a nerozpoznatelný od druhých. Právo mít vlastní názory, které se liší, a přit se o ně. Picard poznal, že on, vězeň, je svědkem bouřlivého vzednutí a výbuchu skutečné individuální inteligence. Časem se může každý Borg vzbouřit.

Jenom kdyby se to stalo dostatečně včas pro Federaci a, je-li to možné, i pro nás.

Bližící se kroky otřásly Picardovými myšlenkami a zahnal Borga zpět k povinnostem strážce.

Picard vyšel ze svého kouta, právě když se Lore objevil za silovým polem.

"Kde je Geordi?" zeptal se kapitán ovládnutým velitelským tónem, přesně jak chtěl. "Co jste s ním udělali?"

Lore si ho nevšímal a začal pracovat na vnějším kontrolním panelu. silového pole. Pole se začalo chvět, zapraskalo a přeskupilo se tak, že rozdělilo celu a oddělilo Picarda od Troi.

Zatracené, pomyslel si Picard, měl jsem na to myslet a držet se před ní. Zase jednou jsem nepředvídal jeho úmysly a teď...

"Nazdar, Deanno."

Troi před Lorem ucouvla, ale ne víc než krok nebo dva. Nevypadala, že se bojí. Aspoň prozatím.

Picard pozoroval její tvář, velké černé oči, její krásu, která teď pro ni představovala hrozbu, a viděl, že se řídí výcvikem, který postoupila u kosmického loďstva, a zažitou moudrostí, kterou získala tím, že prochází životem jako krásná žena.

"Jsi nádherná," pravil Lore, jako by slyšel Picardovy myšlenky.

Picard si připadal, jako by Lore obtěžoval jeho.

Vrhl se k horkému neviditelnému poli: "Nech ji na pokoji."

Lore si ho nevšímal. Přistoupil blíž k Deanně. "Nemusíš nic předstírat. Viděl jsem, jak se na mě díváš. Všichni to viděli."

"Mýlíš se, Lore," odpověděla poradkyně pevným a nevzrušeným hlasem.

Opět kousek ucouvla, aby mezi jím a sebou udržela určitou vzdálenost. Kdyby ucouvla hodně, dala by najevo strach, a málo by zase znamenalo výzvu.

Na druhé straně všichni věděli, že Lore udělá, co chce. Ať bude Deanna hrát tu nebezpečnou hru jakkoli obratně, neunikne mu.

"Myslím, že se nemýlím," řekl Lore a zlověstný úšklebek se mu rozšířil po tom, co mohlo být známou Datovou tvář, která si tak dlouho zasluhovala jejich důvěru. "Neboj se. Neublížím ti."

Picard se opřel o silové pole, ale to ho odrazilo s popáleninami na kůži a uniformě. Kdyby byl jen o trochu blíž, dostalo by se mu do úst a do krku.

"Nech ji na pokoji," zavolal kapitán znovu, ale prudčeji.

Lore na něj pohlédl. "Žárlíte, kapitáne? Ted' je moje a vy nemůžete udělat nic, abyste mi v tom zabránil."

Deannina slonovinová tvář se stáhla hněvem. "Ať už se mnou uděláš cokoli, nepatřím ti."

Lore se otočil, aby se na ni zase podíval, a jeho výraz náhle zhořkl, když byl nucen připustit rozdíl mezi podrobením těla a podrobením srdce. "Zdá se, že si neuvědomuješ, jaké privilegium to pro tebe znamená."

"To je mi jedno," odsekla Troi. "Pro nás, kdo umíme myslet sami za sebe, nejsi žádný svatý."

Výhrávala a Lore vypadal, jako kdyby ji za to chtěl zabít.

Sáhl po ní a Troi ho oběma pěstmi uhodila do tváře. Lore pod ranami zamrkal a Troi ustoupila ke zdi. Androidovu lesklou tvář přeletěl další úsměv, ale úsměvu se moc nepodobal. "Tohle mám rád," řekl. "Jak ses to dozvěděla?"

"Lháři," nedala se Troi. "Mě neoklameš a nebudu ti patřit. Víím o emocích víc než ty a vždycky proti tobě vyhraju."

Picard jí chtěl říct, aby už přestala, ale měla pravdu. Opravdu věděla víc než Lore a možná víc než sám kapitán o primitivních emocích a o tom, jak je využít - k dobrému nebo zlému. Uvědomil si, že kterýkoli člen jeho posádky může prožít okamžik jako tento, kdy jim nebude mocí přijít na pomoc, ale bude muset být svědkem. Chtěl prostrčit ruku tím

zatraceným polem a stáhnout z toho netvora jeho umělou kůži.

Lore se díval na Deannu. Pak se obrátil k otvoru do cely a pohlédl na strážce, přihlížejícího jako zvědavé dítě, které ví, že se něco děje, ale neví přesně co.

A protože Borgové byli v myslích spojeni, viděli všichni to, co tento Borg.

Picard se znovu přitlačil na pole. "Přece nechceš, aby viděli, co s ní uděláš, že ne, Lore?" zavolal.

Lorův výraz ochladl. V myslích svých následovníků chtěl zůstat dokonalý.

"Však se najde vhodnější chvíle," poznamenal. "Jste velice chytrý, kapitáne Picarde, víte o tom? Primitivní, ale chytrý." otočil se k Troi a uznale ji štípl do brady. "Určitě se vrátím. Budu tě mít celou pro sebe, až přijde vhodná chvíle."

Ve snaze předvést svou hrdost a držení těla se otočil na patě jako hračka pro děti a odpochoval.

Když odešel, strážce vrátil silové pole do původní polohy a Picard a Troi mohli zase k sobě. "Jste v pořádku?" zeptal se kapitán tiše.

"Ovšem," odpověděla, jako by ji obtěžoval nějaký pobuda v baru. "Veliteli, všiml jste si něčeho při té návštěvě?"

"Ano, určitě. Nebyl si jistý, co má dělat, aby udržel svůj obraz netknutý. Nemá všechno tak dobře promyšlené nadlouho dopředu, jak prohlašuje. Má promyšlených příštích pár minut a mlhavou představu o budoucnosti, ale velice mlhavou."

"A to znamená, že ho můžeme překvapit," dodala Troi.

Picard se se staženým obočím a strnulými rameny obrátil k silovému poli a pohlédl do pusté chodby. "Překvapme ho."

Jeskyňě

"Z těchto jeskyní vedou tunely až pod budovu. Některé z nich jsou napojeny na větrací systém a pak na chodby v budově."

V Hughově hlase byly stále slyšet zbytky robotického bzučení, ale jen na některých slabikách. Určitě už nebyl jen Borgema, zmatený nebo ne, nemohl se jím znovu stát.

Will Riker skláněl hlavu, aby se nepraštil do čela o nízkou skálu, ale myšlenky si nechával pro sebe.

"Ukažte nám je," ozval se zezadu Worf, "když budeme vědět, jak to v budově vypadá, budeme moci sestavit plán na záchranu našich druhů,"

"Nikdy je od Lora nedostanete," mnil Hugh. "Pokoušíme se o beznadějnou věc."

Vedl je ponurým skalním bludištěm a jeho hlas zněl sklesle.

Riker pokročil vedle něj. "Nic není beznadějně, dokud se nevzdáš. Jak to, že ti mezi tím vším, co ses naučil, tohle ušlo?

Ty jsi přece vzdoroval Lorovi lépe a déle než kdokoli z nás. Copak si proto nemůžeš důvěřovat?"

"Nemůžu si důvěřovat," odpověděl kyborg smutně. "Lore ví, že jsme uprchli. Dříve či později nás tady najde. Přijde sem a všechny nás zastřelí."

"Když je to tak beznadějně, proč se mu nevzdáte rovnou?" zeptal se Riker.

Hugh měl skleslá ramena a jeho chůze, jak kráčel před nimi, se zdála nejistá. Vrhla paprsek světla z mechanické svítilny na pravém rameni. "Nevím," odpověděl prostě.

"Tomu se říká riziko, Hughu," prohlásil Riker. "A dobrý, staromódní vzdor a neposlušnost. Svoboda má svou cenu. Víš to, i když si myslíš, že to nevíš. U živých bytostí je to skoro instinktivní a ty jsi živý, Hughu."

Hugh neotočil hlavu. Stiskl pevně rty, čelisti se mu pohybovaly, jako by chtěl promluvit, ale nenalezl vhodná slova.

Kráčel kupředu v čele těžkým krokem, jako by za sebou táhl své probouzející se svědomí.

Riker se znovu ozval: "Poslouchej, Hughu, ty máš o nás špatné mínění. My jsme měli příležitost dokonale tě využít ke zničení všech Borgů a víš, jak to dopadlo? Neudělali jsme to."

Hugh vzhlédl.

Riker se naklonil kupředu, rozhodnut předat to poselství.

"Váš kolektiv napadl Federaci a zabil desítky tisíc lidí, než jsme to naštěstí zastavili. Ještě pořád jsme se z toho nevyhlazili. Měli jsme způsob, jak tvým prostřednictvím všechny Borgy naprosto vyřadit - vložit do tebe velký počítačový virus. Mohli jsme tě použít k tomu, abychom skoncovali s hrozbou Borgů. Co by asi udělal váš národ nám, kdyby měl stejnou šanci?"

"Tak proč jste to neudělali?" zeptal se Hugh a jeho tvář se ve skrovném světle zkrabatila.

"Protože by to bylo špatné!"

Rikerovi bušilo srdce. Slyšel jeho tlukot v uších. Potřeboval Hughe na své straně, ale nadto měl náhle chuť předat ještě další poselství. Kdyby zemřel při pokusu tohle všechno rozmotat, přinejmenším by se mu podařilo předat kousíček poselství jedné civilizace druhé.

"Pokusili jsme se udělat, co bylo správné," řekl. "Nejen pro nás, ale prostě správné. Jestli nevidíš žádný rozdíl mezi námi a Lorem, tak se nediváš dobře. Bylo by to porušení všeho, co jako druh představujeme, a kapitán Picard to věděl. Vydržel peklo bezesných nocí a dostal co proto od velitelství Hvězdné flotily, protože se rozhodl tě pustit, ale tak už to chodí. Je třeba rozhodnout! Když jsi získal vlastní individualitu, poslali jsme tě zpátky, abys žil individuálním životem, protože to bylo něco, co jsi ty chtěl. Které společnosti chceš, aby byli tihle noví Borgové součástí?"

Riker v šeru pošílhal a pozoroval Hughe, zatímco se slabé světlo třepetalo a pohrávalo si na jejich tvářích.

"Muset takhle volit, Hughu... to znamená žít."

Nakonec vydechl a zařadil se zpátky. "Hughu, kamaráde, myslím, že ti věříme víc, než si věříš ty sám."

Geordi se podesáté pokusil zvednout ruce a podesáté si uvědomil pouta, která ho přidržovala na nějaké nakloněné rovině. Nebyla to postel, dokonce ani nemocniční vozík, byl to nějaký druh vyšetřovacího stolu. Připadal si jako bytost

v nějaké povídce, ležící na operačním stole.

Hrůzou dýchal tak povrchně, že se mu začalo dělat mdlo. Pokusil se zhluboka nadechnout jednou nebo dvakrát, aby dostal do mozku trochu kyslíku a do zbytku těla trochu odvahy, ale bylo těžké být statečný. Byl sám, neviděl, nemohl se hýbat a jeho nejlepší přítel předtím mluvil o pokusech.

To není zrovna formulace na uklidnění mysli.

Pokusil se začít, aby objevil nějakou stopu doslova vyčuchal - a naslouchal, ale nošení VISORU celá dlouhá léta ho zkazilo. Pracoval o tolik lépe než prostý zrak, že Geordi nevěnoval mnoho pozornosti ostatním smyslům. Už uplynula dlouhá léta od doby, kdy se musel pohybovat, chodit a obejít bez něho.

Proč toho času nevyužil k učení? Pořád měl tolik jiných věcí na práci a Enterprise byla vždycky dokonalým útočištěm. On o ni pečoval a loď ho na oplátku chránila a vždycky měl svůj VISOR, aby mu nahradil zrak.

Ted' to bylo pryč.

Slyší nějaký zvuk? Je tu někdo?

Kroky? Kdyby se podíval na podlahu VISOREM, mohl by říct, jestli sem někdo jde. Obvykle se neobtěžoval nasloucháním.

"Date?" ozval se. "Je tu někdo?"

Na okamžik vnímal jen podivné ticho a pocit, že není sám.

Potom se ozvalo: "Geordi."

"Kapitáne!" Jak Picard unikl Borgům? Záleží na tom? Je tady!

"PŠŠ!" ozval se kapitán. "Prcháme."

"Rychle," zalapal Geordi po dechu. "Dat byl před chvílí tady. Pro něco si odešel..."

"Pozdě," to promluvil Datův hlas.

Geordi se prudce nadechl a zadržel dech. Nechal se oklamat. Byla to jenom Datova schopnost napodobovat hlasy.

"Můj bratr mi doporučoval, abych se pokusil rozvíjet svůj smysl pro humor," vysvětlil Dat. "Co říkáš?" Hrůza sevřela Geordimu vnitřnosti. Datovy povídačky o pokusech zněly jako něco z hrůzostrašné povídky, ale tohle... Dat nedělal jen to, co se muselo udělat. Záměrně svůj objekt mučil a říkal tomu humor.

Geordi se pokusil odtáhnout, když uslyšel, že se Dat blíží k němu, ale pouta mu nedovolila téměř žádný pohyb.

"Myslím, že je potřeba trochu zapracovat."

Dat stál vedle desky - Geordi vnímal jeho přítomnost a cítil, jak se zase začíná potit. Svištivý zvuk, velice slabý... něco po straně hlavy, na spánku, kde měl vývod pro VISOR. Slyšel, jak něco začíná hvízdát, a pak ucítil, jak mu to vibruje v hlavě.

"Co se děje?" zeptal se chvějícím se hlasem.

"Neutralizuji tvoje receptory bolesti," odpověděl Dat stroze.

Geordi prudce polkl. Zdálo se, že si Dat neuvědomuje, že může odstranit bolest, ale neodstraní s ní strach. "Co to se mnou děláš?"

Uslyšel cvaknutí a náraz, jak Dat položil jeden nástroj a vzal si druhý.

"Implantuji ti nanokortenidová vlákna do mozkové kůry, která se mají naučit a napodobit vzorky tvých nervových pochodů."

Něco se dělo. Geordi cítil tlak v hlavě, jako by zubař pracoval na umrtveném zubu. Věděl, že se tu odehrává chladnokrevná práce, cítil, jak mu něco tlačí na povrch hlavy a vnímal slabý svištivý zvuk v lebce.

Pot mu stékal po obličejí, přes čelist dolů na krk. Ruce se mu chvěly a napínaly v poutech.

"Až budou na svém místě," pokračoval Datův hlas, "zničím tvé mozkové buňky a zjistím, jestli umělá nervová síť bude schopna převzít rozpoznávací funkce."

"Date, poslouvej mě!" Geordi zalapal po dechu a pokusil se udržet hlas na obvyklé úrovni. "Lore tě ovládá. Vysílá nějaký druh nosné vlny, která působí na tvoji pozitronovou matici."

"Jestli bude operace úspěšná," vedl Dat svou, "tvoje rozpoznávací funkce se značně zlepší."

Zoufalý Geordi zvýšil hlas. "Copak ti nezáleží na tom, že tě ovládá?"

"Niměně je tu přibližně sedmdesátiprocentní možnost, že operaci nepřežiješ."

Další tlak, další svištění. Vzdálené pohyby v lebce - Geordi stiskl zuby. Slabost mu zaplavila končetiny. Kdyby se tak mohl podívat... vidět muka, která k němu přicházejí, možná i smrt...

"Takové vyhlídky mě moc nezajímají," zamumlal. Odmilka a Datův hlas dodal: "Ale přesto vzbuzují obavy."

Obavy... Je v Datovi ještě nějaký pozůstatek zájmu o něj?

Hledal jako posedlý logický způsob, jak v něm probudit zbytek přátelství, které podle svého mínění zaslechl v hlase. Kdyby byla možnost...

"Niměně," mluvil Dat dál, "mám ještě poradkyni Troi a kapitána Picarda, takže jsou důvodné předpoklady; že operace bude úspěšná alespoň u jednoho z vás."

Chladná pravda uhodila Geordioho do tváře. Špatně to pochopil. A nemůže říct nic, co by Datovi zabránilo zavrtat nervová vlákna do lebky svého kdysi nejbližšího přítele.

Laskavý Dat, spolehlivý, slušný a eticky se chovající Dat, který by ani za milion let nedovolil takové mrzačení a mučení. Kdyby tu tak byl skutečný Dat!

Geordi zaťal zuby ještě pevněji. A jako výsměch jeho slábnoucí naději a na vzbuzení většího strachu znovu ucítil tlak na povrchu hlavy.

Šestnáctá kapitola

"POMOZTE MI!"

Volání o pomoc prolétlo chodbami budovy a zatřásl o i tou nejvyrovnanější myslí. Spolu s ním bylo slyšet praskání silového pole, jak byla narušena jeho energie.

Strážce Borg se prudce otočil, okamžik nebo dva zaváhal a pak popošel k cele, kde jeho pán věznil zajatce.

Uprostřed ležel jeden z vězňů v bezvědomí na podlaze. Picard.

"Pokusil se utéct," vykládala osoba ženského pohlaví, Troi, která klečela u těla v bezvědomí: "Silové pole mu způsobilo nervový šok! Jestli umře, Lore z toho bude vinit tebe!"

Strážce znovu zaváhal, ale hlas té ženy ho ovlivnil už předtím a on mu důvěřoval, nebo na něj přinejmenším působil důvěryhodně...

Vypnul silové pole a vkročil do cely. Sehnul se, aby se podíval zblízka.

Téměř vzápětí upadl do bezvědomí. Ani si plně neuvědomil, co se stalo.

Stříbřitá tekutina začala kapat z jeho přetržené trubice, když se složil na podlahu.

Picard se překulil a vstal, odhodil utrženou trubici, kterou ještě držel v ruce, a okamžitě prozkoumal strážcovu bezvládnou umělou ruku. Chvilí si jí zápolil a pak se mu podařilo uvolnit z ruky zbraň. Podal ji Troi.

Nejstarší trik v příručce, tak starý, že se Picard skoro styděl ho použít, ale fungoval.

Také to potvrdilo hypotézu poradkyně Troi - že Borgové prožili tak krátký čas jako nezávislé bytosti, že jsou ještě v mnoha věcech naivní. Tím by se dalo vysvětlit, proč je Lore tak ovládá.

Přidal tuto novinku do koše nasbíraných poznatků, které mu pomáhaly vymýšlet další postup. Nakonec to všechno splete v nějaký plán, ve kterém bude jednat přímo s Lorem.

"Podívejte se, jestli je chodba prázdná," řekl. Troi tiše vyklouzla z otvoru cely - a zarazila se.

"Odhodte to, nebo mu zlomím krk."

Jakmile Picard zaslechl známý hlas, rychle vyskočil. Troi se už vracela do cely, zatlačována Datem, který držel jednou rukou Geordiho za paži a druhou mu tiskl hrdlo. Picard téměř vykřikl, když Troi udělala, co jí Dat řekl. Neměla se vzdávat zbraně - to bylo první bojové pravidlo v takové situaci.

Deanna Troi však nebyla na takové situace trénovaná. Měla možnost Data zlikvidovat, vlastně zmenšit na polovinu nebezpečí hrozící Federaci, se ztrátou pouze jediného muže z posádky. Obrovská příležitost.

Přesto se však poradkyně, naučená léčit, nemohla přimět k zabíjení. Nepochopila, že jsou všichni nahraditelní. Geordi mohl být nahrazen. Dokonce i Dat - Dat, jakého znali před tímhle vším. To byla součást velitelského výcviku.

Od pohledu bylo patrné, že Geordi moc dlouho nepřežije to, co musel podstoupit. Troi se nechala ovlivnit tím, co viděla. Jednala instinktivně, přes Picardovo předcházející varování, že je důležité Data zastavit.

Nedá se už nic dělat. Zbraň je ztracena.

Picard zatnul zuby a neřekl nic, když se k němu Troi zase připojila. Stáli tam spolu bezmocně, když Dat vtáhl jejich omámeného inženýra do cely a postrčil ho k nim. Zachytili ho a položili na jednu z lavic. Byl ochablý, kůže měl bledou a studenou. Oči otevřené a jejich zamžené bílé neviditelné duhovky protkané červení.

"Co jsi mu udělal?" zeptal se Picard.

Dat si ho nevšímal. "Vrátím se pro něj později."

Chladně se obrátil a pokynul dvěma Borgům, kteří se objevili v chodbě, aby odstranili svého druha. Dvojice uchopila padlého Borgia mezi sebe a odtáhla ho z cely.

Dat odkopl zbraň, která ležela na podlaze. Proletěla prázdnou chodbou.

Za okamžik se silové pole obnovilo.

Tak tedy dopadl pokus o útěk. Nedostali se ani na deset metrů.

Troi se sklonila nad zmučeným inženýrem. "Geordi, máte bolesti?"

"Ne," zamumlal Geordi, "točí se mi trochu hlava... ale to je všechno."

Picard ho vzal za slovo a zavedl znovu řeč na jejich situaci. Otevřel dlaň a ukázal Troiové malý černostříbrný mechanismus. Potichu pravil. "Podařilo se mi získat část vysílačky ze strážcova propojovacího systému. Používá nějakou formu fázovaných impulsů."

Geordi se snažil zvednout hlavu. "Možná bychom ho mohli pozměnit... abychom dostali kedionové impulsy... a obnovili Datův etický program."

"Musíte mi to pořádně vysvětlit."

"Možná už nemáme čas. Dat říká, že se pro mě brzy vrátí." Geordiho hlas zněl vyčerpaně, ale snažil se myslet jasně.

"Popíšu vám to. Za prvé, budete muset vést jinudy modulaci obvodu, abyste obešel spouštěče..."

Picard pozorně poslouchal a pokoušel se co nejrychleji dělat to, co mu inženýr popisoval. Geordi možná nemá dost energie na to, aby to zopakoval. Jestli mají skutečně nějakou možnost pozměnit budoucnost, jak ji před nimi nastínil Lore, určitě se jim to nepodaří fingovaným zraněním a promarněnými pokusy o útěk.

Kapitán pilně pracoval na miniaturním přístroji a nehlídal čas. Záleželo víc na tom, co dělá, než na tom, kolik času to zabere. Vlákno po vlákně měnil účel, pro který malá vysílačka sloužila. Těžká práce, ale mechanismus musel fungovat, nemusel být zrovna příliš elegantní. Některé jeho funkce jsou tak podstatné, že úhlednost není důležitá. Tento přístroj musel hlavně vysílat správný signál v zásadě správném směru.

Picard se jen musel postarat o to, aby byl signál správný a aby si nikdo nevšímal, že se něčím zaobírá.

"Doktorko Crusherová, rád bych zaznamenal protest do lodního deníku."

Barnabyho prudký hlas napovídal, že nežertuje.

Byl červený v obličeji a vypadal ustaraně. Všichni na můstku se na něj zadívali. Beverly Crusherová stála proti němu.

Nemohla skrýt překvapení. "Opravdu, vy?"

"Ano, já."

"Dobře... tak to udělejte."

Přešlápl dozadu a dopředu a nakonec ze sebe dostal, co musel říct. "Dostala jste rozkazy. Tohle není to, co kapitán chtěl. Myslím, že jsou tu jisté detaily, na které nemyslíte."

"Já myslím," naježila se Beverly. "Myslím na čtyřicet sedm detailů, na které vy zapomínáte, poručíku."

Oči všech ostatních členů posádky byly jako jehly a bodaly odevšad, ale Crusherová a Barnaby stáli dál proti sobě na zadní palubě.

"Kdyby kapitán Picard nesvěřil velení vám," pokračoval Barnaby, "velel bych lodi já."

"A kvůli tomu to říkáte?" zařvala Beverly.

Mávl rukama. "Ne! Nechci velet! To vůbec nemám na mysli! Mám na mysli, že kdyby osobně neustanovil vás jako velitele, pak bych velel já nebo nějaký jiný důstojník nebo někdo, kdo opravdu umí řídit loď. Že si vybral vás, to bylo jeho právo, ale taky momentální pohnutka. Udělal to záměrně. Nebyla to náhoda. Bylo to jako poselství. Dal vám rozkazy ustoupit, doktorko, a vy neustupujete."

Zavrtěla hlavou: "Přála bych si, abyste to jasně vysvětlil. Předal mi loď a řekl: 'Vy budete rozhodovat. A to je to, co dělám.'"

Chystala se obrátit, ale Barnaby ji chytil za loket. "Prosim vás, poslouchejte. Uvědomte si jednu věc. To není jako když těmi kanály skáčeme každý den sem a tam my. Co když to nouzová bójka nezvládne? Nebo co když dojde k poruše? V otázkách zpráv na život a na smrt bychom na takové věci neměli být závislí. Není prostě dostatečně spolehlivá. Co když jsou na druhé straně tunelu Borgové, seberou zprávu a zničí ji. Nebo co když velitelství Hvězdné flotily bude myslet, že to je nějaký vtip, a nechá si týden na rozhodování, co s tím podniknout? Měli bychom tam letět taky a zprávu podpořit svými tvářemi a slovy."

Hněv mu vyprchal z obličeje. Zřejmě ho potřeboval jen na okamžik, aby vybičoval nervy a oslovil ji. Ted' se jen zoufale snažil, aby ho pochopila.

"Kapitán měl dobré důvody, když nám dal rozkazy ustoupit," mluvil dál Barnaby. "Měl na mysli víc než životy čtyřiceti sedmi lidí. Svěřil vám velení, protože nepředpokládal, že byste se s Borgy pustila do boje. Očekává se od vás, že přivoláte důstojníky s důkladnými vojenskými loďmi, abychom měli skutečnou šanci. Jestli Borgové Enterprise zajmou nebo zničí, dala jste jim skvělý vánoční dárek."

Beverly na něj zírala, tvář měla strnulou a ruce studené. Na žádnou z těchto věcí nepomyslela. Ted' viděla, že kapitán o tom všem přemýšlel.

"Uvědomte si, doktorko," dokončil Barnaby, "že vám kapitán nepředal velení, abyste řešila situaci. Předal vám velení, abyste provedla ústup."

Většina lékařů má hroší kůži. Trvá dlouho, než je člověk přinutí ji shodit, nebo než jí něco pronikne.

Beverly cítila, jako by se jí stalo oboje. Měl pravdu. Velela jako lékařka, ne jako vojenský důstojník.

Její povoláním bylo zachraňovat životy. To vždycky dělala. Vždycky pracovala pro záchranu života. Nikdy nepomyslela na to, že nejlepší věc, kterou by mohla udělat, bude nechat lidi umírat. Nikdy nemusela volit něco takového.

Jak člověk snese, když musí říct: "Tihle budou žít, tihle zemřou?"

Jean-Luc jí předal velení a ona z jeho rozhodnutí udělala chybu. Barnaby má pravdu. Důvěřoval jí, že s lodí uprchne a podá zprávu velitelství. Kapitán čekal, že bude mít dost síly, aby to udělala.

Neměla k tomu jinou přípravu než přednášky o nouzovém velení na akademii.

Náhly soucit s Jeanem-Lukem - s kterýmkoli kapitánem - ji téměř zadusil. Měla chuť vyskočit, předat velení Barnabymu, utíkat zpátky na ošetřovnu a dělat to, při čem se cítila spokojeně.

Všichni se na ni dívali. Čekali, až to udělá.

Ale Jean-Luc ji nepozval na můstek proto, aby se cítila spokojeně. A být kapitánem neznamená přijímat skupinová rozhodnutí. Velet se nedá podle rozhodnutí výboru. Být dočasně kapitánem by mohlo taky znamenat, že si musí znovu definovat rozkazy, jak situace vyžaduje.

Ruce se jí potily. Stiskla je.

"Už jsem se rozhodla," pravila. "Musím se s tím smířit. Kromě toho, jestli je to chyba, budu dostatečně mrtvá na to, abych se z toho musela zodpovídat před komisí." Pokývla na Barnabyho: "Vaše námítky беру na vědomí. Budu o nich přemýšlet. Vraťte se na své místo."

Vysoká rychlost v hyperprostoru byla rozjařující. Zvláště pro lékaře, který neměl možnost to často sledovat.

Beverly zjistila, že často zapomíná na to, co právě dělá, a jenom zírá na velkou přední obrazovku, kde se před kosmickou lodí lámal prostor.

Proč má tak zhoubnou chuť přehodit přes tu krásu před sebou plachtu?

Stále nebyla schopna ovládnout se tak, aby se jí přestaly potit dlaně. Zatočila k zadní palubě. Barnaby stál teď vedle ní a oba se skláněli nad Taitt, která nastavovala na monitor grafické znázornění.

"Senzory stále ještě nemohou určit polohu lodi Borgů. Pokousím se odfiltrout rušivé vlivy."

"Za devatenáct vteřin budeme na dosah transportéru," pravil Barnaby.

Taittin hlas zněl vysoko, jak byla nervózní, když oznamovala: "Senzory začínají pracovat... Tady je ta loď!"

Mávla rukou na monitor, který teď ukazoval loď Borgů na oběžné dráze.

Beverly ukázala na odvrácenou stranu planety. "Vstoupíme na oběžnou dráhu tady."

Barnaby přikývl. "Kormidelníku, nový kurs. Míříme na souřadnice nula, pět, dva, čárka, sedm."

Navigační důstojník se ozval sice skepticky, ale pravil: "Ano, pane."

"Připravte se na vystoupení ze zakřiveného prostoru za... osm vteřin," nařídil Barnaby.

"Doufám, že tak získáme čas," pravila Beverly. Barnaby jí neodpověděl. "Nouzové zpomalení v pěti vteřinách... třech... dvou..."

"Držte se!" Beverly se nemohla udržet a dořekla: "Jedna!"

Loď sebou škubla a zakvílela, jak se zapnuly pomocné rakety a neuvěřitelná rychlost opadla jako kniha padající ze stolu. Polovinu posádky na můstku to vrhlo na zem. Taitt sklouzla ze židle a uhodila Beverly do kotníků, ale Beverly se podařilo udržet panelu a zůstat na nohou. Barnaby popadl dívku za paži, aby se nekutálela dál k pilířům taktického stanoviště, ale musel se opřít o koleno, aby se mu to podařilo.

V posledních vteřinách se dostavila nevolnost, pák závrat', pak pocit tíhy, jak se gravitační systémy snažily zvládnout náhlou změnu.

Taitt se dopotácela zpátky na židli.

"Dokázali jsme to!" vydechla. "Jsme na oběžné dráze, veliteli! Loď Borgů je na druhé straně planety. Letí k nám, aby nás zastavili."

Beverly nadskočila: "Můstek volá transportní komoru. Začněte s evakuací!"

Barnaby skočil k panelům se senzory. "Borgové budou na dostřel zbraní za... třicet dvě vteřiny."

"Připravte se na nastavení štítů," zavelela Beverly a uvědomila si, že to měla říct před deseti minutami. "Stále ještě nemůžeme zaměřit tým kapitána Picarda," hlásil Barnaby, "a teď už nemáme ani stopu po poručíku Rikerovi a poručíku Worfovi."

Beverly ovládla chuť do něčeho praštit a vyrazila ze sebe: "Crusherová volá Salazara. Podejte hlášení!"

"Právě stahujeme poslední týmy," oznámil Salazar, "ale šest lidí jsme ještě nenašli."

"Pokoušejte se o to dál!"

Věděla, že mu říká něco, co on už dělá, ale přála si, aby mohla být tam dole a pomáhat. Tohle znamená být kapitánem? Takový pocit bezmoci? Nebo to, že se člověku chce proběhnout celou lodí a všechno udělat osobně, pouze v případě nezbytnosti přenechat odpovědnost někomu jinému?

Na velké obrazovce se objevila loď Borgů na nejvyšším bodě nad planetou.

"Loď Borgů si připravuje zbraně," varoval Barnaby tichým hlasem.

"Tak rychle, šéfe, teď anebo nikdy," mumlala Beverly s pohledem upřeným na velkou obrazovku, připravena spolknout poslední vteřiny přepravování.

Barnaby se náhle napřimil, odtáhl ruce z panelu, jako by je chtěl ochránit před spálením a vykřikl: "Stříleji."

Sedmnáctá kapitola

"KOMORY NA LEVOBOKU DOSTALY ZÁSAH!"

Loď se zatřásla a bolestně záúpěla, naklonila se o několik stupňů nalevo, než se kormidelníkovi podařilo ji znovu ovládnout.

Byl to nepřijemný zážitek - když se mnohatisícitunová loď chvěje pod nohama - podlaha, která se před okamžikem zdála tak bezpečná -

Beverly zamávala rukama, aby udržela rovnováhu, a přála si být někde jinde. "Kormidelníku, vyveďte nás z toho!"

"Přišli jsme o motory fungující v hyperprostoru," namítl Barnaby.

"Zahajte úhybné manévry!" vykřikla na to Beverly. "Plnou parou."

Na přední obrazovce se planeta náhle propadla stranou a zůstala vzadu.

I nárazová rychlost byla rychlý způsob, jak umožnit náhlý obrát.

"Štíty jsou omezeny na osmdesát procent," hlásila Taitt. Z tváře jí vyprchala všechna barva vyjma dvou modrých očí jako šterbiny.

"Vystřelte z fázérů," zavelela Beverly a snažila se, aby to znělo ovládaně. Když udrží pevný hlas, loď i posádka budou dělat to, co je potřeba. Potřebovali jen její pokyn, aby to udělali.

Loď odpověděla tak pohotově, že to Beverly málem zopakovala, jako by jí něco chybělo, ale Barnaby o vteřinu později oznámil: "Přímý zásah. Loď Borgů nepoškozena."

Nepoškozena. Nepoškozena? Jak je to možné?

Enterprise zasáhl úder. Loď se zachvěla.

"Štíty jsou na třicet procent," oznámila Taitt.

Beverly se rozhlédla kolem dokola, protože si nebyla jistá, kdo co sleduje.. "Stav hyperprostorových motorů?"

"Pořád nefungují," odpověděl Barnaby. Díval se na loď Borgů. "Nemůžeme jim uniknout."

Velící kapitán, Beverly Crusherová, se dívala také. Zakously se do ní výčitky svědomí. Měla ušlechtilý plán zachránit pár lidí a mnoho jich obětovat - tisíc lidí na palubě, miliony ve Federaci. Jednala v souladu s nejzákladnějším reflexem - aby se cítila dobře. Chovala se jako hrdinka. Vrátila se pro čtyřicet sedm lidí, z nichž většina konala své povinnosti lépe než ona. Vytvořili skupinu, vytáhli své baličky na přežití a snažili se, o sebe postarat, dokud nepřiletí tučtí Hvězdné flotily; neprobojuje se přes Borgy a nezachrání je.

Ale kosmické lodi asi kvůli ní nepřiletí. Jediná kosmická loď na vzdálenost sto tisíc světelných let je odrazena špatným směrem a má v patách loď Borgů.

Zmocnilo se jí zklamání, jako by jí někdo nasadil pouta. Zanedbala riziko spojené s ušlechtilými zásadami. Byla příliš lékařkou na to, aby se hodila na takovou práci.

Nemůžeme jim uniknout, nemůžeme je rozbít... Musí tu být něco, co nezvládnou. Určitě je něco, na co jsem nepomyslela, něco, co má víc síly než Borgové, něco...

"Kormidelníku," ozvala se, ne zcela jistá tím, do čeho se pouští. "Nastavte nový kurs." zarazila se a přemýšlela o podrobnostech řízení - doufala, že odmlka není tak dlouhá, aby ztratila důvěru lidí, kteří ji pozorovali, i když jí třeba zůstalo jen málo. "Směr tři, čtyři, čtyři, čárka, tři. Na plný pohon."

Oči posádky na můstku se na ni dychtivě upřely.

Vída, tady je ta důvěra.

"Veliteli," vymáčkla ze sebe Taitt, "to je směr přímo do Slunce."

Cela

Geordi byl pryč, odvedli ho dva Borgové, které poslal Dat.

Bylo zajímavé a znepokojivé, že pro něj nepřišel osobně.

Tato drobnost vystrašila Picarda, pracujícího na zařízení, které vzal strážci.

Otočil se zády k východu z cely, kam si stoupla Troi, aby zamloula výhled každému, kdo by se tam objevil.

Picard si připadal naprosto osamělý ve svém snažení. A byl si jen částečně jist tím, co dělal. Přístroj se zdál známý, ale úpravy nezvyklé.

"Udělal jsem všechno, co Geordi řekl," oznámil Troi. "Teď už jen zbývá uvést ten přístroj do chodu."

"Jak poznáme, že pracuje?" zeptala se.

"Signál má dosah na poloměr sedm set metrů, což pokryje celou budovu. Impulsy by se měly dostat k Datovi. Jestli se obnoví jeho etický program... poznáme to jenom z jeho chování."

Obrátila se. "Neuvědomí si, že se něco děje?"

"Pochybuju," odpověděl. "Je to jeden program mezi tisíci a pracuje uvnitř procesorů."

Celý nápad vypadal tak jednoduše, že si Picard nemohl pomoci, aby se mu nezdálo, že něco chybí. Nějaká maličkost z celku... něco.

Došel k východu z cely a zahledět se dolů do chodby, pak položil vysílačku na zem a postrčil ji nohou k silovému poli.

Drobný mechanismus nadskočil, zachytil clonu silového pole a nasál žhoucí energii.

"Jenom doufám," prohlásil kapitán, "že to silové pole má dost energie, aby spustilo kedionové impulsy."

Enterprise

"Databanky by měly obsahovat informace o procesu zvaném metafázické zaštitění."

Beverly doufala, že to zní tak, jako by věděla, o čem mluví, ale hrdlo jí svíraly přetrvávající pochybnosti.

"Vím o tom výzkumu," ozval se Barnaby. "Poručík LaForge vypracoval program, jak použít takové zaštitění..."

"Já vím, říkal mi o tom," odpověděla. Doufala, že získají důvěru v ten bláznivý nápad, když budou vědět, že pochází od Geordiho. Nebo ve skutečnosti doufala, že se podělí o ostudu, ale přinejmenším pro ně vydupala něco, co mohli v zoufalé situaci dělat.

Loď Borgů vypadala na obrazovkách obrovská a zvětšovala se. Všude na můstku posádka horečně pracovala, aby našla Geordiho program metafázování a nacpala ho do správných počítačů.

"Aktivujte ten program," řekla jim Beverly. "Umožní nám vstoupit do sluneční koróny, kam se loď Borgů za námi nedostane."

Barnaby se s napjatou tváří sklonil nad tím úkolem. "Ale tohle zaštitění ještě nebylo vyzkoušeno. Nevíme, jestli vydrží."

"Tak to vyzkoušíme," odpověděla.

"Veliteli," přerušila je Taitt, "teplota povrchu lodi stoupá. Teď dosahuje dvaceti tisíc stupňů Celsia. Úroveň radiace se blíží deseti tisícům radů."

Z jejího hlasu vyprchala horečná posedlost. Teď už zbývalo jen klidné odevzdání osudu. Uvědomila si, že mohou udělat cokoli, protože jinak je s nimi konec. Radši letět ke Slunci, než se nechat zajmout Borgy a dovolit jim radovat se z vítězství.

Ze zbraní na lodi Borgů se zablesklo. Loď sebou hodila stranou, pak zakvílela a narovнала se.

"Hlášení!" žádala Beverly.

"Žádné škody na konstrukci," hlásila chraptivě Taitt. "Štíty na šedesát pět procent..."

"Poručíku, aktivujte metafázický program. Nemáme jinou volbu."

"Ano, veliteli," odpověděl Barnaby zachmuřeně. Opravdu, dostali se až k bodu, kdy neměli jinou volbu, a teď ten bláznivý nápad bude muset fungovat, nebo z nich bude škvarek.

Beverly v hrdle zarachotil hněv. Ano, bylo lepší být škvarek, než aby je dostali Borgové. Neuposlechla stávající rozkazy a dala jedenačtyřiceti lidem možnost přežít. Možná to všechno takhle zahodí, ale aspoň udělala víc než Borgové, kteří také udělají jen to, co se jim řekne. Aspoň to ji bude moci hřát u srdce, až loď kolem ní praskne a otevře se slunečnímu peklu.

"Povrchová teplota trupu je kritická!" oznámila Taitt. "Takové horko nemůžeme moc dlouho vydržet -"

Barnaby ji přerušil: "Dobře, už to mám. Zapínáme metafázický štít."

Dýchání bylo obtížné. Loď vypínala různé funkce, aby mohla bojovat s nadměrným teplem. Cítili, jak se snaží. Ještě pár vteřin a bude po všem...

"Teplota trupu klesá," ozvala se Taitt s očima přilepenými na monitor, "na sedm tisíc stupňů!" Byl to skoro jen šepot, ale znělo v něm vítězství a neslo se po celém můstku.

Beverly se otočila ke kormidelníkovi, přitiskla si to vítězství pevně k hrudi a zahleděla se na toho břídlila na obrazovce.

Ted' to byla jen rozmazaná skvrna v zářící sluneční koróně.

"Udržujte kurs," nařídila.

"Loď Borgů nás přestala pronásledovat," hlásil Barnaby.

"Všechno zastavte."

Taitt se otočila: "Veliteli, Borgové zaujali postoj souběžný s naším. Čekají na nás, až se vrátíme."

Beverly vrhla pohled na obrazovku s bílou zářící sluneční korónou, která je opékala a zároveň chránila. Konečně našli něco, co umějí oni a Borgové ne. Dokonce mají několik minut navíc na rozmyšlenou.

"Otázka je," poznamenala kysele, "jak dlouho tady můžeme zůstat."

"Poslední vlákno je na místě. Jako objekt jsi spolupracoval velice dobře."

Kdo to je? Někdo tu mluví?

"Geordi? Slyšíš mě?"

"Date? Jsi to ty?"

"Ano."

Měl by cítit strach. Ale necítil.

Geordi znovu ležel na nakloněné desce, její chladný povrch ho tlačil do lopatek a pánevních kostí a vyčerpal mu z těla všechno teplo.

"Víš, Date, myslel jsem..."

Znovu cítil tlak v hlavě, dloubání v lebce, které ho píchalo v nervových zakončeních v hlavě. Slyšel hučení lékařského přístroje, který ho zkoumal. V každé minutě mu mohl mozek vypovědět službu nebo být zničen elektřinou.

Mluvení pomáhalo. Někde tam musel být jeho přítel, pohřbený pod programováním a vnějším ovládáním. Byl tam Dat.

Geordi tomu věřil a upjal se na to. Nikdy dřív se nemohl smířit s tím, že Dat je jen stroj. Není. Nemůže být. To by bylo jako pokoušet se kamarádřit s turbovýtahem, a to by Geordi nemohl. Jiní se dívali na Data a viděli androida, vymyšleného a vyrobeného, ale v něm bylo něco víc. Měl záblesky činnosti, kterou by stroj nemohl vymyslet a kterou by Geordi nemohl objevit u přístrojů. Byla v něm laskavost, jakou by žádný stroj nezvládl, a bratrská pozornost, které by turbovýtah prostě nebyl schopen dosáhnout.

Ty tam jsi, Date. Vím, že jsi. Kdybych se k tobě jen mohl dostat, kdyby se ti obnovil tvůj program a já ho mohl vytáhnout na povrch, pak bych tě našel. Takového Data, jakého jsem znal před tvým neblahým sbratřením. Před Lorem jsi také žil... přinutím tě, aby sis na to vzpomněl.

"Myslel jsem na některé věci, které jsme spolu prožili, ozval se nahlas. "Jako tehdy, jak jsme pluli po jezeře Devala, vzpomínáš si?"

"Kompletní nahrávku toho dne mám uloženou v paměti," souhlasil Dat.

Geordi cítil, jak se usmívá. "Rozhodl ses, že si zaplaveš... ale když jsi vyskočil ze člunu, šel jsi rovnou ke dnu!"

Datův hlas u Geordiho ucha zněl příliš klinicky chladně na to, aby mu poskytl nějakou útěchu. "Neměl jsem dost vztaku na to, abych se dostal zpátky na hladinu."

Geordi se zasmál, nemohl si pomoci. Ponořil se do vzpomínek. Jenom pomyšlení na to, že si Dat nespočítal svoji vzplývavost předtím, než skočil do vody... Správně! Tohle je jedna z těch věcí, které se nedají vysvětlit, není-li v Datovi nic jiného než programování. Jedna z těch drobných anomálií.

"A tak jsi musel pochodovat přes kilometr po dně jezera, aby ses dostal na břeh," kuckal se Geordi. Ještě stále mu přinejmenším sloužila představivost, protože celou situaci v duchu skoro viděl.

"Jeden kilometr a čtyřicet šest metrů," upřesnil Dat.

Geordi vřele dodal: "Trvalo dva týdny, než jsme dostali vodu z tvých servomechanismů."

Ucítil větší tlak na jiném místě. Strkají mu nervová vlákna do povrchu hlavy. Strašné...

"To je divné, Date," mluvil dál a doufal, že na tu hrůzu zapomene, "že jsi schopný cítit hněv, nenávist, dokonce i jisté potěšení z krutosti, ale humor... soucit... jsou mimo tvůj dosah. Proč?"

"Ještě se vyvíjím."

Odpověď přišla trochu moc rychle. Geordi zaváhal. "Ale proč se u tebe vyvinuly nejdřív negativní emoce? To nedává žádný smysl. Možná... je to proto, že Lore nechce, abys měl kladné emoce. Ví, že kdybys mohl, nepřidal by ses k jeho plánům. Já vím, že bys to neudělal..."

"Můj bratr chce pro mě to nejlepší."

Geordi se v poutech vzepjal. "Používá nosný puls, aby ti předával emoce jako drogu." Vyčerpaně padl zpět. "Dává ti jenom takové, které se mu hodí. A zbytek zadržuje, aby tě udržel pod kontrolou. Podívej, jestli mi nevěříš, projed' si vlastní diagnostický test. Copak nejsi sám sobě povinen zjistit pravdu?"

"Jsem připraven ozářit tvoje mozkové buňky."

Datovo skřípavé oznámení rozbilo veškeré fantazie, teorie, úsilí. Geordi cítil, že jeho šance jsou také v troskách. Jestli se kapitánovi a poradkyni podařilo vytvořit spouštěcí mechanismus a aktivovat ho, tak nefunguje. Náhle se ocitl zpět na operačním stole, kde ho zaživa pitval ovládaný stroj.

A všechna hrůza se na něj naválila zpět.

"Date," řekl, "kdyby ses někdy dostal zpátky do svého původního stavu, možná si nikdy nepromíneš to, co se mi chystáš udělat."

Obrátit směr rozhovoru nedávalo velkou naději, ale Geordi se chytil poslední šance.

Ticho se položilo mezi ně. Dat neodpovídal.

Před hodinou by Geordi v tom tichu možná našel nějakou naději, ale teď už mu nenabízelo nic. Měl už tak málo naděje.

Všechnu ji vypotil.

Když se konečně Datův hlas ozval, škulbl sebou.

"Mám nějaké anomální záznamy z tvojí nervové sítě. Budu předtím muset udělat ještě další zkoušky." Uslyšel vedle sebe nějaké šoupání a pohyby. Zvedl hlavu a napínal sluch, aby zaslechl něco, co by se postavilo proti té hrůze, kterou nemohl setřást. Přál si, aby mohl hmatat kolem sebe.

"Pošlu někoho, aby tě odvedl do cely," oznámil mu Dat.

"Můžeme využít větracích šachet, abychom se dostali do budovy. Měly by nás zavést až do cely, kde vězni kapitána." Worfův hlas byl vážný, těžký a tmavý a rozléhal se pod nízkým stropem jeskyní.

Riker se rozhodl, že by nebylo moudré to nějak posměšně komentovat, například zda budou mít takové štěstí, a budova bude mít náhodou tak velké průduchy, aby jimi prolezli. Worf pravděpodobně neměl náladu na žertování.

Na druhou stranu, já taky nemám náladu.

"Jakmile omráčíme strážce, musíme se pohybovat rychle," řekl. "Ostatní Borgové hned poznají, že byl zraněn."

"Jakmile si uvědomí, že jsme tady," souhlasil Hugh, "můžou vám znemožnit útěk."

"Budeme s tím muset počítat."

Riker se obrátil a upřel zrak do jeskyně.

Hugh se na něj ohlížel. Jeho trubice pulsovaly jako srdeční tep, rychle a nervózně, a prozrazovaly jeho přetrvávající pochyby, ale také ukazovaly, jak hluboko se Rikerovi podařilo dostat přes jeho odpor.

Váhavý vůdce Borgů zbavených svobody vypadal najednou mladě jako teenager, který se snaží rozhodnout, kterému nervovému podnětu má dát přednost. Jestli věděl, jak jim pomoci víc, než až dosud udělal, ještě takový krok nedokázal podniknout.

Zdálo se, že po Rikerově němém výzvě Hughovy oči zapadly ještě víc do těstovité šedého obličeje. Otevřel ústa:

"Hodně štěstí, poručíku."

Krajina kolem budovy byla rozlehlá a různorodá. Nalevo lesy, napravo nízké skály a křoví. Ve slunečním světle bylo slyšet hlasy ptáků a bzucení hmyzu.

Dýchatelná atmosféra - vzácnost v obrovském vesmíru. Dat prozkoumal okolí a okamžitě ho analyzoval. Stromy podobné pozemskému zimostáru, divoké mandarinky, popínavé víno, divoký chmel, korkový dub, různé druhy borovice, stromové kapradiny, nějaké pýchavkovité houby, muchomůrky a koberce mechu a plevel. Někde tu byla vodní plocha, ale nemohl přesně určit kde.

Vůně vegetace a života zaplavila jeho čichové senzory a vyvolala vzpomínky.

Poblíž se pohybovala skupina Borgů, pracovali na nějakém úkolu, který jim uložil Jednička. Asi nějaké pokusy. Testy.

Dat se rozhodl, že nebude spekulovat. Lore mu řekne, co bude třeba.

Přiblížil se ke svému partnerovi, který otálel v otvoru budovy, kde dobře viděl na práci Borgů.

"Podívej se, bratře. Je to všechno tak jednoduché." Lore mávl rukou po krajině a zahrnul do toho gesta svůj svět i své dělníky. "Nepřátelské lodi mohou brzy zaplavit oblohu, ale oni pokračují dál, jako by je nic neohrožovalo, protože vědí, že je ochráním. Říkám ti, bratře, břemeno vedení je větší, než si člověk dokáže představit."

"Většinou si nic nepředstavují," odpověděl Dat. "Výsledky se mi zdají nepřesné."

Lore ho vzal pevně kolem ramen. "Jsem tak rád, že jsi tady a pomůžeš mi. Jsi jediný, komu můžu opravdu důvěřovat."

Jsme rodina. S takovým svazkem se nedá nic srovnávat."

Dat se neuvědoměle poddal chuti odtáhnout se a postavit mezi sebe a Lora nějaký prostor. "Nedávno jsem si projel vlastní diagnostický program," oznámil mu, "a zjistil jsem, že na moji pozitronovou síť působí nějaká vnější energie."

Lore se zarazil. Jeho úsměv obchodního cestujícího zmizel: "Proč jsi použil vlastní diagnostický program? Copak mi nedůvěřuješ?"

"To je můj zvyk, provádět periodické kontroly všech systémů. Měl bys to dělat taky."

Mluvil pravdu. Byl naprogramován tak, aby mluvil přesně a nepodváděl.

Vynechávat některá fakta není totéž jako lhát. Slyšel ozvěny svého života mezi lidmi, kde tyhle hranice nebyly tak jasně stanoveny - ano, vzpomínal si na všechno, přesně jak to říkal ostatním. Vzpomínky se před ním objevily jako na celuloidovém pásku, bez pocitů, bez zadostiučinění.

Ale v těch myriádách událostí a výměn projevů osobnosti s živými bytostmi byly pocity a zadostiučinění na prvním místě.

Proč si teď udržuje jen část vzpomínek? Jen statické obrázky?

Lore ho pozoroval zúženým pohledem. "Nechtěl jsem ti to říkat, protože jsem si myslel, že bude pro tebe lepší, když budeš mít pocit, jako bys to všechno dělal sám. To pulsování má za úkol urychlit tvůj emocionální vývoj iniciováním kaskádovitého kolísání ve tvé síti. Chci ti pomoci, bratříčku, jak jen můžu. Už jsi nějak pokročil s LaForgem?"

Dat se zamračil, cítil, jak se mu drobným úsilím křiví tvář. Chtěl pokračovat v debatě o svých změnách, o pocitech, které zažíval, a teď byl nucen změnit téma.

Nechtěl ho měnit. Chtěl si vyjasnit svou roli v tom všem a Lorovu roli ve změnách, které se s ním udály.

Lorovu pohledu se však nedalo odporovat.

"Je příliš brzo na to, aby se dalo říct, zda nanokortikální vlákna plní svou funkci," odpověděl.

"Obávám se, že žádný z těch lidí ten proces nepřežije," vydechl Lore s uměle nenucenou lítostí v hlase. "Ale to je jejich vina, že? Neměli sem chodit." Potřásl hlavou a znovu se otočil, aby prozkoumal krajinu a své poddané. "Co si myslíte?"

Dat slyšel, jak bratr mluví. Hlasem s tolika změnami tónu - jeho vlastním hlasem, ale s mnoha odstíny, které ještě nezvládl. Lorův hlas zněl jako jeho vlastní hlas.

Ale lidsky.

Co si mysleli?

"Přišli mě hledat," řekl Dat a upřel zrak do krajiny. Lore na něj pohlédl. "Lidé jsou tak sentimentální." Jednoduchá odpověď.

Obrovské pochopení přimělo Datu k tomu, aby obrátil pohled k obloze. "Zradil jsem je. Jestli zemřou... jsem za to odpovědný."

Lore se k němu rychle obrátil a zadíval se mu přímo do obličeje takovým způsobem, že se Datovi chtělo odvrátit. "Proč takhle mluvíš? Stalo se něco s tvým programem? Možná bych ti měl překontrolovat systémy."

"Nechci, abys mi kontroloval systémy," odmítl Dat příkře. "Musím si tyhle otázky vyřešit sám."

Lore se k němu obezřele přiblížil. "Myslím, že jsem udělal chybu. Myslím, že nesneseš to množství emocí, jaké jsi zažil." Dat uhnul, ale nemohl se přimět k odchodu.

Lore zvedl ruce a cvrnkl se do jednoho z nehtů. Obvod pod ním tiše zamrkal.

Takový obvod byl pro Datu obvyklá věc a nikdy mu to nepřipadalo hrozné, ale stejně jako se některým lidem dělalo špatně při pohledu na krev, cítil teď při tom pohledu nevolnost.

"Možná bych měl trochu ubrat," hrál si Lore s obvodem.

Datovi projel hlavou nepříjemný pocit, pokračoval v krku, ramenou a v končetinách. Chtěl se pohnout, ale neudělal to. Teď nemohl. Prázdnota ho zavalila. Jako by mu vyschlo mazání... jako by ztratil energii...

"Jaké to je?" zeptal se Lore.

Dat rozevřel rty a zjistil, že je má vyschlé: "Nelíbí... se mi to..."

"Ale?" podivil se bratr. "Takže bys chtěl mít radši víc emocí?"

"Ano."

"Poskytují ti potěšení."

"Ano, prosím... chci ještě."

Byl studený, malátný. Prázdnota se rozšiřovala, oslabovala mu nohy, zamlžovala mu paměťovou banku. Toužil po... po čemkoli.

"Dobře," ozval se Lore. "A teď trochu víc." Znovu si zahrál s obvodem ve svém prstu. Záplava emocí zavalila Data, jako by se náhle zvýšila gravitace planety. Zlobné myšlenky mu zavířily hlavou bez jakékoli organizace.

Snažil se je uspořádat, ale záplava byla silná a studená. Záchvaty hněvu, který hledal a nenašel, byly tady, bušily do něj na Lorův pokyn.

Hněv. Závist. Divoká brutalita. Vznětivost. Vařily se v něm ve vlnách. Rozčilení mu kroutilo vnitřní obvody. Cítil vzrušení a chtěl se někomu postavit. Chtěl někam jít a přimět někoho, aby mu odporoval.

"Děkuju," zachraptěl. Otočil se a vydal se hledat někoho, koho by mohl nenávidět.

"To nestojí za řeč," zavolal za ním Lore, když jeho partner zmizel v budově. "Jenom doufám, že ti to pomohlo vyjasnit si některé věci."

Počkal, dokud nedozněly Datovy kroky na kamenné podlaze chodby. Pak přivolal kývnutím Crosise.

Když se poskok přiblížil, Lore potřásl hlavou a zadíval se znovu do chodby.

"Můj bratr mi dělá starosti, Crosisi," prohlásil. "Nevěřím, že opravdu chce být součástí naší velké budoucnosti."

Osmnáctá kapitola

TROPICKÉ TEPLLO propalovalo všechna odrazová relé přední kamery. I když kompenzátory pracovaly, až se z nich kouřilo, a obrazovka automaticky zaclonila, co bylo venku, síla slunečního záření v takové blízkosti se nedala utlumit. Záře se zmenšovala a zvětšovala s každým vulkanickým vzkypěním v koróně.

Enterprise, ukrývající se v tomto horkém přístavu, byla také velmi horkým člunem.

Beverly se zdálo, že omdlí, jestli tam budou muset zůstat dlouho.

"Teplota krytu stoupá," hlásil někdo zprava. Barnaby vedle ní na zadním stanovišti jí nabídl ještě jednu ze svých mnoha ponurých pravd: "Veliteli, metafázické zaštitění ztrácí celistvost."

Není divu. Nic - žádný trik, věda nebo čáry - jim nedovolí zůstat tady dlouho. Je vůbec zázrak, že tu vydrželi až doposud.

Cítila povinnost se zeptat: "Můžete ho stabilizovat?"

"Ne," odpověděl kategoricky. "Nemůžeme tady zůstat déle než tři až čtyři minuty."

"Už pracují motory na pohyb v hyperprostoru?"

"Poslední odhad byl, že je třeba ještě půl hodiny."

Nastalo ponuré mlčení. Žádné východisko.

"Veliteli," přerušila je Taitt. "Mám nápad..."

Beverly přistoupila k ní a vyslala pohled, který pravil: "Mluvte."

Vlastně pravil: "Tak mluvte!"

"Myslím," začala Taitt, "že bychom mohli indukovat sloučení slunečních erupcí, které by zničily loď Borgů."

Barnaby málem srazil Beverly stranou. "Cože?"

Taitt se nervózně otočila na židli. "Potřebujeme zaměřit vysoce účinný paprsek částic na povrch slunce. Měl by prorazit fotosféru a vyprodukovat výbuch supertekutého plynu. Kdybychom ho zaměřili na správné místo, erupce by zahrmla i loď Borgů."

Barnabymu klesla čelist. Díval se na dívku a kroutil hlavou. Pak jí zakroutil znovu.

Beverly sledovala jeho reakci a pokusila se ji posoudit. Za těchto okolností mělo cenu uskutečnit jakýkoli bláznivý

nápad, ale současně bylo docela rozumné sledovat reakci nejkvalifikovanější osoby na můstku.

Obrátila se k Taitt. "Jak víte, že to bude fungovat?" Jakmile ta slova vypustila ze rtů, slyšela, jak je to hloupá otázka.

Kdyby to nefungovalo, tak co? Za daných okolností už měli osud zpečetěný, takže se mohli chovat bláznivě.

Měli koneckonců slunce na dosah ruky a ani Borgové nebyli tak silní jako to palčivé, soptící, rozžhavené sluneční topeniště.

"Psala jsem dizertační práci o solární dynamice," vykládala Taitt. "Podle moji hypotézy by to mělo fungovat."

Beverly na ni jenom hleděla a mrkáním odháněla pot z očí, až se jí finil po tvářích.

"Promiňte," ozval se Barnaby, "ale tady není akademie. A studentská práce je na hony vzdálená od fungujícího plánu."

Taitt se předklonila, aby se mu mohla podívat přímo do očí. "Už jsem sestavila emitory, které vytvoří paprsek částic a zaměřila jsem bod na povrchu, aby erupce zasáhla loď."

Její tón napovídal to, co si myslela Beverly. Proč ne? Proč by museli prohrát?

"Jestli jsou její výpočty špatné," přitvrdil Barnaby, "erupce zasáhne nás."

Taitt na něj zaostřila pohled. "Dobře, tak se tedy musím ujistit, že moje výpočty jsou přesné."

Její hlas zněl bojovně. Teď, když ji podněcovalo nesnesitelné horko a vědomí, že se musejí o něco pokusit, nebo ustoupit a střetnout se s Borgy bez fungujících motorů a možnosti úniku, mohla si dovolit být drzá. Možná by byla drzá stejně.

Beverly se narovнала. "Udělejme to."

"Ano, veliteli!" odpověděla Taitt.

Barnaby zřejmě pochytil zlomek zoufalé naděje. Sklonil se ke, svým tlačítkům a postaral se o všechno, co Taitt potřebovala. Pomohl se vším, co nemohla najít, zaostřil, když měla potíže se zaostřením, zanesl na monitor vzdálenosti, změřil sluneční reakce, shromáždil sluneční energii, aby bylo možné provést ten pokus - jenom jednou jedinkrát.

Všichni věděli, jak jsou lodi Borgů odolné. Střílíš na ně a neublížíš jim. Když střílí na tebe, ztratíš polovinu síly. Lodi Borgů napadly Federaci a málem vyhrály, bojovaly proti jedné kosmické lodi za druhou...

"Dělejte, dělejte," mumlala si Beverly a dívala se na mlhavé obrysy lodi za ostrým světlem slunce na obrazovkách.

"Funguje to," zaječela Taitt, ale hlas jí uvízl v hrdle. Vsadila nejen svou kariéru, ale i život. Životy jich všech.

"Výpočty jsou hotové," konstatoval Barnaby. "Doufám -"

"Palte," přikázala Beverly okamžitě.

"Pal!"

Loď se zachvěla další námahou, jak jí sebrali energii z cenného metafázování a nahnali ji do zúženého paprsku, který prolomil korónu slunce a zavrtal se do jeho povrchu, tenký jako bič.

Téměř okamžitě slunce vyhodilo zadkem v prudké reakci. Obrovská rozpálená přírodní výheň mávla paží a vyhodila přehřátou ničivou sílu. Erupce zasáhla loď Borgů v obrovské termokauterizaci a v polovině vteřiny ji změnila v kousek škváry.

Rychleji než střelba z fázery. Rychleji než myšlenka.

"Dokázala to!" zalykal se Barnaby: "Loď Borgů je zničená!"

Beverly ořesená rychlostí operace zírala na obrazovku a mhouřila oči, protože jí bolely. Opravdu se to stalo? Tak rychle?

Kolik Borgů teď kvůli ní přišlo o život? Racionálně chápala, že to tak musí být, ale vrhly se na ni její instinkty. Tisíce životů, i když životů Borgů, bylo na její rozkaz právě smeteno.

Mají kapitáni takové pocity? Skrývají je, nebo je v výcvikem pozbydou?

Slzy ji tlačily v očích. Bojovala s nimi. Nemohla dovolit, aby je posádka viděla. Už nadělala celý pytel chyb - slabost si bude muset počkat.

Stiskla pevné zuby a zadržela na chvíli dech, aby ovládla svůj výraz.

Náhle se nemohla dočkat, až předá Picardovi jeho zatracenou loď, poběží zpátky na ošetřovnu a stráví zbytek života přemítáním, jak někdo může chtít velet a být nucen dělat taková rozhodnutí každý den.

"Kormidelníku!" vykřikla. "Zaveďte nás zpátky k planetě! Na plný pohon!"

V hrdle měla sucho. Připadala si jako někdo, koho spálili na popel.

Ale nikdy už nikomu nedovolí, aby před ní říkal, že slunce není živé.

"Situace je příliš špatná. Nemůžeme už doufat, že ji nějak zvrátíme ve svůj prospěch. Nemůžeme očekávat, že to přežijeme. Tím se všechno mění. Dostali jsme se tak daleko, že svoje životy už nezachráníme."

Jean-Luc Picard procházel celou a soutil hněvem. Bylo mu horko. Už se tak cítil půl hodiny, kdyby ovšem mohl racionálně odhadnout běh času. Nemohl z hrdla dostat tu vyprahlost a pocit, že je nabodnutý na rožeň.

Procházel se před silovým polem tam a zpátky, dokud neucítil nevolnost. Nechal elektřinu, aby mu zvedala chloupky na ruce a připomínala mu těžkosti té chvíle.

Po straně cely seděla Troi na lavici, na které ležel LaForge. Picard viděl, že jeho slova na Geordiho působí, ale byl k tomu čas. Všichni členové Hvězdné flotily věděli, že se mohou ocitnout v takovém okamžiku, kdy na ně přijde řada, aby se vrhli proti pušce.

LaForge byl slabý, ale věnoval kapitánovi pozornost. Jeho hnědá tvář byla poprášená únavou a napětím, zbrcená potem, ale rozhodná.

Troi snášela zoufalství s pohřebním mlčením.

"Jsme teď zodpovědní za to," pokračoval Picard, "abychom tady tu rakovinu zastavili, než se rozšíří zase na území Federace. Musíme zastavit Lora a Data jakýmkoli způsobem. Chci, abyste to oba pochopili. Kdybych měl zvolit nějakou hlavní myšlenku těchto událostí, tak se na to musíme dívat tak, že to byla dobrá věc, ne špatná, že nás tři zajali."

Přestal se procházet a otočil se tváří k nim v odhodlání, že jim nesmí uniknout pravý smysl toho, co říká. Měl jim to všechno vysvětlit už před několika hodinami.

Troi se na něj dívala a oči měla temné zármutkem. LaForge k němu obrátil tvář a naslouchal.

"Snadno jsme mohli putovat po povrchu planety celé dny a Lorovo doupě bychom neobjevili," pokračoval Picard.

"Když se Enterprise vydala k Federaci, aby kvůli nám zburcovala Hvězdnou flotilu, mohli jsme se tady ztratit v těch údolích a být našim kolegům vojákům v jejich boji neužiteční. Ale to se nestalo. Teď, i když velmi pravděpodobně zemřeme, zemřeme se splněným cílem a s nadějí na úspěch. Máme možnost, kterou by si v dějinách mnoho lidí přálo mít - možnost zabránit holocaustu, ještě než k němu dojde."

Zhluboka se nadýchl, zaťal křečovitě pěsti a přinutil se stát klidně.

"Naším cílem teď je zastavit Data a Lora za každou cenu. Nakonec nás rozdělí a tohle jsou moje stávající rozkazy."

Jeho slova zněla v cele jako tep srdce, potom padlo těžké ticho.

"Ano, pane," odpověděl LaForge. Znělo to, jako by byl až příliš připraven splnit takový rozkaz, jako by ta slova pro něj konečně znamenala úlevu.

Troi upřela oči na zeď za inženýrovým ramenem. "Ano, kapitáne."

"Výborně," zahučel Picard. "Z nějakého důvodu nás drží v téhle cele. Nakonec nás vytáhnou ven. Až se to stane..."

Silové pole za nim náhle zesílilo a pak opadlo.

Rychle se otočil a uskočil, právě když se ve vchodu do cely objevil Dat s napřaženou zbraní.

Kapitána se zmocnila náhlá touha fyzicky androida napadnout, ale pak mu došla politováníhodná skutečnost, že Dat by je všechny tři mohl zvednout jednou rukou a mrštit jimi o stěnu.

Picard se postavil mezi Data a zbývající dva. Tentokrát cítil ve svém postoji něco, co tam dřív nebylo, jako by jeho vlastní slova dopadla nejtíže na něj. Až dosud se mu nepodařilo být středem událostí. Teď už to tak nenechá.

"Zabiješ Geordiho," obořil se na Data. "Nepřežije další kolo."

Dat se zastavil a zadíval se na něj.

Možná v Picardovi spatřil to, co v sobě nalezl Picard sám - odvahu být tím, kdo zemře první a nejstrašnějším způsobem pro svou posádku. Jestli se tentokrát chystá někoho odvést, ať je to on, Picard.

Ani neočekával, že se mu přání splní tak snadno, ale Dat zamával zbraní a pravil: "Nepřišel jsem pro něj. Přišel jsem pro tebe."

Kapitánovu mysl zaplavila úleva. Ať se teď stane cokoli, aspoň bude uprostřed toho a možná poslouží jako katalyzátor, aby všechno dospělo k rychlému, když už ne smírnému konci.

Ohlédl se na Troi a LaForge.

Mladý inženýr se napůl posadil, opíral se o kamennou stěnu cely, nanokortikální vlákna mu vyčnívala z hlavy a na každém z nich se odrážel paprsek umělého světla z chodby. Ve tváři neměl strach z toho, co se chystal snést Picard.

Troi několikrát polkla, ale neřekla nic.

Picard oběma pohledem naznačil, že posílání začíná a že on je zahájí.

Chovejte se podle rozkazu, žádal je očima, a změníme budoucnost.

Deanna přikývla.

Viděl, že zprávu přijala. Oba o tom budou přemýšlet, až odejde, a potřebná odvaha vzroste.

Picard se už neohlížel a vykročil z cely. Dat reaktivoval silové pole. Bylo v tom jisté částečné vítězství, když kráčet kupředu, jako by věděl, kam jdou.

"Pamatuješ si na svou přísahu Hvězdné flotile, Dato?" zeptal se a upíral zrak před sebe.

"Ano, ovšem," odpověděl Dat. "Porušuješ ji na všech frontách, víš to?"

Zrádné zaváhání přerušilo androidovu chuť. "Ano," odpověděl Dat konečně.

"Dopustil ses tuctu činů, které jsou podkladem pro obvinění u vojenského soudu," pokračoval Picard klidně. "Přesto ale chápu, že jsi byl ovládnán vnější silou. Jsem ochoten vzít to v úvahu."

"Výborně." Rychlá odpověď rozzlobeným hlasem.

Takže to není jen pracující technika. Má emoce.

Picard měl vždycky podezření, že Dat je schopen emocí, možná ještě dřív, než si to uvědomil Dat sám, i bez zásahů Lora, bez etického programu nebo vměšování se zvenčí. Každá bytost schopná nezávislého myšlení bude nakonec tím myšlením poznamenána, bude schopna si definovat pojmy dobro a zlo a jednat podle nich a všech subjektivních abstrakt mezi tím.

Picard věděl, že to jeho posádka v Datovi cítila, jinak by s ním nemohli tak dlouho úzce spolupracovat.

Víme, že tam někde jsi, Date, hlouběji než mohou všechny programy vysvětlit. Vždycky jsi tam byl.

"Ještě není pozdě," zkoušel Picard štěstí, zatímco ho Dat vedl do hlavní haly. "Když odstraníš ta vlákna, Geordi se možná zotaví."

"To nebude možné," řekl Dat a pokynul dál do haly.

"Proč? Protože to říká Lore?"

"Je to pro vyšší dobro."

"Dobro a zlo, správné a špatné," odpověděl Picard. "To jsou funkce tvého etického programu."

"Správně."

Kapitán se zastavil a pohlédl mu přímo do očí. "Co ti říká tvůj etický program o tom, co děláš Geordimu? A o tom, co ty a Lore děláte Borgům?"

Dat nereagoval otevřeně, ale zastavil se a zbraň v jeho ruce se zachvěla. Žluté oči se mu zúžily, jak se pral s

Picardovými otázkami.

"Říká ti, že je to špatné, vid', Date? Jak můžou činy, které jsou špatné, vést k vyššímu dobru?"

Dat ucouvl a krátce zakolísal. "Pokoušíš se mě poplést."

"Ne, Date, ty nejsi popletený. Cítíš pravdu. Tvůj etický program bojuje s destruktivními emocemi, které ti dodává Lore."

Datovu tvář pod břemenem úsilí ničila muka. Zbraň sklouzla o kousek k zemi.

Ještě kousek...

"Tady jste, kapitáne."

Datův hlas - ne, to byl Lorův - udusil všechny pokrok, kterého Picard dosáhl.

Lore vkročil do haly a vedl hlouček svých následovníků. "Děkuji, že jste se k nám připojil," pokračoval. "Pomůžete mi při velice důležitém obřadu."

Crosis a ostatní Borgové se shromáždili po obvodu haly a zaujali pozice, které jim dovolily tiše sledovat cokoli, co jim bude předváděno.

Lore se zadíval pevně na Datu a zvýšil hlas.

"Je čas odstranit tvé pochybnosti, bratře. Je čas zavřít dveře za minulostí a oddat se velkému dílu, které leží před námi. Potřebuju vědět, jestli s tebou můžu počítat."

Znovu se obrátil a mávl rukou.

"Jako důkaz," pokračoval, "chci, abys zabil kapitána Picarda."

Devatenáctá kapitola

"MYSLÍM, ŽE už kapitána neuvidíme."

Geordiho hlas dopadl tvrdě na Deannu Troiovou, když se pokoušela zabránit mu, aby vypotil z těla všechny tekutiny. Nebylo toho mnoho, co mohla dělat, jenom se pokusit udržet ho v klidu. Věděla, že dychtí vyskočit a splnit kapitánovy poslední rozkazy - zemřít tak dobře, jak jen mohou, a vzít Datu a Lora s sebou ve jménu Federace. "Všechno se může změnit," řekla mu.

"To je jen sen," odpověděl. "Vy necítíte v Datovi tu změnu. Já ano. Byl připraven udělat cokoli, co mu Lore řekl. Nebyl to prostě můj přítel Dat. Jestli dnes musím zabít to stvoření, které si říká Dat... myslím, že můžu."

"Je mi líto, že to tak cítíte, Geordi. To nezní jako vy."

"To nezní ani jako Dat, Deanno," namítl. "Slyšela jste kapitána. Má pravdu. Máme svou povinnost. Všichni víme, co to je, jenom tomu nemusíme čelit moc často. Teď před tím stojíme tváří v tvář."

Zakroutila hlavou a zamračila se. "Nikdy jsem vás neslyšela tak mluvit."

"Jsem důstojník Hvězdné flotily, Deanno," řekl. "Nic na tom nemění fakt, že trávím většinu času hraním si s obvody a přívody. Podívejte se, co mi udělal... Nechci, aby se to stalo někomu dalšímu. Určitě nechci, aby se to stalo vám."

Ochotně udělám to, co musím, přesně jak to říkal kapitán Picard."

Deanna těžce oddychovala. "Ach, Geordi..."

Neměla ponětí, co by mu měla říct, a cítila každé vzdušné rozhodnutí, inspirované kapitánovými slovy, stejně jako mdlobu, kterou se snažil ovládat, a tíživé pochopení, že kapitán měl pravdu že je čas zabít.

Myslela si, že možná brzy zemře, když její smysly zaplavil ohlušující zvuk a polovina chodby u otvoru do cely se rozpadla.

Oba dva zvedli instinktivně ruce, když kousky skály udeřily do silového pole a to zajiskřilo.

Deanna vyskočila na nohy, ale neměla čas udělat ani jediný krok, protože chodbou zaduněl dusot bot. Neměla nic, co by mohla použít jako zbraň, dokonce ani kámen, kterým by mohla hodit...

Will! A Worf! Před celou!

Přiběhla k silovému poli, tak blízko, že jí začaly vstávat praménky dlouhých černých kadeří.

"Kde je kapitán?" zakřičel Worf neobratně, když pracoval na panelu venku, aby zrušil silové pole.

"Dat ho odvedl," odpověděla, zatímco silové pole zmizelo.

Will Riker běžel k ní, horce mezi nimi proběhl elektrický proud úlevy a starostlivosti. V poslední chvíli ukázal na Geordiho, který se snažil posadit.

"Nemáme moc času. Může Geordi chodit?"

"Bude potřebovat pomoc," odpověděla Deanna. Popadla Geordiho pod paží a Will ho chytil z druhé strany.

"V chodbě je ventilační šachta, která je napojená na tunel pod budovou," vysvětloval. "Prolezete s Geordim tou šachtou a my se podíváme po kapitánovi."

Přikývla. Podívali se na sebe pohledem plným porozumění a ona mu poznala na tváři, že v ní umí dokonale číst.

A věděla, že mu její oči říkají: Pospěš si!

Dvacátá kapitola

Hala Borgů

PICARD STÁL před Datem a zaujal neúprosný postoj. Oči pevně upínal před sebe, ramena měl napřímená, paže u těla. Jestli má Dat v úmyslu splnit rozkaz, který mu dal ten megaloman, tak ho na svém klidném veliteli provede bez jediného cuknutí obětí.

Jestli má Dat v úmyslu ponořit se plně do říše bezmyšlenkovité poslušnosti, pak se jeho tápání střetne s pevnou individualitou.

Picard se beze strachu díval na Data, jako by Lore a přihlížející Borgové kolem nich zmizeli. V těchto posledních

vteřinách mu Dat konečně odpoví.

A pořád ještě není mrtvý.

To poznání ho zasáhlo přímo v jeho odhodlání. Určitě by měl být...

Dat se ohlédl, elektronické ohromení mu zkřivilo rysy. Nějak se mezi Lorovým ovládnutím a signály svého etického programu dopracoval k nezávislé myšlence. Byl jako dítě, které se probouzí, protírá si oči a zjišťuje rozdíl mezi snem a skutečností a objevuje, že sen byl z těch dvou možností chladnější.

Otevřel ústa a ve vzduchu viselo rozhodnutí.

"Ne," zamumlal. "Bylo by to špatné..."

Crosis mu ze strany vytrhl zbraň. Dat pohlédl dolů na prázdnou ruku.

Lore zakroutil hlavou. "Myslel jsem, že to neuděláš. Strávil jsi příliš mnoho let mezi lidmi." Obrátil se, jako by pohled na Data byl příliš bolestný.

Picard se díval dost pozorně na to, aby uviděl spojení mezi Lorem a Crosisem a taky ano. Crosis vyštěkl: "Chopte se ho!"

Dva Borgové vyskočili a popadli Data za ruce. Lore mávl rukou na Borgy shromážděné kolem stěn a prohlásil: "Žádal jsem od vás mnoho obětí! Vím, že oběti jsou nutné k vybudování lepší budoucnosti. Chci, abyste věděli, že od vás nechci víc, než jsem připraven poskytnout sám. Jsem ochoten přinést oběť nejvyšší ze všech... svého vlastního drahého bratra."

Natáhl ruku k dalšímu Borgovi a ten mu podal zbraň.

S předstíraným zármutkem, který žádá z polomechanických bytostí nemohla rozeznat od pravého, se Lore obrátil a zadíval se na Data. Picard viděl, k čemu slouží to předstírání, ale co se dalo dělat? Obrátit se o pomoc na Borgy?

Byla doba, jak si musel s hanbou přiznat, kdy je chápal. Ta doba přešla. Tohle byly vyvinuté bytosti a on nemohl uhádnout, jakým směrem se vyvinuly.

Lore zvedl zbraň. Picard napjal nohy - reflex, aby zachránil svého důstojníka před záhubou? Nebo aby udělal to, co nařídil Troi a LaForgeovi - nechal Data zabít?

Zaplavil ho instinkt. Naklonil se kupředu. Ukáže Datovi jeden skutečně lidský čin, poslední -

Černošedý záblesk mu kmitl v očích.

Někdo vykřikl: "Ne!"

Picard uhnul z cesty, poslušný jiných instinktů.

Jeden z Borgů skočil na pódium a odstrčil Lorovu zbraň od Daty tak tvrdě, že mu vylétla z ruky a narazila na kamennou stěnu.

Hugh!

Crosis se prudce otočil a zvedl zbraň, aby Hughe zabil, ale další záblesk z fázery, dobrý, staromódní, jasně červený záblesk výstřelu z fázery Hvězdné flotily proťal místnost. Na Crosisově tváři se objevil šok, byl zasažen do hrudi. Složil se na zemi a zmítalo jím tisíc emocí, vržených kdysi do tváří těch, kteří teď vyskočili z úkrytů.

Picard se napřímil a rychle vyhledal pohledem Rikera a Worfa v hloubi haly. Připravovali se k dalšímu výstřelu. Kolem nich vyskakovali z davu Borgové věrní Hughovi a sobě samým jako individualitám a vrhali se na přívržence Lora.

Vypuklo pandemonium. Borg proti Borgovi, ruka proti ruce. Nebylo možné rozeznat Robiny Hoody od šerifových náhončí.

Picard tu scénu pozoroval skoro jako by se díval na historický film, protože tohle bylo vítězství, které se odehrávalo přímo před jeho očima.

Borgové si tvořili vlastní dějiny.

Přestože dychtil po tom, také v tom kuse účinkovat, třeba jen jako doprovod v orchestru, přinutil se obrátit a posunkem vyzval Rikera a Worfa, aby následovali jeho příkladu. Důstojníci poslechli, střelba z fázery ustala. Nechali Hughe a jeho spojence, aby si vybojovali svou bitvu sami.

Hughovi přívrženci se konečně chopili vlastního osudu. Zapojili se do rytmu a vřava šarvátky ještě vzrostla. Hladina hluku vzrůstala, jak na sebe Borgové křičeli a vyli, oči doširoka rozevřené, s vervou se drali za svým cílem.

Když Borgové kolemječeli a bojovali s novou charakteristickou divokostí, Picard kývl na Rikera a zdálo se mu, že zachytil jeho souhlasné přikývnutí. Riker držel svůj fázera nahoru, ale připravený. Dobře - porozuměl.

Kapitánovu pozornost upoutal záblesk zachycený koutkem oka. Worf na něj mával a ukazoval k jednomu z východů.

Picard obešel pár zápasících Borgů a zamračil se, aby ukázal, že neví, na co se má podívat. Za okamžik pochopil, že Worf nechtěl, aby se podíval na něco, co tam je, ale na to, že je tam prázdné. Strašlivé prázdné.

Dat a Lore byli pryč.

Laboratoř

Dat věděl, kam jít. Něco uvnitř mu napovídalo, kam Lore odešel.

Cítil v mysli přetahování příčin a přání, impulsy ze dvou směrů, tří, možná víc. Nemohl identifikovat zdroje všech svých myšlenek, ani nechtěl. Jsou to jeho myšlenky.

Povznese se nad přijímání impulsů. Nebude už ovládnut. Nezávislost je známkou života.

"Lore!" zavolal. Uchopil pevně svůj fázera, ale ještě se nemohl přimět ho zvednout.

Lore stál u počítače a zuřivě něco kutil na jeho panelu, vyrobeném z různých součástek kořisti, dokonce i z částí poražených Borgů, kteří odmítli sklonit se před přáními Jedničky. Teď se otočil.

"Dej pozor na tu zbraň, bratře," řekl a jeho výraz byl podezřele přátelský. "Někdo by mohl přijít k úrazu."

"Co to děláš?" zeptal se Dat. Přímá otázka. Žádné zastrašování. Přál si dostat přímou odpověď.

"Mám cestu odsud," řekl Lore. "Jsem ochoten zapomenout na to, co se tam stalo, a vzít tě s sebou." Usmál se a spiklenecky naklonil hlavu. "Nepotřebujeme nikoho jiného. Jsme bratři."

Definice: bratři - 1. děti mužského pohlaví, které mají totožné rodiče nebo jednoho společného rodiče; 2. jedinci mužského pohlaví, kteří mají společnou víru, charakterové rysy nebo cíl.

Rodiče? Ne. On a Lore jsou produkty stejného tvůrce, ne rodiče. Ne živitele, jehož hodnoty by mohli zvážit a vybrat si z nich, soutěžit s nimi nebo je odhodit ve snaze být lepší.

A nebyla tu pro ně ani stejná víra. Lore je bez rozmyšlení prohlásil za bratry a Dat to tvrzení přijal.

Onyl: Ne - chyba. Něco, co inteligentní. stvoření může udělat.

Chyby se mohou opravit.

Po Lorově vyzvání stál a ani se nehnul.

Lore protáhl obličej, zaostřil pohled a nabídl mu úplatek. "Dám ti ten čip, který vyrobil náš otec. Obsahuje víc než jenom emoce. Má i vzpomínky... vzpomínky, které otec chtěl, abys měl."

Lore pohnul prstem a Dat se z hloubi těla zachvěl. Příliv citění od Lora byl náhle přerušen, Dat si připadal, jako by ho někdo úplně vysál.

Ale tentokrát s tím nezápasil.

Lepší být prázdný než manipulovaný. Zvedl fázér a zamířil.

Jeho čidla zachytila pohyb. Lore se vrhl stranou a natáhl se pro zbraň na stole. Obracel se k němu. Bez váhání a bez analyzování úmyslů svého partnera nebo sebe sama Dat vystřelil.

Když ze zbraně vyšlehl paprsek energie, dovolil si pocit zadostiučinění, že udělal konečně věc, kterou stroj nesvede. Rozhodl se sám.

Ruka pevně tiskla fázér, dokud ze zbraně nevyhloudila tolik ničivé, energie, aby to prorazilo Lorův štít na hrudi.

Příliš mnoho energie. Lore v nakročení ztuhl, nervy se v něm zašklubaly, hlava se zvedla, paže vylétly dozadu, nohy se začaly třást. Elektrické výboje mu zapraskaly kolem hlavy a ramen, jak byly jeho systémy přetíženy.

Jeho tvář - vyjadřovala údiv?

Dat uvolnil spoušť fázéru a s Lorovým tělem se stalo to, co bylo nevyhnutelné. Bouřlivě zareagovalo, roztrhlo se, zlomilo.

Když Lore dopadl, podlaha zaduněla pod jeho vahou, přílišnou na tak štíhlé tělo.

Jeho i Datovo. Bratři... ale jen na pohled.

Dat poklekl vedle roztrfštěné formy. Následkem pádu se rozbil plát po straně hlavy, který zakrýval vnitřek. Obnažené a poškozené obvody syčely a šuměly se vzrůstající intenzitou, která brzy zasáhne kritické spoje.

Lore měl oči samozřejmě otevřené, ale také zaostřené.

Dívaly se na Datu a byl v nich vidět nezaměnitelný smutek.

Dat se nechtěl nechat dojmout. "Teď tě budu deaktivovat," řekl mu.

Poškozený Lore se pokusil sebrat síly ve všech obvodech a promluvit: "Jestli... to uděláš... už nikdy nebudeš.... cítit emoce..."

Dat sklopil fázér a našel jeden z nástrojů, které používal při nepředstavitelném mučení Geordiho.

Ale na to nemyslel. Chtěl jen dokončit úkol, který měl na dosah ruky. Zničí Lora.

"Já vím," odpovéděl, "ale tys mi nenechal žádnou jinou možnost."

Řekl ta slova klidně, ale jeho vnitřní systémy tomu protřečily a on vědět, jakou má možnost a věděl, že si něco vybral.

Mohl si vybrat opravit Lora, pokusit se využít ten cenný výrobek, tu složitou bytost, aby prozkoumal komplikovanou stavbu, která umožňovala Lorovi být tím, čím byl, a mít takový rozsah myšlení, jaký měl... Lore, byl klíč k příštím kroku v jeho vývoji.

Ale už si přece vybral. Už se rozhodl.

"Sbohem, Lore," řekl.

Lore na něj ještě blikl, ale jen jednou nebo dvakrát. Většina jeho systémů už byla ochromena. "Miluju tě... bratře."

Ze svého vlastního popudu, z rozhodnutí vyplývajícího pouze z vlastních myšlenek, bez ohledu na přicházející signály nebo chybějící pokyny Dat dokončil poslední krok k likvidaci.

Světélka přestala blikat. Lore ležel tiše. Jeho oči zůstaly otevřené, ale život v nich nebyl.

Už nebylo Lora.

Hala

"Dost!" Hugh dokázal, že je opravdu živoucí bytostí. Vypletl se z překypující zněti těl kyborgů, a vykřikl svůj povel s nadšením. Zdálo se, že je překvapen.

"Dost," zavolal znovu a tentokrát ho všichni slyšeli.

Kapitán Picard pokynul znovu Rikerovi a Worfovi, aby se drželi zpátky. Ze svého místa viděl Rikera stát s nohou na jednom z Lorových Borgů, s fázérem namířeným do jeho těstovitého obličej. Worf držel dalšího za zápěstí.

Všude kolem leželi mrtví a zranění Borgové. Hughovi druzi - jak je jen mohl rozeznat od jiných stejného druhu? - drželi zbývajících několik Lorových následovníků, kteří vypadali, jako když ztratili vůli k odporu. Nebo možná ztratili cíl, když viděli ústup svého vůdce.

Nebylo by to poprvé v historii.

Hughovi Borgové se zdáli zmatení a nevěděli, co dělat dál. Hugh stál nad nimi na Lorově podiu a rozhlížel se kolem, nejistý další fází svého vítězství.

Picard se napřimil a přál si, aby znal počátek toho konfliktu. Za prvé, co tady Hugh dělá? Proč se rozhodl bojovat?

Riker to určitě ví - on a Hugh se objevili společně. Musí to mít nějakou spojitost.
Picard odložil svou zvědavost na pozdější dobu a přikročil k pódiu. "Hughi," oslovil ho. "Gratuluju k vítězství."
Hugh se k němu otočil, zamrkal a podařilo se mu jenom kývnout.
"Kapitáne!" Riker k němu mřil, v jedné ruce držel fázery a v druhé komunikátor.
"Volá Enterprise, pane. Blíží se k planetě!"
Nikdy nikdo nevyslovil nic vítanějšího, ale Picard svraštil obočí a zařval: "Proč jsou tady? Přece nemohli doletět do Federace a už se zase vrátit. Co se stalo?"
"Doktorka Crusherová vyslala ozbrojené hlídky," řekl Riker. Očividně se mu nechtělo odpovědět na Picardovu otázku nebo se mu náhodou dostat do rány.
"Dejte mi komunikátor," nařídil kapitán.
Riker natáhl ruku přes zmrzlé ležící Borgů a komunikátor raději hodil, než aby musel ke kapitánovi moc blízko.
"Tady Picard," vyštěkl kapitán.
"Tady Crusherová, kapitáne. To je dobře, že vás slyším."
"Jsem rád, že si to myslíte. Asi změníte mínění, jestli budeme mít později příležitost si promluvit. Tuhle oblast hlídá loď Borgů..."
"Loď Borgů jsme zneškodnili, pane."
Zarazil se a zíral s Rikerem na sebe.
"Zneškodnili?"
"Zničili, pane. Nebylo to snadné, ale měli jsme na své straně slunce."
Picard se pokusil zvyknout si na fakt, že to není nějaký žert. "Další historka, na kterou teď není čas," poznamenal, "chci, abyste použila senzory a našla Troi a LaForge. Jsou někde uvnitř téhle budovy..."
"Pane, už je oba mám," přerušil ho Riker. "Můžu dát lodi jejich souřadnice."
Picard se zarazil a překvapeně, ale potěšeně na něj jednou nebo dvakrát mrkl. Pak řekl doktorce Crusherové: "Ruším rozkaz. Poručík Riker vám poskytne údaje. Zůstaňte na příjmu." Hodil komunikátor zpátky. "Udělejte to."
"Ano, pane. Enterprise, tady Riker."
Kapitán překročil škubající se hromadu těl a přešel kolem Rikera.
Zatímco ho Worf a ostatní Borgové pozorovali, přistoupil pomalu ke Hughovi.
"Děkuju," řekl. Tvůj příchod zvrátil situaci v náš prospěch."
Hugh zase přikývl, pořád ještě nejistý, co si má se svým vítězstvím počít. "Já bych se Lorovým následovníkům nepostavil, já bych ani nepomyslel na to, že to tak může dopadnout. Ale on mi to řekl."
Další pokývnutí, tentokrát směrem k prvnímu důstojníkovi Enterprise, který stále ještě mluvil do komunikátoru a dělal co mohl, aby objasnil všechno, co se pro ně všechny málem stalo osudným nadělením.
Picardův hněv poněkud roztál. Jeho posádka věděla co dělat a situace se nedaly předvídat.
Hugh se díval na mrtvé a umírající.
"Co je, Hughi?" pobídl ho Picard.
Kyborgova tvář ožila otázkami. "Tihle patřili k mému vlastnímu druhu," řekl, "ale už je nepoznávám. Pořád vypadají jako já, ale během kulturního vývoje se stali nepřáteli. Je pro mě těžké to strávit. Kdysi jsme spolu pracovali a usilovali o společný cíl."
"Neměli jste společný cíl," vypálil Picard odpověď. "Měli jste společnou potřebu vítězit. To není totéž." Přistoupil blíž a ztlumil hlas.
"Každá kolonie mravenců dovede pracovat společně," řekl. "To víš ze svého předcházejícího života. Ale nikdo z vás ve skutečnosti nic nezískal z toho, že jste automaty, nemyslíš? Kolektiv se pohyboval a rostl, ale jenom fyzicky. Nebyl v tom žádný pokrok a nic dobrého z toho nemohlo vzejít. Inteligentní jedinci, pracující společně - to je pravý šperk svobody. Kdyby to bylo snadné, pravděpodobně by to nestálo za víc než hrubá síla kolektivu Borgů, Hughu," dodal tiše, "týmová práce není to samé jako kolektivní. Není nic špatného na tom, když si mezi nimi vybereš. Ve skutečnosti je v týmové práci obrovská lidská síla."
Hugh stáhl obočí, ale oči od Picarda neodvrátil. Nejistota z něj začala sklouzávat, jak si uvědomoval odvahu, kterou on a jeho přívrženci prokázali. Začínal chápat, že už není součástí kolektivu a že odpovědností jedince je, jednat individuálně. Být otrokem z vlastního rozhodnutí - to by byla skutečná tragédie.
Picard rychle ustoupil, aby se mu ta myšlenka mohla rozležet v hlavě. Zavolal na Rikera: "Co je s LaForgem a Troi?"
Riker vzhlédl. "Enterprise je na oběžné dráze planety. Oba jsou na palubě. Já..."
Hluk ze zmrzlých se hloučku Borgů přitáhl jejich pozornost. Otočili se právě včas, aby uviděli, jak se k nim blíží Dat.
Picard si všiml, že Riker a Worf stojí napjatě, ale intuitivně čekají, co se bude dít a nechávají kapitána rozhodnout to, k čemu tam byl.
V tom, jak k nim Dat prostě kráčet, však nebyla žádná zloba.
"Lore, už nefunguje," ozval se. Pak zaváhal a zjevně bojoval, aby řekl zbytek. "Musel jsem ho rozebrat, aby už nikdy nikoho neohrožoval."
Pasivní tvář, ze které vyzařovala námaha - možná fyzická, možná ne.
"Je dobře, že jste se vrátil," řekl Picard.
Dat na něj pevně pohlédl a řekl jenom: "Díky, pane."
Picard cítil, že bude moudré nezabíhat teď do podrobností a otočil se zpět k Hughovi.
"Co teď budete dělat?"
"Nevím," odpověděl Hugh. "Nemůžeme se vrátit zpátky do kolektivu Borgů... ale já nevím, zda spolu můžeme všichni existovat. Už nemáme vůdce."

Picard Hughu zamyšleně pozoroval. "Nejsem si jistý, že je to pravda."
Hughovi chvíli trvalo, než si uvědomil, co má Picard na mysli. "Možná se časem naučíme fungovat jako jednotlivci... a pracovat společně jako skupina."
Picard zamyšleně přikývl a jeho výraz vyjadřoval tichý souhlas. Jeho slova určitě nepadla do uší robota.
"Hodně štěstí, Hughu," řekl.
Hugh se zhluboka nadýchl: "Sbohem."

Dvacátá první kapitola

Kapitánova kabina

"VSTUPTE." Kapitánův hlas nezněl příliš přívětivě a za jiných okolností by Beverly Crusherová možná setkání s ním odložila na pozdější dobu, ale dnes nestála u jeho dveří jako lodní chirurg. Dnes tu stála jako prozatímní kapitán a bylo její povinností předat mu oficiálně velení zpět.

Čekala na to. Ano. Předat mu zpátky kosmickou loď, tisícíhlavou posádku, obtíže, rozhodnutí, obvinění a běžet, nekráčet, ale běžet zpátky na ošetřovnu.

Možná by to mohla udělat skrz dveře.

"Vstupte!"

Naklonila se kupředu do zorného pole senzorů a dveře se před ní rozevřely.

Tady byl.

Přátelský jako vždy.

Podivné - vždycky ho shledávala okouzlujícím, ale nikdy skutečně nepotřebovala, aby byl přátelský. Ne tak, jak to potřebovala zrovna teď.

"Hlásím se podle předpisu, pane."

"Podle rozkazu, doktorko," pravil kapitán Picard ostře.

"Ano," vydechla Beverly. "Rozumím." Postavila se do pozoru před jeho stolem a snažila se nedat ani v nejmenším najevo přání se posadit. "Pane, dovoluji mi promluvit."

Picardovy oči ve tvaru mandlí nabyly náhle v koutcích ostrého výrazu, když překvapeně vzhlédl. Opřel se, založil ruce na prsou a zatvářil se, jako když se nemůže dočkat. "Výborně."

"Když jste mi předával velení," začala Beverly a musela se zarazit a polknout, "Myslela jsem si, že chápu, co jste tím mínil. Byla jsem přesvědčená, že všichni máme nějakou představu velení, ale ta představa se nikdy nesplní, dokud k tomu nepřichátneme. Myslíme si, že můžeme dělat práci toho druhého tak snadno, jako když si nasadíme klobouk. Jsme vycvičení myslet si to, ale není to pravda. Přestože jsme našli způsob, jak zničit loď Borgů, neuposlechla jsem rozkazů." Zarazila se, aby se podívala, jak si vede. Docela dobře, jeho výraz roztál a ramena trochu poklesla.

"Ano," zamumlal. "To je pravda. Kdybyste byla důstojník, který velel podle velitelské poslušnosti, pravděpodobně byste dostala důtku a pochvalu za tu samou věc." Uvelebil se hlouběji do křesla.

Sledovala jeho obličej. Výraz byl známý, utrápený. "Beverly," začal, "byl jsem velice... rozčarován, když jsem se dozvěděl, že jste tu zpátky. Nicméně tíhu musím vzít na sebe. Já jsem vás vybral jako velitele. Možná jsem vnitřně hledal vaše jemnější instinkty v nebezpečné situaci. Odvedla jste velice dobrou práci, ale měla jste taky velké štěstí. Dal bych přednost tomu, abyste moji loď nevystavovala riziku."

"Možná jsem to neměla dělat," připustila, "ale, pane... vy jste tady nebyl."

Nad jejím náhle pevným tónem hlasu mu vyskočil na rty úsměv. "Ano.... já jsem tu nebyl. Měl jsem být. Velení je poučná zkušenost pro nás oba, doktorko. Možná příště..."

Žena, která byla přinucena vstoupit do lviho doupěte a které zachutnala hořkosladká příchut' velení, vztáhla najednou ruku. "Ne," řekla rezolutně, "příště už ne. Nechtěla bych... tomu přijít moc na chuť."

Kapitánův úsměv pohasl. Najednou porozuměl.

Pak se mu vrátil. "Kromě toho," řekl; "ze mě by byl ubohý lékař."

Podpalubí

Geordi LaForge prodchnutý vděčností kráčet po chodbě lodi.

Má štěstí. Od narození slepý, narodil se ve věku, kdy se slepota dá redukovat na pouhou nepříjemnost - nebo dokonce využít na rozšíření smyslů. Možná jednoho dne bude mnohem víc lidí nosit takové VISORY. Až se dopracují všechny zádrhele... bude možné jen tak jít a vzít si ho.

Má štěstí na přátele a nejen kolegy. Má štěstí, že přežil.

Ano, dnes počítá svoje aktiva. Nakonec ho přejde i to bolení hlavy.

Jenom ještě jeden koneček je třeba navázat.

"Mám štěstí, že jsem tady a můžu to udělat," mumlal si a zaklepal na dveře,

"Vstupte."

Dveře se otevřely a Geordi vstoupil do Datova bytu.

Kočka zamňoukala a on se obrátil tím směrem.

Dat se na něj díval.

"Ahoj, Date," řekl. Díval se na androidovu tvář a viděl pulsující barvy, které mu ukazovaly, kde se žhávají obvody.

Přišel blíž.

Dat seděl za stolem, hladil kočku a hleděl na mikročip na sklíčko.

"Jenom jsem ti chtěl říct," začal Geordi, "že doktorka Crusherová říká, že se budu brzy moct vrátit do služby."

Zdálo se, že Dat tu malou nabídku přijal. Věci můžou být zase normální. "Jsem rád, že ta zranění, která jsem ti způsobil, nejsou trvalá."

Geordi chtěl říct něco o tom, že tato zranění byla způsobena někým jiným. Lorem, úchylnou v chování, zlým snem - někým jiným.

Místo toho ukázal na sklíčko.

Co je to?"

"To je čip, který můj otec vyrobil pro mě, abych mohl cítit emoce. Odstranil jsem to z Loro va těla, než ho rozebrali."

Slova byla jednoduchá, ale něco v nich Geordiho znervóznilo. Proč chtěl Dat tu věc? To jim ještě scházelo, aby si Dat zase hrál s jedem.

Nechci, aby tě ta věc změnila, myslel si inženýr. Chci tě takového, jaký jsi.

Ale nemohl se rozhodnout nic z toho říct.

Zmohl se jen na otázku: "Pořád to ještě funguje?"

"Ne," odpověděl Dat klidně. "Těší mě, že se to poškodilo, když jsem na Lora musel střílet."

"Těší?" Geordi přistoupil blíž. Teď už byl opravdu zmatený. "Date, celý život jsi chtěl mít emoce."

"Ano, ale emoce mohou za to, co jsem ti udělal." Dat na něj pohlédl. Vstal a naklonil se ke stolu. "Už nebudu riskovat, že se něco takového náhodou stane. Přátelství s tebou je pro mě dost důležité."

S předstíranou věcností vložil čip do krabičky a zaklapl ji.

Geordi měl náhle pocit viny. "Nebyl bych moc dobrým přítelem, kdybych tě nechal vzdát se celoživotního snu..."

Dat k němu zvědavě vzhlédl.

"Kdo ví, možná to jednoho dne opravíme," řekl mu Geordi s úsměvem a položil krabičku na polici.